

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De genio Socratis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

PLUTARCHI,

De Genio Socratis, Liber.

ARCHIDAMVS. Pictoris cuiusda, Caphisia, verba recordor, que is de spectatibus pictas tabulas pronunciauit neq; inerte, & cu quadam similitudine. Aiebat enim rudes & artis ignatos spectatores similes esse

corum, qui magnam simul turbam salutant: scitos autem & artificii studiosos eorum, qui singulatim obvios compellarent. illos nimirum non exacte in artificum opera inspicere, sed informatam quandam eorum concipere imaginem: hos iudicio partes operis perlustrantes, nihil inspectatum, nihil non obseruatum relinquere eorum que vel bene vel male facta sunt. Existimo aut de feriis et actionibus ignavis sufficere eam cognitionem, si summam rei exitumq; audiant. qui vero liberali & rerum pulcrarum studio ad virtutem tanquam magnam artem spectandam factus est, eum magis delectari singulis examinandis: quod sentiat in eventis multa Fortunæ esse cum virtute communia: causas autem eorum, virtutisque per singulas rei gerendæ partes certamina, prudentemq; in periculis audaciam libenter animadvertat. De horum spectatorum numero nos quoque esse existimans, rogo totam ab initio rem vt gesta, qui sermones habiti fieri præsente. nam huius auditionis gratia ne Thebas quidem proficisci grauauer: nisi iam nunc Atheniensibus viderer iusto amplius Bæotis studere. CAPHISIAS. Oportebat sane, Archidame, in tuam gratiam, qui rem gestam tanto studio cupis cognoscere, me etiam posthabito (vt ait Pindarus) negotio huc ad narrandum venire. nunc cum legationis causa adsum, ociumque suppeditet dum responsum a populo accipimus: si reluctet, inciuiliterq; me geram aduersus tam æquanimum & amicum auditorem, videar mihi antiquum illud & iam elanguescens crimen, quo Bæotis exprobratur, quod ad colloquendum difficiles se præbeant, renouare. apud Socratem vestrum. nos autem cum duobus sacris properantes sic apparuimus. Sed vide an iis qui vna adsunt, audire tantas res oratione sit tempestiuum. non enim breuis erit narratio, cum tu orationes quoque habitas ei velis inferi. ARCH. Ignoras o Caphisia istos. & quidem digni sunt noticia, bonis nati parentibus, & nobis familiaritate iunctis. Hic est Lythædes Thrasyluli sobrinus. iste Timotheus Cononis F. hi Archini filii: cæteri omnes de nostro sunt sodalicio: vt scias theatrum tibi beneuolum & auditioni aptum esse paratum. CAPH. Bene naras. Sed quodnam narrandi istas res opportunum sumemus initium? ARCH. Nos, Caphisia, fere nouimus quis Thebarum fuerit status ante exsulum reditum. Nā quomodo Archias & Leotides Phœbidæ Spartano cum persuasissent vt Cadmianarum Thebarum est) pacis tempore & fœderis occuparet, alios ciuū eiecissent, alios metu represserint,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Περὶ τοῦ Σωκράτους διαμονίου.

ΩΓΡΑΦΟΥ πινός ὡ Καφεία πεί τῶν κερμάτων τῶν γεγραμμένων πίνακας λόγον οὐ φαῦλον ἀκούσας ἐκείνοι λελεγμένον. ἔφη γὰρ εἰκέναι τῶν μὲν ἰδιώτας καὶ ἀτέχνους θεάσασθαι ὅχλον ὁμοῦ πολλῶ ἀσπαζομένους,

τῶν δὲ κερμάτων καὶ φιλοτέχνων, καθ' ἕκαστον ἰδίᾳ τὸ ἐπιτελεσμένων προσπαροῦσι. ποῖς μὲν γὰρ οὐκ ἀκριβὴς ἀλλὰ τύπῳ πινὶ γὰρ μόνον ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων σιμῶσι. τῶν δὲ τῆ κρίσεως μέγιστος ὁ ἔργον δεξιὰ λαμβάνοντας, ὅθεν ἀθέατον ὁ δὲ ἀπερραφῶντον ἐκφύγει τῶν καλῶς ἢ ποιῶντων γερνῶτων. οἱ μὲν δὲ καὶ πᾶσι τῶν ἀληθινῶν πρᾶξεις ὁμοίως τῶν μὲν ἄλλοτέρων τὸ ἀγαθὸν εἰς ἀρκεῖν πρὸς ἰσοεῖαι, εἰ δὲ κεφάλαιον αὐτῶν καὶ ὁ πρὸς πύλοιο τοῦ πρᾶξιματος. τῶν δὲ φιλοτέχνων καὶ φιλοκαλῶν τὸ ἔργον ἀρετῆς ὡς πρὸς τέχνης μεγάλης ἀπειρασμένον θεάσει, πᾶ καθ' ἕκαστα μᾶλλον διφρανεῖν, τῶν μὲν τέλους πολλὰ κρινὰ πρὸς τὴν τέχνην ἔχοντας, τῶν δὲ τῶν ἀπείρων, καὶ τῆς μέγιστος ἀγῶνας ἀρετῆς πρὸς τὰ σιωπηλά γινόντα, καὶ τόλμας ἐμφροῦς πρὸς τὰ δεινὰ καθοράντα, καὶ ῥῶσιν καὶ πάθος μεμνημένου λογισμοῦ. πύπυ δὲ ἢ τοῦ γένους τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς ὑπολαμβάνων ἐπὶ, διέλθετε τὸ πρᾶξι ἢ πρὸς ἀπὸ ἀρετῆς ὡς ἐπὶ ἀρετῆς, καὶ τῶν λόγων,

ἡμέτερα παρὰ τῶν ἀρετῶν, ὡς ἐμὲ μὴδὲ αἰεὶς Θήβας ἐπιτέτω κατὰ κινήσαντος ἐλθεῖν, εἰ μὴ καὶ καὶ ἂν Πλευραίοις πρὸς ἔδοντος ἐδόχθω Βοιωτῶν, ἀλλὰ ἐδὲ μὲν ὡς Ἀρχίδαμε σὺ δὲ ἄνοιαι, ἔγω πρὸς ἡμῶν πᾶ πεπαραγμένα μαθὴν ἀπαδάζοντες, ἐμὲ καὶ ἀρολίας ὑπερτερον θεῶν (καὶ Πίνδαρον) ὁ δὲ εἰς ἐλθεῖν ἐπιτέ τὸ διήγησιν ὁ δὲ πρὸς ἀφίμειναι ἐνεκα, καὶ ῥολὴν ἀφίμειναι ἀρετῆς ὡς ἀποκρίσεως ὅθεν ἡμᾶς λαβωμένω, αἰπτείνην καὶ ἀρετικίζεσθαι πρὸς διγνώμονα καὶ φιλέπαιρον, δοκεῖν ἀνέερεν ὁ καὶ Βοιωτῶν ἀρχαῖον εἰς μισολογίαν ὁ δὲ ἡ μὲν ἀνολήμον πρὸς Σωκράτη τὸ ὑμετέρον ἢ μῆτις ὁ πρὸς δὲ οἱ τὸ ἱερῶν ἀπαδάζοντες, ἔγω διεφάσημι. ἀλλ' ὅρα τῶν παρόντων, εἰ πρὸς ἀκρόασιν ἀναπρᾶξεων καὶ λόγων ποσῶτων ἀκρίτως ἐγχεσιν. ἔγω βραχὺ μῆκος ἐστὶ τὸ διηγήσεως, ἐπεὶ σὺ καὶ τῶν λόγων πρὸς πρὸς ἀπὸ ἀλέσθαι κελεύεις. ἀγνοῦς ὡς Καφεία τῶν ἀνδρῶν ἢ μὴν ἀξιῶν εἰδέναι, πατέρων ὄντας ἀθάτων, καὶ πρὸς ὑμᾶς οἰκείως ἔχοντων. ὁ δὲ μὲν ἐστὶν ἀδελφίδης Θρασύβουλος Λεοντίδης ὁ δὲ τὸ Τίμοθεος Κόνωνος υἱός. ἔπειτα ὁ Ἀρχίνος παῖδες οἱ δὲ ἄλλοι τὸ ἐπαρείας τὸ ἡμετέρας πρῶτες ὡς τε σοὶ θεῶν ὄνομα καὶ οἰκείαι ἔργον τὸ διηγήσιν. ἀλλ' ἔλατεις. ἀλλὰ τίς αἰ ὑμῶν μέτερος ἀρετῆς ἢ οἱ τοῦ τῆς διηγήσεως, πρὸς ἀξίως πρᾶξεις, ἡμεῖς ὡς Καφεία ἀρετῶν, ὡς εἶχον αἱ Θήβαι πρὸς τῆς καλοῦ τῶν φουράδων ὅτι ἐσάμεθα. καὶ γὰρ, ὡς οἱ πρὸς Ἀρχίαν καὶ Λεοντίδην Φοιβίδην πείσαντες ἐν ἀπονδῶν καταλαβεῖν τὴν Καδμείαν, τοῖς μὲν ὄξυβαλον τῶν πολιτῶν, τοῖς δὲ φόβω κατεῖργον,

αρχοντες αὐτοὶ ἄνομος καὶ βιάως, ἔγνω μὲν ἐν ταῦτα τὴν
 παρὲς Μέλωνα καὶ Πελοπίδην (ὡς οἶδα) ἰδίῳ ζῆνοιο ἡμιόμοιοι,
 καὶ παρ' ὃν χρόνον ἐφύλαξον αἰεὶ σιωπῆσθαι τὸν ἀνδρῶν, καὶ
 πάλιν ὡς Λακεδαιμόνιοι Φοικίδην μὲν ἐξήμιώσαν, ὅτι παρ'
 τὴν Καδμίαν καταλάβειν, καὶ εἰς Ὀλυθον στρατηγίας ἀπέστη-
 σαν. Λυσανοειδῆν δὲ τρεῖς τὸν αὐτὸν αὐτὸν ἐκείνη πέμψαντες,
 ἐγχεατέρεον ἐφευρούμεν τὴν ἀκρῶν, ἡκούσαμεν. ἔγνω μὲν δὲ καὶ
 τὴν Ἰομυλίας ἐπὶ βελπίσου θανάτου τυχερὰ διῆς, ὅτι τὴν
 δίχης παρὲς αὐτὴν ἡμιόμοιοι, Γοργίδου πύρα τοῖς Φυγάσι δού-
 ροι ἀφ' ἡραμμάτων δξαγγίλωντος. ὥστε σοὶ λέπειται πε-
 παρὲς τὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τὴν φίλων, καὶ τὴν ἀλλοτρῶν τυχερῶν
 διηγεῖσθαι. καὶ μὲν ἐκείνης γε τῆς ἡμέρας, ὡς Ἀρχίδαμε,
 πάντες οἱ τὴν ἡραπομῶν μετέχοντες εἰώθησαν εἰς τὴν Σιμ-
 μίαν σκυλιόντες οἰκίαν ἐκ πινος πληγῆς παρὲς τὸν ἀεὶ ἀνα-
 λαμβάνοντος αὐτὸν, εἰ τυχερῶν μὲν ἀλλήλους, εἰ τοῦ δεῖ-
 σει, φανερώς δὲ ἀφ' ἡραπομῶν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίας, πολλὰ
 καὶ ἐλεγχόμενοι τὴν Ἀρχίαν, καὶ τὴν Λεοντίδην τὸ αὐτοπόστον,
 οὐκ ὄντας ἀλλοτρίους πύρα τοῖς τὴν αὐτῆς ἀφ' ἡραπομῶν. καὶ
 γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺν χρόνον ἐπὶ τὴν ξένης γεροντός, καὶ πεπλα-
 τημένος ἐν ἀλλοδαποῖς ἀνδρῶν, οὐλίω παρὲς αὐτὸν εἰς Θί-
 βας ἀφίκοι μύθων δὲ πύρα τοῖς ἀνδρῶν, καὶ λόγων βαρβαρικῶν
 ὑπόπλευς ἂν, ὅποτε τυχερῶν ἡραπομῶν ἀγῶν ὁ Ἀρχίας, ἡδέως
 ἡκούσας συγκαθεῖς μετ' ἡνέων, καὶ βελόμοιοι ἡμᾶς ἐν λόγους
 δξαγγίλων μᾶλλον ἢ παρὲς τὴν νοῦν οἷς ἐπὶ ἡραπομῶν ἐκείνοι. τῆς
 δὲ ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἡσυχίᾳ εἶδει ἡμιόμοιοι τοῖς Φυγάσι
 ἡκεῖν κρύφα παρὲς τὸν τείχος, ἀφ' ἡραπομῶν τῆς ἐπὶ τῆνδε Φερενίκης
 πέμψαντος ἀνδρῶν, ὅθεν ἡ Χάρων τὴν παρ' ἡμῶν
 γνώριμος. ἐδήλου δὲ τὴν Φυγάσι ὄντας δώδεκα τῆς νεο-
 τάτοις μετὰ κυνῶν παρὲς τὸν Κηταιρῶνα θηροῦσαι, ὡς παρὲς
 ἐσπέσαν ἀφ' ἡραπομῶν αὐτὸς δὲ πεμψῆναι ταῦτα παρὲς τὸν
 καὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἡ κρυβήσονται παρελθόντες, ὡς παρὲς τὸν
 ἡραπομῶν, ὡς αὐτὸν εἶδότες διῆς ἐκεί βαδίζοντες. ἀπὸ τῆνδε ἡ-
 μῶν καὶ σκυλιόντων, αὐτὸς ὡμολόγησεν ὁ Χάρων παρὲς τὸν
 μὲν οὖν ἀνδρῶν ἐγὼ πάλιν ἀπελθεῖν σπουδῆ παρὲς τῆς
 Φυγάσι ἐμοῦ δὲ ὁ μάλιστα Θεόκριτος τὴν χεῖρα πιέσας σφό-
 δρα, καὶ παρὲς τὴν Χάρωνα βλέψας παρὲς τὸν ἡραπομῶν, Οὗτος
 (εἰπὼν) ὡς Καφεσία φιλόσοφος ἐκ ἐστίν, ὅσδε μετελήθη παι-
 δείας δξαφορῆς καὶ παρὲς τῆς ὡς παρὲς τὸν ἡραπομῶν οὗτος ἀδελ-
 φός. ἀλλ' ὅπως ὅτι φύσιν παρὲς τὸν καλὸν ὑπὸ τὴν νόμον ἀρμε-
 νος, τὴν μέγιστον ὑπόδυνε) κίνδυνον ἐκείσως ὑπὸ τὴν παρὲς τὸν
 ἡραπομῶν δὲ Βοιωτῶν ἀπύρα τὸν πεπαυμένον παρὲς τὸν
 πύρα ἀξίων δξαφέρων, ἀμβολίς ἐστίν, καὶ ἀπαρῆμος.

ποσοῦτον ἀπὸ τῆς

βελπίονα κατὰ τὴν πεφυκῆτι καὶ παρεσβασμένω καλῶς
 ἔτω χροσῶμοιοι. κατὰ τὴν παρὲς αὐτὸν, ὡς παρὲς τὸν ἡραπομῶν (εἰ-
 πὼν) Θεόκριτε τὰ δεδωγμένα παρὲς τὸν ἡραπομῶν ἡμῶν. ἡραπομῶν
 δας δὲ μὴ πείθων, ὡς οἶεται βέλπιον ἐπὶ ταῦτα μὴ παρὲς τὸν
 εἰκότως ἀπὸ τῆνδε παρὲς τὸν ἀμὴ πέφυκε, μὴ δὲ δοκιμάζει πα-
 ρεκαλέμοιοι. ὅσδε γὰρ ἰατρῶν αἰθρῶν σιδῆρου καὶ πυρὸς ὑπὸ
 χροσῶμοιοι τὸ νόσημα παύσθην, διῆς ἡραπομῶν αὐτὸν οἶμα τέμνειν
 ἢ ἀποκρίσθην βιαζόμενοι

ὅσδε οὖν καὶ ὅσδε

δὴ ποῦ μὴ δὲ

ἀφ' ἡραπομῶν πολιτῶν

ἀκρι-

τον, ἀλλὰ καὶ αἵματος ἐμφυλίου καὶ σφαγῆς τὴν πάλιν ἐλθῶντες οὐ
 πείθει τῆς πολλοῖς, ἀλλὰ ταῦτα ἀρμῆκα μὲν τῶν ὁδῶν, εἰ ἂν αὐτὸν
 κελθεῖ φόνου κατὰ τὸν ὄντα καὶ ἀσάπτον

ἐφεσῶνα

A ipsi summam rerum per vim & iniuste gerentes: nouimus, vt qui hęc Melonem & Pelopidam priuato exceperimus hospitio, & quandiu hi exfulauerunt adfidue vna versati fimus: porro vt Lacedaemonii Phcebidam multauerint propter occupatam Cadmiam, & a ducendo ad Olynthum exercitu abstinuerint, Lyfanoridaq; in eius locum cum duobus aliis misso arcem maiore tenuerint praesidio: audiuimus. Resciuimus etiam Ismeniam statim post factum de ipso iudicium morte non optima sublatu: Gorgida hęc exfulibus huc omnia per litteras nunciante. Itaq; tibi restat narratio de reditu amicorum, vtque tyrannos oppresserint.

B CAPH. Enimvero iis ipsis diebus, Archidame, omnes cōspirationis focii solebamus in domo Simmiae conuenire, qui è vulnere quodam in crus accepto conualescebat, ac de rebus necessariis colloqui: palam autem disputationibus & philosophando tempus terere: sæpenumero, vt suspitione res vacaret, vna perducantes Archiam & Leontidem, non admodum alienos ab huiusmodi exercitatione. Nam Simmias longum tempus peregrinatus & apud exteros vagatus, paulo ante redierat Thebas, plenus omnis generis fabularum & narrationum barbaricarū. Itaq; Archias, vbi erat ociosus, libenter eum audiebat, inter adolescentes adfidens: malebatq; nos litteras tractare, quam obseruare ipsius actiones. Ea vero die, qua constitutum erat vt tenebris ingruentibus exfules clam ad mœnia adessent: quidam huc venit missus a Phrenico, nemini inter nos (dempto Charone) notus. is nunciat, exfulum XII. ætate reliquis minores cum canibus apud Citheronem venari, sub vesperam huc venturos, seq; missum vt hoc prædiceret, ac quis domum præbiturus esset venientibus cognosceret, in qua occultarentur, vt ea indicata statim eo se possent recipere ipsi. Hæsitantibus nobis, & deliberantibus, ipse Charon domum se præbiturum promisit. Atque is quidem nuncius statim ad exfules redire properabat. Meam autem manum Theocritus vates vehementius premens, & Charonem intuens prætereuntem: Hic, aiebat, philosophus non est Caphisia, neq; institutus singulariter & accurate vt frater tuus Epaminondas: vides tamen vt natura per leges ad honestatem ducente, vltro maximum pro patria subit periculum. Epaminondas autem, qui se omnibus Bœotis ad virtutem rectius instructum putat, segnis est, animique remissi * tantum, quæ meliorem ei occasionem ad hoc nato & parato, recte sic vsurus. Tum ego, alacerrime, inquam, Theocrite: nos, q; decreuimus, agamus. Epaminondas autem non persuadens nobis præstare hanc actionem omittere, quæ ipsius est sententia: haud iniuria refragatur, ad societatem eorum ad quæ factus non est, neq; ea probat, vocatus. Nam neq; medicum sine ferro & igne promittentem se morbo medicaturum modeste feceris si ad secandū & vrendū adigas: * igitur & is * nimirum, neq; per ciues * incertū, sed & ciuili sanguine ac cœdibus vrbe liberare volentibus, socium se facinoris præbere Epaminondas recusat. & quoniam plerosq; non pertrahit in suam sententiam, nosq; hanc viam ingressi sumus: vult vt ipsum ex dis purū atq; innocentem

fini
 cia
 tur
 dan
 Eu
 fim
 gla
 dib
 terf
 au
 tan
 ten
 aut
 feor
 cū d
 rere
 delat
 terin
 chi n
 qui e
 us, m
 gym
 liis ab
 dictū
 disē,
 die, A
 captu
 lida:
 um in
 eoq;
 quan
 non v
 secur
 nim
 fuga
 ac b
 con
 rei el
 ne no
 Spart
 paulu
 inter
 morti
 turper
 veluti
 inuen
 apud v
 cum A
 ferrē
 acqu
 Inueta
 & due
 iam pr
 menti
 tas, &
 enim
 rent: f
 ptis m
 pla ear
 exhib
 his for
 amfo
 τῆ μ
 γὰρ
 εὐχῶ
 σλει,

finamus suis intentū esse occasionibus, cum iusti-
 ciavitilitatē consecraturū. Non n. rē suis se contē-
 turā finibus, Pherenicum quidē fortassis & Pelopi-
 dam in fontes maxime & malos impetū facturos:
 Eumolpidā autē & Samiadam, homines ardentif-
 simæ ire, & audaces, nocturnam adeptos licentiā,
 gladios nō ante deposituros, quam totam urbē ce-
 dibus impleuerint, & multos præcipuos viros in-
 terfecerint. Hæc me cū Theocrito colloquēte in-
 audiēs Anaxidor⁹, pone n. * & Lyfanoridam Spar-
 tanū à Cadmia, veluti eodēpergentes, quo nos cō-
 tendebamus. Itaq; gressum inhibuimus. Archias
 autē Theocritū ad se vocans, & ad Lyfanoridam
 feorsim adducens, diu collocut⁹ est, paululū à via
 cū declinassent iuxta Amphiu: ita vt anxie nos ve-
 reremur, ne ad eos suspicio aliqua aut indiciū esset
 delatum, de quo Theocritum percunctarentur. In-
 terim Phyllidas, quē nosti, Archidame, polemarchi
 magistratū tum gerenti Archiæ scribam fuisse,
 qui exsules vēturos norat & cōspirationis erat soci-
 us, me manu more suo apprehensum, cum palam
 gymnasia & urbē dicitur impetiuisset, pcul ab a-
 liis abductum interrogat de exsulis, an ad diem
 dictū præsto essent futuri. cumq; ego ita esse respō-
 disē, Recte ergo, inquit, ego conuiuīū institui hodie,
 Archiam inuitaturus, & inter pocula facilem
 captu iis exhibiturus. Optime, inquā ego, mi Phyl-
 lida: & operam da, vt vel omnes, vel plerofq; hosti-
 um in vñ cogas. Id vero aiebat, ille, nō facile, ad-
 eoq; impossibile factū est. nā Archias sperans tunc
 quandam nobile matronam ad ipsum venturam,
 non vult Leontidam interesse. itaq; bifariam nobis
 secundum domos sunt nostri diuidēdi. Archia e-
 nim simul & Leontida oppressis, puto reliquos aut
 fuga se subducturos aut domi quiete cōtenturos,
 ac bene secum agi, existimatuos, si securis esse
 concedatur. Ita, inquā ego, agemus. Sed quid hoc
 rei est, de quo cū Theocrito colloquuntur? Nō pla-
 ne noui, ait, audiui autē signa & vaticinia siniftra
 Sparte obtigisse. * Phidolaus Haliartius occurrēs:
 paululū, inquit, expectare vos hac iubet Simmias.
 intercedit n. opera Leontidæ pro Amphitheo, vt
 mortis supplicium ei decretum in exsiliū mute-
 turpetens. Tum Theocritus: Tēpestiue, inquit, &
 veluti dedita opera. volebam enim scire quæ nam
 inuenta, & omnino quæ faciēs Alcmenæ sepulcri
 apud vos aperti esset, si quidem tu quoq; interfuisti,
 cum Agefilaus eo misit qui reliquias Spartam trās-
 ferrēt. Interfui vero, inquit ille: & valde indignans
 acquiritās aduersus ciues, ab iis intus relictus sum.
 Inuēta est igitur corporis armilla creta nō magna,
 & duæ amphoræ figlinæ, terram continentes intus
 iam præ vetustate in saxum concretam * monu-
 menti * tabula ærea, litteras continens permul-
 tas, & admirandas, vtpote vetustissimas. agnosci
 enim non potuerunt, quanquam abluto ære exsta-
 rent: sed forma peculiaris fuit & barbarica, Ægy-
 ptiiis maxime similis. itaq; etiam Agefilaus exem-
 pla earū regi Ægyptio misit, rogans vt sacerdotib.
 exhiberet, si forte ii possent intelligere. Verum de
 his forte Simmias aliquid nobis potest indicare,
 ἀμφορές κεράμιοι, γλῶσσοι ἐχόντες ἐπιτύχου λελιθωμένω ἤδη καὶ συμπεπηγῆαι,
 τὸ μῆμαλος πινάξ χαλκεὸς ἔχων. γράμματα πολλὰ θαυμάσια ὡς παμπάλαια. γινώσκω
 γὰρ ὅτι αὐτῶν ὁδὸν παρεῖχε, καὶ ὡς ἐκφάνεντα τὸ χαλκὸν κατὰ πλοῦτητος, ἀλλ' ἰδὲς ὡς ὁ τύπος καὶ βαρβα-
 ρικὸς τῶν χαρακτῆρων ἐμφερές εἶπας Αἰγυπτίους. δὲ ἢ Ἀγισίλαος (ὡς ἔφασάν) δέξεται μὲν ἀπὸ γράφας τῶν βα-
 σιλέων, δεξιόμορος δὲ εἶσαι τοῖς ἱερθεῶσιν εἰζηώσουσιν. ἀλλὰ πῶς τούτων μὴ ἴσως αἰ ἔχοι ἢ καὶ Σιμμίας ἡμῖν ἀπαρθεῖλαι,

ἔφεσάναι τοῖς κεραμοῖς μετὰ τῶν δικαίου, καὶ τὰς συμφέροντι
 παροισσόμηνον. ὁδὸν γὰρ ὄρεν ἔξει ὁ ἔργον, ἀλλὰ φερέναιχον
 μὴ ἴσως καὶ Πελοπίδην ὅτι τοῖς αἰτίοις μάλιστα τρέψε-
 σαι, καὶ ποιητοῖς Εὐμολπίδην ἢ καὶ Σαμιάδην, ἀνδρα-
 ποῖς ἀγαπῶντας ὄργην καὶ θυμωδεῖς, ἐν νυκτὶ λα-
 βόντας δέξοισαι, ὅτι ἀποθήσασαι τὰ ξίφη πρὶν ἐμπλήσασαι
 τὴν πόλιν ὄλιον φόνων, καὶ ἀφαιρῆσαι πολλοὺς τῶν ἀγα-
 φερῶντων. ταῦτά μου ἀφαιρῶ μὲν ὡς τὸν Θεόκριτον,
 ἀφαιρῶν ὁ Ἀναξίδωρος (ἐγὼ γὰρ
 καὶ Λυσαιεῖδην τὸν Σπαρτιάτην ἀπὸ τῆς Καδμίας, ὡς
 πρὸς εἰς τὸν ἡμῖν ἀπεύδοντα. ἡμεῖς μὲν οὖν ἐπέσχομεν. ὁ δὲ
 Ἀρχίας καλεῖσας τὸν Θεόκριτον, καὶ τὰς Λυσαιεῖδα
 παροισσαγῶν ἰδίᾳ, λαλεῖ πολλὴν χερόν ἐκινδύνας τῆς ὁ-
 δοῦ μὲρ ἕνα τὸ Ἀμφιον ὡς ἡμᾶς ἀγωνίαν μὴ τις ὑ-
 πόνοια παρὰ πτόκεν, ἢ μήνοισ αἰεῖς, πρὸς ἡς ἀνακείνοισι
 τὸν Θεόκριτον. ἐν πύτῳ Φυλλίδας (ὄνοϊσας ὡς Ἀρχίδα-
 με) τότε τοῖς πρὸς τὸν Ἀρχίας πολεμαρχοῖσι γεγραμμάτε-
 ων, ἤξειν καὶ τῆς παρὰ τῆς μετέχων λα-
 βόμενος μου τῆς χερός, ὡς πρὸς εἰώθει, φανεράς ἐσκώπειν τὰ
 γυμνάσια, καὶ τὴν πάλιν. εἶτα πόρρω τῶν ἄλλων ἀπαγα-
 γῶν ἐπυθάνετο πρὸς τὴν φυλάδων, εἰ τὴν ἡμέραν φυλάττοισιν.
 ἐμοῦ δὲ φήσας, Οὐκ εἰμὶ (εἶπεν) ὄρθως ἐγὼ τὴν ὑποδο-
 χίῳ παρεσκόμην σήμερον, ὡς δεξιόμορος Ἀρχίας, καὶ πα-
 ρέξων ἐν οἴκῳ καὶ μέθῃ τοῖς ἀνδραποῖσι δὲ χείρων. Ἀεῖσα μὲν
 οὖν (εἶπεν) ὡς Φυλλίδα, καὶ πειράθητι πρὸς ἡ πλείους εἰς
 τὸν τῶν ἐπυθάνετο στωαγαγῶν. Ἀλλ' οὐράδιον (εἶπεν) μάλ-
 λον δὲ ἀδύνατον. ὁ γὰρ Ἀρχίας ἐλπίζων πινά τῶν ἐν ἀξιώ-
 ματι γυμνασίων ἀφίξασθαι τῶν κειμένων πρὸς αὐτὸν, οὐ βού-
 λεται παρῆναι τὸν Λεοντίδην ὡς ἡμῖν διχα ἀφαιρέτων αἰ-
 τοῖς ὅτι τῶν οἰκίας. Ἀρχίου γὰρ ἅμα καὶ Λεοντίδου παρ-
 κατὰ ληφθέντων, οἱ μὲν τοῖς ἄλλοις ἐκ ποδῶν ἔσασθαι φά-
 ροντα, ἢ μὲν ἐν μεθ' ἡσυχίας ἀγαπῶντας αἰ τις διδῶ τὴν ἀ-
 σφάλεια. Οὕτω (εἶπεν) ποιήσομεν. ἀλλὰ τὴν παρὰ τῆς
 πύτῳ πρὸς Θεόκριτον ὅστιν, ὡς οὐκ ἀφαιρῶνται; καὶ ὁ
 Φυλλίδας οὐ σαφῶς εἶπεν ὁδὸν ὡς ὅτι τῶν κειμένων ἢ κερῶν δὲ
 σημεία καὶ μνηστῆματα διεσχερῆ καὶ χαλεπὰ παρὰ τῆς
 ὁδῶν τῆ Σπαρτίῃ.

Φειδῶλος ὁ Τῖος ἀπομνήσας, Μι-
 κρὸν (εἶπεν) ἡμᾶς ἐν ταῦτα πρὸς μεῖναι Σιμμίας. ἐντυγ-
 χάνει γὰρ ἀφ' Ἀλεοντίδην πρὸς Ἀμφιθέου παρὰ τοῦ μὲν
 μεῖναι τὸ ἀφαιρῶντας φυγῶν αἰτήσαντά του τὰς ἀθρο-
 ῶν καὶ Θεόκριτος, εἰς κερόν (εἶπεν) καὶ ὡς πρὸς ὅτι τῆς.
 καὶ γὰρ ἐβουλόμην πηδῶν πινά ὡς τὰ δὲ φάνεντα, καὶ τίς
 ὄλων ἢ ὅτι τῶν Ἀλκμύλης τάφου παρ' ἡμῖν αἰοιζθέντος: εἰ
 δὴ παρὰ τῆς καὶ αὐτὸς, ὅτε πέμψας Ἀγισίλαος εἰς
 Σπαρτίῳ τὰ λείψανα μετεκέρμισε. καὶ ὁ Φειδῶλος, Οὐ
 γὰρ (εἶπεν) παρ' ἡμῖν, καὶ πολλὰ δυσανασχετῶν καὶ ἀ-
 γανακτῶν πρὸς τοῖς πολίταις ἐγκατελείφειν ὡς
 αὐτῶν δὲ φάνεντα ὡς
 σώματος ψέλλι δὲ χαλκῶν οὐ μέγα, καὶ δύο
 πινάξ χαλκεὸς ἔχων. γράμματα πολλὰ θαυμάσια ὡς παμπάλαια. γινώσκω
 γὰρ ὅτι αὐτῶν ὁδὸν παρεῖχε, καὶ ὡς ἐκφάνεντα τὸ χαλκὸν κατὰ πλοῦτητος, ἀλλ' ἰδὲς ὡς ὁ τύπος καὶ βαρβα-
 ρικὸς τῶν χαρακτῆρων ἐμφερές εἶπας Αἰγυπτίους. δὲ ἢ Ἀγισίλαος (ὡς ἔφασάν) δέξεται μὲν ἀπὸ γράφας τῶν βα-
 σιλέων, δεξιόμορος δὲ εἶσαι τοῖς ἱερθεῶσιν εἰζηώσουσιν. ἀλλὰ πῶς τούτων μὴ ἴσως αἰ ἔχοι ἢ καὶ Σιμμίας ἡμῖν ἀπαρθεῖλαι,

κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον πολλὰ τοῖς ἱερέσιν Διὸς φιλοσοφί-
 αι συγγενόμενος. Ἀλίαρτοι δὲ πῶς μέγα λίω ἀφορέια καὶ
 πῶς ἐπίβασιν τῆς λίμνης οὐκ ἀπὸ τῆς αὐτομάτου γῆραςαι νο-
 μίζουσιν, ἀλλὰ μῆμα τῆς πάφου τῆς τοῦ εὐελεθῆν ἀνασχρ-
 μῶν οὐροῦ τὸ ἄδρον. καὶ ὁ Θεοκρίτος μικρὸν Διὸς ἀλιπῶν, Ἀλλ'
 ὁ δὲ αὖτις (ἐφη) Λακεδαιμονίοις ἀμύνειτον ἔοικεν (ἐφ') ὁ
 δαμόνιον, ὡς παρδείκται τὰ σημεῖα παρ' ἄν' ἀρπὶ Λυσαγο-
 εἶδας ἡμῖν ἐκινῶτο καὶ νῦν ἀπεισιν εἰς Ἀλίαρτον ἐπιχρῶ-
 σων αὐτῆς τὸ σημεῖα καὶ χροᾶς ποιησόμενος Ἀλκμῶν καὶ Ἀ-
 λέου, καὶ δὴ πῶς χρῆσμον, ἀγνοῶν τὸν Ἄλεον ὅστις ἴω. ἐπα-
 ρειθῶν ὁ ἐκείνῳ, οἷός ἐστι τὸν Δίρκης ἀναζητεῖν τὰ φων, ἀ-
 γνωστοὶ ἔντα τοῖς Θεβαίοις, πῶς τῆς ἰππάρχῆς κῆτων. ὁ γὰρ ἀ-
 παλλατὸ ἄδρον τὸν παρὰ λαμβάνοντα πῶς ἀρχὴ μόνος
 ἀγῶν μόνον ἐδείξε ἰνὸς κτῆρ, καὶ ἵνας ἐπ' αὐτῶν δρασσοῦντες ἀ-
 πίρσις ἱερωρίας, ὡς τὰ σημεῖα συγγένοι καὶ ἀφανίζουσιν
 τὸ ἀσκότος ἀπέρχοντα χειρὸς δέντες, ἐγὼ δὲ τὸ μὲν ὦ Φει-
 δόλαε.

καλῶς δὲ βήρῃσιν αὐτοῖς νομίζων. φθῆρσι γὰρ οἱ
 πλείους τῆς ἰππάρχῆς κῆτων νομίμω, μᾶλλον ὅτι πῶς πῶς
 Γοργίδου καὶ Πλάτωνος, ὡς ἐφ' αὐτῶν ἐπιχρήσειαι ἔκπυ-
 ναι εἶσαι δεδῶτες τῆς αἰδέας. οἱ γὰρ νῦν ἀρχόντες ἐπὶ τῆ Κα-
 δμεία τοῦ δόρυ καὶ πῶς σφραγίδα παρὰ λαμβάνουσιν, οὔτε
 εἰδότες οὐδὲν οὔτε τὰ τῆς Θεοκρίτου λόγους,
 ὁ Λεοντίδης δὲ ἔπει μὲν τὸ φίλων. ἡμεῖς δὲ εἰσελθόντες ἡσπα-
 ζόμεθα τὸν Σιμμίαν ἐπὶ τῆς κλίνης κατεζόμενον. οὐ κατα-
 τευχότα τῆς δεισιπείας οἱ μὲν, μάλα σὺννοῶ καὶ ἀγαλλυπῆ-
 σόμενον. ἀπὸ βλάσας τε παρὸς ἀπὸ τῆς ἡμᾶς, ὦ Ἡρα-
 κλεις (εἶπεν) ἀγέων καὶ βαρβάρων ἠθῶν. εἶτα οὐχ ἔσφ'
 Εὐθαλῆς ὁ παλαῶς ἀπὸ ξένης ἐλθὼν δὲ χρόνου, τῶν φίλων
 ἐρωτῶντων, ὅτι καὶ ἰσορήκησι, Τύρανοι ἔφη γέροντα. καὶ
 γὰρ ὡς μὲν εἰς ἴδια συμβῆσκει ἀδικεῖσαι, ἰσβάρας αὐτὸ καὶ
 πῶς σκληρότητα, τῆς ὀμιλίας διαγεραίνων, ἐξ ἑσπῶς ὅτι τῶν
 αἰόμων καὶ ἀνυπευθύνων διωρασιῶν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως
 ἡμεῶν μελήσει τὸν ὅτι ξένοι ἴσῃ τ' ἀφιγμένον, ὦ Καφείσια, παρὸς
 ὑμᾶς ὅστις ἐστίν; Οὐκ οἶδα (ἐφίω ἐγὼ) πῶς λέγεις. Καὶ μὲν
 (ἐφη Λεοντίδης) αἰθερῶν ὡφται τὸ παρὰ τὸ Λύσιδος μνη-
 μῖον ἐκ νεκτῶν αἰσάδρον, ἀχελουσίας πῶς κῆ καὶ κατα-
 σκλῆσβαρον, αὐτῶν κῆτῶν ἰσομῶν ὅτι σβῆδων. φάμε-
 ραι γὰρ ἀγνοῦ καὶ μυρίκῆς χαμθῆνας. ἐπὶ δὲ ἐμπύρων λεί-
 ψαται, καὶ χροᾶς γάλακτος. ἐώθεν δὲ πῶς τῶν ἀπὸ τῶν
 τῶντων εἰ τῆς Πολύμνιος πῶς δας εἰδημοῦσας βήρῃσι.
 Καὶ τίς αὖ (εἶπεν) ὁ ξένος εἴη, παρὸς τῶν γὰρ, ἀφ' ὧν λέγεις, πῶς
 καὶ ἐκ ἰδιώτη παρὸς οἰκεν. Οὐ γὰρ ἐπὶ (εἶπεν ὁ Φειδόλαος) ἀλλὰ
 τῶντων μὲν ὅτι αἰήκη παρὸς ἡμᾶς δεζόμεθα. νῦν ὅτι τῶν
 πῶς ἡπορῶμεν ὡς Σιμμία χαμμάτων, εἰ πῶς ἡπορῶν πῶς
 ἐξ ἀγέων ἡμῖν. λέγονται γὰρ οἱ κατ' Ἀλ' ἡπορῶν ἱερέας τὰ
 χαμμάτα συμβαλεῖν τῶν πῶς ἀ παρ' ἡμῶν ἔλαβεν Ἀ-
 γησιλάος, τῶν Ἀλκμῶν τὰ φων ἀνασκῆσάδρον, καὶ ὁ Σιμ-
 μίας δὲ ἴσως ἀναμνησθεῖς, Οὐκ οἶδα (ἐφη) τὸν πίνακα ὅτι τὸν ὦ
 Φειδόλαε χαμμάτα ὅτι πολλὰ τῶν Ἀγῶστας χαμίζων
 Ἀγῶστας ὁ Σπαρτιάτης ἦκεν εἰς Μέμφιν ὡς Χόουφιν τῶν
 παρὸς τῶν.

ποτὲ συμφιλοσοφούσας διετεί-
 βον ἐγὼ καὶ Πλάτων καὶ Ἐλλοπίων ὁ Πεπαρηθῆς. ἦκε δὲ
 πῶς βασιλέως, καὶ κελύσας τὸν Χόουφιν, εἶπεν συμβῆσκει τῶν
 γαμθῆσων, ἐρῶν τῶν παλαῶν πῶς τῶν χαμθῆσων,
 ἀπὸ σβῆλας. παρὸς ἐαυτὸν δὲ τρεῖς ἡμέρας ἀναλεξάδρον βιβλίων τῶν
 παλαῶν πῶς τῶν χαμθῆσων,

A qui ob philosophiam frequenter isto tēpore sacer-
 dotes conuenit. Haliarti uero magnā illam sterili-
 tatē & paludis exundationē nō fortuito putant ac-
 cidisse: sed ira numinis aduersū ipsos, quod effodi
 sepulcrū passi essent. Et Theocrit' paululum mora-
 tus: Videtur, inquit, ipsis quoq; Lacedæmoniis suc-
 censuissē genius, quod ostēta mōstrant, de quibus
 modo nobiscū sermones contulit Lysanoridas. &
 is nunc pficiscitur Haliartū, rursū terra ingesta
 sepulcrum obruturus, ac parentaturus Alcmenę &
 Aleo iussu oraculi cuiusdā: cum quidē nesciat quis
 ille sit Aleus. reuersus autē quæret Dirces sepulcrū,
 B Thebanis ignotū, exceptis qui magistrum equi-
 tum gesserunt. nam magistratu eo decedēs succes-
 sorē solus eo noctu adducens id ostendit: ibiq; sa-
 crificiis quibusdam sine igne factis, quorū vestigia
 confundunt & abolent, per tenebras discedunt at-
 que à se inuicē separantur. Ego autē * quidē ὁ Phi-
 dolaë * probe eos inuēturos existimans. Exfulant
 n pleriq; eorum qui magistri equitum fuerunt, se-
 cundum leges imo omnes, Gorgida demto & Pla-
 tone: quos nō conabuntur interrogare metu ipso-
 rum. Qui uero nunc præfecti sunt in Cadmia ha-
 stam & sigillum ad se recipiunt, nescientes uel u-
 de * Hæc cum dixisset Theocritus, Leontidas cum
 amicis exiit. Nos autem ingressi Simmiam con-
 uenimus, ob infectam (ut uidebatur) rem sollicitum
 admodum ac inestum, in lecto ledentem. Oculos
 enim coniciens in omnes nos, Dii boni, aiebat,
 C quam feri & barbari sunt mores isti? Ergo non præ-
 clarissime Thales ille præficus, cum longo post tem-
 pore à peregrinatione domum redisset, amicis in-
 terrogantibus quid maxime rarum uidisset, respō-
 dit, Senem tyrannum. Nam etiam is, ad quem nul-
 la priuatum iniuria peruenit, ipsam importunita-
 tem & asperitatem tyrannidis agre ferens, inimi-
 cus fit iniustarum & nulli iurise sistentium domi-
 nationum. Sed hæc fortasse diis curæ erūt. Hospes
 D uero, Caphisia, qui ad nos uenit, nostisne quis sit?
 Nescio, aiebam, de quo loquere. Tum ille. Leonti-
 das, inquit, visum dicit apud Lyfidis monumētum
 à nocte surgentem hominem, comitatus multitu-
 dine & apparatu splendidum, qui in thoro ibi per-
 noctasset: nam inuentos fuisse humi stratos lectos
 è vitice & myrica factos, igneorum quoq; sacrifi-
 ciorum reliquias, & liba lactis. cumque mane ex-
 obuiis quæsiuissē, an Polymnis filios domi esset in-
 uenturus. Quis uero, dicebā, ille hospes fuerit? nā
 E ex iis quæ tu refers, non uulgarem aliquem, sed exi-
 mium fuisse apparet. Nō ita est, inquit Phidolaus.
 Sed istum nos ubi uenerit, excipiemus. Nunc autē
 ὁ Simmia, de quibus recens dubitatio nobis inci-
 dit, si quid habes non uulgate, id nobis aperi. tradi-
 tum est enim Ægyptios sacerdotes literas intel-
 lexisse tabule eius, quam nobis abstulit Agefilaus,
 cum sepulcrum Alcmenę dituisset. Hæc Simmias
 statim re in memoriam reuocata, Tabulā, inquit,
 istam non noui. Sed Agetoridas Spartanus multis
 cum litteris Memphin uenit ad Chonuphin pphē-
 tam, cum ibi tunc vna philosopharem ego, Pla-
 to, & Ellopio Peparethius. miserat autē Agetoridā
 Agefilaus petēs à Chonuphi ut si quid scriptorū in-
 telligeret, statim hoc interpretatū ad se remitteret.
 Ergo Chonuphis cū per tridū seorsim de antiquis
 F libris omnis generis litterarum formas collegisset,

rescripsit ad regē, nobisq; indicavit, his literis signifi-
 ficari, Musis Græcos debere certamen edere. esse
 autē literarū formas eius grammaticæ, quā Proteo
 regnante Hercules Amphitruonis F. didicerit: &
 moneri Græcos his literis à deo, ac iis præcipi, vt ar-
 mis positis pacatam quietamq; vitā ducant, & phi-
 losophice cōcertantes de iure, erudite & cū ratio-
 ne inter se lites transigant. Nos & tū Chonuphis se-
 tentiam pbauimus: & magis etiā cum nobis ex Æ-
 gypto auectis, & circa Cariam nauigantib. occur-
 rerunt Delii quidam, quia Platone, vt pote rerū geo-
 metricarū perito, flagitarēt oraculi explicationē,
 quod insolens ipsis deus edidisset. Erat autē oracu-
 li hæc sententia: Delii & alii Græcis calamitatum
 finē fore præsentīū, si aram quæ in Delo erat cubi-
 ca, duplicarēt. Cuius cū sententiā assequi nō pos-
 sent, & in altaris structura ridicule eis hoc euenif-
 set vt p̄ dupla ara, ignoratione proportionis qua-
 druplam excitarēt: Platonis opē in hac difficultate
 explicanda implorauerunt. Ille vero Ægyptii i-
 stius recordatus, Ludi à deo Græcos dixit, qui eru-
 ditionē negligenter, eorūq; insultari in scitiæ, man-
 dariq; vt serio geometriæ operam darent, nō enim
 leuiter aut segniter in tractandis lineis perspicacis
 ingenii opus esse, datis duab; lineis, alias duas quæ
 cōtinente proportione inter has intercedant inue-
 nire. quæ quidē vnica sit cubi duplicandi ratio, ex
 æquo omnibus eius auctis dimensionibus. rem iis
 ab Eudoxo Cnidio, aut Helicone Cyziceno confe-
 ctum iri. Neque vero deum hanc arē duplicatio-
 nem requirere aut desiderare: sed vniuersis præci-
 pere Græcis vt bellis & miseriis ea comitantibus
 vitatis, Musis sese dedant, ac litterarum & doctrine
 vsu sedatis animi turbulentis motibus, innoxie &
 vtiliter inter se conuersentur. Adhuc loquētes Sim-
 mia, pater noster Polymnis ingreditur, & iuxta eū
 adfidens: Epaminōdas, inquit, te & hos omnes ro-
 gat, vt nisi grauius aliquid vrgeat negocium, hæc
 ipsum exspectetis. vult n. vobis hospitem ostēdere,
 virum præclarum, & præclaro honestoque propo-
 sito huc profectum. Is est vnus de Italicis Pythagō-
 reis, venitq; vt Lyfidi seni ad sepulcrum parenter,
 quibusdam somniis, vt ait, ac spectris motus mani-
 festis. adfert autem secum magnam vim auri, para-
 tissimusque est nobis quantumuis recusantibus
 persoluere nutrimenta à nobis seni præbita, & pau-
 pertatem nostram, minime id nobis petentibus,
 subleuare. Mirum, aiebat Simmias, hominem nar-
 ras, dignūq; philosophia, sed quid causæ est, quod
 nō recta ad nos accedit? Eum, inquit pater, quia ad
 sepulcrum Lyfidis noctem exegit (vt puto) Epami-
 nōdas ad Ismenum duxit, ibi se ablaturum: postea
 ad vos venient. Antequam vero vos conueniret, ad
 sepulcrū pernoctauit. statuit n. reliquias corporis
 secum in Italiam asportare, nisi noctu genius ali-
 qua aduersaretur. His dictis pater cum cōticuisset,
 Galaxidorus, Dii boni, inquit, quam difficile est
 hominem inuenire factus vacuū & superstitionis.
 Alii n. inuiti ob imperitiam aut imbecillitatem
 hisce affectib. capiuntur: alii vt diis cari & singula-
 res videantur, diuinitatem quandam suis actioni-
 bus affingunt, somnia, spectra, aliaque id genus ab
 ipsis excogitata amplificandi gratia adponentes.

πησεν ὁ δὲ Γαλαξίδωρος, ὡς ἑρχομαι εἰς ἔργον ὅτι ἂν ἴδωμαι ἀνδρα καθάρωντα τύφην καὶ δεισιδαιμονίας. οἱ μὲν
 γὰρ ἀκροντες ὑπὸ τῆς παθῶν τούτων ἀλίσχονται δι' ἀπειρίαν ἢ δι' ἀσθένειαν. οἱ δ' ὡς θεοφίλης καὶ ἀπειρίαν ἔχει
 κρίνει, ὅτι θεοφίλης τὰς ἀρετὰς, οἰείρατα καὶ φάσματα, καὶ τοιοῦτον ἄλλον ὄγκον παρὰ τὸν ἀληθινόν.

A αὐτὴ γὰρ τῷ βασιλεῖ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἔφρασεν, ὡς μου-
 σαις ἀγῶνα κελθεῖ σιωτελεῖσθαι τὰ γράμματα. τοῖς δὲ
 τύποις εἶπ' ἡσ' ὅτι Πρωτὴ βασιλεύοντι γραμματικῆς. Ἡ-
 ρακλέα δὲ τὸν Ἀμφιτρυῶνος ἐκμαθεῖν. ὑφηγεῖσθαι μὲν τοὺς
 καὶ ἀδραίνειν τοῖς Ἑλλησι διὰ τῶν γραμμάτων τὸν θεὸν ἀ-
 γῆν σχολίῳ καὶ εἰρηνίῳ, διὰ φιλοσοφίας ἀγωνιζομένοις
 αἰετὸς μουσαις, καὶ λόγῳ διὰ κειμένους πρὸς τῶν δικαίων, τὰ
 ὄπλα καταθέσθαι. ἡμεῖς δὲ καὶ τότε λέγειν καλῶς ἠγούμε-
 θα τὸν Χόουφιν, καὶ μᾶλλον ὀπηνίκα κριζομένοις ἡμῖν
B ἀπὸ Αἰγυπτίου πρὸς Καρίαν Δηλίον ἕνεις ἀπήνησθαι, δε-
 ὀμῆροι Πλάτωνος ὡς γεωμετρικῶν λύσαι χρησθῆναι αὐτοῖς
 ἀποπὸν ὑπὸ τῆς θεοῦ παρὰ βλημένον. ἡ δὲ χρησιμότης, Δη-
 λίοις καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι παύλας τῶν παρόντων κακῶν
 ἔσοσθαι διπλασιάσασιν τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. οὔτε ἵτην δι-
 νοῖται ἐκείνοι συμβάλλειν διωάμῃ καὶ πρὸς τὴν τῆς βω-
 μῶν κατασκευῆς γελῶν πασχόντες, (ἐκείνη γὰρ τῶν τεσσά-
 ρων πλῆθῶν διπλασιαζομένης ἔλαθον τῆ ἀυξήσει τόπον
 ἑρεῶν ὅκα πλάσιον ἀφρασάμενοι, δι' ἀπειρίαν ἀναλογί-
 ας, ἢ τῶ μῆκει διπλασίον παρέχεται) Πλάτωνα τῆς ἀπο-
C ρίας ἐπεκλωῖτο βοηθόν. ὁ δὲ, τῷ Αἰγυπτίου μνηστῆς,
 πρὸς αἰετὸν ἔφη τὸν θεὸν Ἑλλησιν, ὀλιγοροδοῖ παιδείας,
 οἷς ἐφύβριζοντα τὴν ἀμαθίαν ἡμῶν, καὶ κελθόντα γεωμε-
 τρίας ἀποσῶσαι μὴ παρέργου. οὐ γάρ τοι φαῦλον οὐδὲ ἀμ-
 βλῶν διανοίας ὁρώσης, ἀκρῶς δὲ τὰς γραμμάς ἠσκημένης
 ἔργον εἶπ', καὶ δυοῖν μέσων ἀνάλογον ληψίην ἢ μόνῃ διπλα-
 σιάσεται σχῆμα κυβικῶν σώματος, ἐκ πάσης ὁμοίως αὐξί-
 μῃον διπλασίου. τὸ δὲ μὲν οὖν Εὐδόξον αὐτοῖς τὸν Κνίδιον,
 ἢ τὸν Κυζικηνὸν Ἐλικῶνα σιωτελέσθαι, μὴ τῆς τοῦ θεοῦ
 χρεῖαν ποθεῖν τὸν θεόν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Ἑλλησιν πᾶσι, πο-
D λέμου καὶ κακῶν μετεμῆροις, μουσαις ὁμιλῆν καὶ διὰ λό-
 γων καὶ διὰ μαθημάτων τὰ πάθη καταπερῶναι, ἀ-
 βλαβῶς καὶ ὠφελίμως ἀλλήλοισι συμφέρεσθαι. μεταξὺ δὲ
 τῶν Σιμμίου λέγοντος, ὁ πατὴρ ἡμῶν Πολύμνις ἐπεισῆλθε,
 καὶ κατὰ τὸν Σιμμίαν, Ἐπαμινώδας (ἔφη) καὶ
 σὲ καὶ τοὺς παρὰ καλεῖ πᾶσας, εἰ μή τις ἀσχολία μείζων,
 σὲ αὐτὰ πρὸς μεῖναι βουλόμην ἡμῖν γνωρίσθαι τὸν ἐξ-
 ἄνθρωπον, ἀδρα γηναῖον μὲν αὐτὸν
 γηναῖας καὶ καλῆς ἀφίγημένον τῆς παρὰ ἀρεσίας.

ἔξ' Ἰταλίας τῶν Πυθαγορείων. ἀφίκαται δὲ
E Λύσιδι τὰς γέροντι χάς χεῖρας πρὸς τὸ τάφον, ἐκ ἡνῶν ἐνυ-
 πτίων (ὡς φησι) καὶ φασμῶν ἐναργῶν. συγρὸν δὲ κριζῶν
 χρυσίον, οἷεται δεῖν Ἐπαμινώδα τὰς Λύσιδος γεωμετρίας
 ἀποπίνειν, καὶ παρὰ θυμῶν τὸς ὅστι οὐ δεομῶν ὅσδε βελο-
 μῶν ἡμῶν τῆς πενίας βοηθεῖν. καὶ ὁ Σιμμίας ἠδὲ, Πάνυ-
 θαμασὸν γελῶν (εἶπεν) ἀδρα καὶ φιλοσοφίας ἀξίον. ἀγ-
 ῶν τίς ἡ αἰτία δι' ἣν οὐκ ἔστι ἡμεῖς; Ἐκείνον ἔ-
 φην κτεροδύσαντα πρὸς τὸν τάφον ἐμοὶ δοκεῖ τὸν Λύσιδος
 ἦν ἢ Ἐπαμινώδας πρὸς τὸν Ἰσμιλίαν ἀπολοῦσθαι μῶν,
 εἴτ' ἀφίξονται δύο παρὰ ἡμᾶς. πρὶν δὲ ἐντυχεῖν ἡμῖν,
F ἐνηλίστατο τὰς τὰς, ἀφροσύμῃ ἀνελέσθαι τὰ λεί-
 ψανα τῶ σώματος καὶ κριζῶν εἰς Ἰταλίαν, εἰ μὴ ἡνὸς κτερο-
 ἐπεναιτωθῆναι δαιμόνων. ὁ μὲν ἔν πατὴρ αὐτῶν εἰπὼν ἐσώ-
 πησεν ὁ δὲ Γαλαξίδωρος, ὡς ἑρχομαι εἰς ἔργον ὅτι ἂν ἴδωμαι ἀνδρα καθάρωντα τύφην καὶ δεισιδαιμονίας. οἱ μὲν
 γὰρ ἀκροντες ὑπὸ τῆς παθῶν τούτων ἀλίσχονται δι' ἀπειρίαν ἢ δι' ἀσθένειαν. οἱ δ' ὡς θεοφίλης καὶ ἀπειρίαν ἔχει
 κρίνει, ὅτι θεοφίλης τὰς ἀρετὰς, οἰείρατα καὶ φάσματα, καὶ τοιοῦτον ἄλλον ὄγκον παρὰ τὸν ἀληθινόν.

ὁ πολιτικῶν μὲν αἰδέσθαι, καὶ πρὸς αὐτὰ δὴ καὶ ἀέλαστον ὄχλο ἰσχυροῦσιν ἔστιν, ὅτι ἀχρηστοῦσιν ὅτι, ὡς ἂν ἔκχαλιπὸς τῆς δεισιδαιμονίας πρὸς τὸ συμφέρον ἀπασσάσθαι καὶ μεταστῆσαι πρὸς πολλοῖς φιλοσοφίας δὲ οὐ μόνον εἰσὶν ἀσχήμῳ, ὁ δὲ οὗτος ἐστὶν ἰσχυροῦσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν ἐναντίον, ἢ πρὸς ἐπαγγελιαμῆν λόγῳ τὰ γὰρ, καὶ τὸ συμφέρον διδάσκειν εἰς τοὺς ἐπιδραχεῖν τῆς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀρετῆς, ὡς τὸ λόγῳ καταφρονέουσα, καὶ τὴν ἀποδείξει ἢ δοκεῖ ἀφαιρεῖν, ἀπμάσασα, πρὸς μὲν δὲ ματα τῆς ἐπέ) ἢ οὐκ ἐστὶν ἰσχυροῦσιν, ἐν οἷς ὁ φανότατος οὐχ ἦτο. ὅτι κατατρυχᾷ ἐν πολλὰς φέρεται τῆς κρατίστου. δὲ καὶ Σωκράτης, ὁ ὑμέτερος, ὡς Σιμμία, δοκεῖ μοι φιλοσοφώτερον χρεακτῆρα παιδείας καὶ λόγῳ περὶ ἀλλεῖσθαι, τὸ ἀφελές τῆς καὶ ἀπλάστον, ὡς ἐλάττω καὶ μέγιστα φίλον ἀληθείας ἐλάττωσιν τὸν δὲ τύπον ὡς ἂν ἴνα καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τῆς σοφίας ἀποκεδάσασ. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Θεόκριτος, Τί γὰρ (εἶπει) ὁ Γαλαξίδωρος, καὶ σὲ Μέλिटος πέπεικεν ὅτι Σωκράτης ὑπερέσθαι τὰ θεῖα; τῆς γὰρ αὐτῆς καὶ πρὸς Ἀθῆναιος κατηγορήσεν. Οὐδαμῶς (εἶπεν) τὰ θεῖα φασμάτων δὲ, καὶ μύθων, καὶ δεισιδαιμονίας αἰάπλεω φιλοσοφίας ἀπὸ Πυθαγόρου

Ἐμπειροκλέους δεξάμνητος, ὁ μάλα βέβαιον χερσὶν εἶπεν ὡς ἂν τὰ πρὸς ἄλλα πεπνύσθαι καὶ λόγῳ ἴφο ἡμετέριαι τὴν ἀληθείαν. Εἶπεν, (εἶπεν ὁ Θεόκριτος) τὸ δαμόνιον ὁ βέλπετο τὸ Σωκράτους, ἡ δὲ δὲ, ἢ τι φασί; μοι γὰρ ὅτι Ὁμηρος Ὀδυσσεὶ πεποίηκε τὴν Ἀθῆναι ἐπὶ πῆλαιον κόνισσι παρὶσθαι, πρῶτον εἰσὶν ταῖς Σωκράτει τῆς βίου πρὸς ποδὸν ἡδὲ ἀρετῆς ἴνα σιωπᾷ τὸ δαμόνιον ἴσθαι, ἢ μὴ ἢ τὸ πρὸς ἀνὴρ ὄντα, ἢ τῆς φάος ἐν πρὸς ἄλλοις, καὶ πρὸς αἰδέσθαι ἀσυλλογίσοις φρόνισιν. οἷα αὐτὰ σιωπῆσθαι πολλὰς τὸ δαμόνιον ὅτι τῆς αὐτῆς πρὸς ἀρετῆς. τὰ μὲν οὖν πλείονα καὶ μείζονα Σιμμίου χερσὶ καὶ τῆς ἄλλων ἐκπυθάνεσθαι Σωκράτους ἐπαύρων ἔμοδὸν παρόντος ὅτι πρὸς Εὐθύφρονα τὸν μαθητὴν ἦσαν, ἔτυχε μὲν, ὡς Σιμμία (μνήσθαι γὰρ) αὐτῶ πρὸς τὸ σύμβολον Σωκράτους καὶ τὴν οἰκίαν τὴν Ἀνδιδίου βαδίζων, ἅμα τε διερωτῶ καὶ ἀφαισίων τὸν Εὐθύφρονα μὲν παιδείας ἀφῶν ὅτι τῆς καὶ συμπίστας πρὸς ἑσθῆν οὐτὼ συχρὸν χερσὶν, εἶτ' αἰαφρέφας ἐπορὸς ἐπὶ τὸν ἄλλο τῆς κίεω τοποιοῦν, καὶ τοὺς πρὸς κερσὶν ἦσαν τῆς ἐπαύρων

γεγονέναι τὸ δαμόνιον. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ σιωπῆσθαι, ἐν οἷς καὶ τὸ Εὐθύφρονος ἐχρόμνος. κατὰ τὴν δὲ τῆς βαδίζοντες, ὡς δὴ ὁ Σωκράτης ἐλέγξοντες δαμόνιον, ἐπασσάσθαι Χάειλλον τὸ αὐλητῶν, ἦσαν καὶ αὐτὸν μετ' ἔμοδὸν εἰς Ἀθῆνας πρὸς Κέβητα. πορὸς μὲν δὲ αὐτοῖς δὲ τῆς ἐρμολυφῶν πρὸς τὰ δικαστήρια, σὺς ἀπῆλθον ἀθροῖς βροχῶν περὶ πλεοί, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠδύμῳ ἀφαισίων. ἐκ τῆς δὲ μὴ παρούσης, τοὺς μὲν αἰετρεῖσαν ἐμβαλῶσθαι, τοὺς δὲ ἀφαισίων. ἦσαν οὖν καὶ ὁ Χάειλος οἷα δὲ, πρὸς τὸ σκέλη καὶ ἰμάτια βροχῶν μετὸς, ὡς τ' ἂν τῆς Σωκράτους δαμόνιον μνήσθαι μὲν γέλωτος.

πρὸς τὸν αἰδέσθαι, μὴ δὲ ἀμελεῖ τὸ θεῖον αὐτῆς. καὶ ὁ Γαλαξίδωρος, Οἷε γὰρ (εἶπεν) Θεόκριτε ὁ Σωκράτης δαμόνιον ἴσθαι καὶ πρὸς τὴν ἰσχυροῦσιν δυνάμιν, οὐχ ἢ τῆς κερσὶς μόλιον πρὸς ἀνάγκης τὸν αἰδέσθαι πείρα βέβαιον ἰσχυροῦσιν, ἐν τοῖς ἀδύτοις καὶ ἀπῆλθον τῆς λογισμῶν ῥοπήν ἐπάγειν; ὡς γὰρ ὅλη μία καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἀρετῆς ὁ ζῆλος,

A Quod quidē civilib. viris, & quibus necesse est vitā suā aduersus contumacē & dissolutā turbam insti- tuere, fortasse non est inutile: vt superstitione qua siffrano multitudinē cōpescant, & ad vilia torque ant. Philosophiā autē nō modo dedecethic pretextus, sed & p̄fectioni ipsius repugnat. que pollicitate ostensurā rationib. omnis bonæ & vtilis actionis principia ad deū referri: veluti spernēs rationes suas, & demonstrationē qua excellit cōtumelia affi- ciēs, ad oracula se cōferat, ac somnia, que sæpenu- mero deterrimo cuiq; nō viliora offeruntur quam B prætantissimis. Itaq; Socrates vester, Simmia, vide tur mihi philosophiæ cōuenientiorē doctrinā ha- bitū indutus fuisse, simplex & figmentoū expers disputandigenus vt liberale & maxime amicū ve- ritati amplexus: fastumq; veluti fumū quendam à philosophiā in sophistas dissipans. Hæc Theocri- tus interpellans, Quid, inquit, Galaxidore? an tibi quoq; fide fecit Melitus, Socratē diuina cōtēsisse? hoc n. crimē ei apud Athenienses impexit. Nequa quā, aiebat Galaxidorus, diuina. Sed cū accepisset philosophiā spectris, fabulis, & superstitione oblitā à Pythagora & Empedocle, & admodū bacchantē: sobriam rededit veritatē, sobriamq; ratione in rebus C eam intelligere docuit. Sint isthęc, inquit Theocri- tus. Geniū vero Socratis, mihi homo, an p̄ fabula ha- bebimus? Mihi quidem, sicut Homerus Vlyssi Mi- neruam in omnib. ærumnis facit præsentē auxilio esse, ita videtur genius Socrati visum quoddam vitæ quod anteiret ab initiis, ut adiuuaret: quod visū præcedens Socratē lucem reb' obscuris inferret & humana ratione non penetrabilibus: sicut & sæpe genius ipsū allocut' est, diuino quodam instinctu proposita animi eius dirigēs. Horū pleraq; & præci- D pua ē Simmia licet, aliisq; Socratis sociis cognosce- re. Me autē præsentē, cū ad Euthyphronē vate itē, iam Socrates, vt meministi Simmia, superne apud Symbolū & Andocidis domū ābulabat, simul & in- terrogās & periocū exagitant Euthyphronē. subito autē subsistens, reliquisq; etiā vt siarent p̄suadens, diuane cōmoratus, deinde cōuersus per vicū arcas fabricantiū abiit: & socios qui præcesserant reuoca- uit, indicans se à genio monitum vt hac diuerteret. Ac pleriq; quidem vna cum ipso conuerterunt se, inter quos & ipse fuit Euthyphroni adherēs. Quidā E autem adolescentuli re cta p̄cedentes, nimirum vt Socratis geniū redarguerēt, Charillum tibicinē sibi adiunxerūt, qui & ipse mecum Athenas ad Ce- betem venerat. Cum autem ambularent p̄ vicum sculptorum iuxta curias iudiciarias, turba in suum occurrit cœno oppletarum, que ob multitudinem sese trudentes, cum decedendi spaciū hominib. nō esset, alios impetu suo prostrauerunt, alios cō- maculauerunt. Venit etiam Charillus domum cru- ra & vestes luto plenus. vt cum rifu geniū Socratis mentionem facere libuerit, nusquam hominē re- linquentis, nusquam negligētis. Et Galaxidorus: Putas vero, aiebat, Theocrite Socratis geniū pe- culiarem aliquam & eximiam habuisse vim, non F particulā aliquā cōmunis necessitatis eū experien- tia exploratam habuisse, vnde in reb. obscuris & cō- iectu grauib. rationis momenta fecerit? Vt enim vnica drachma pro se lancē trutinæ non cōmouet.

ἰσχυροῦσιν εἰ μὴ δαμόνιον πρὸς ἑαυτὸν ὅτι ἀρετῆς ὁ ζῆλος, ὡς γὰρ ὅλη μία καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἀρετῆς ὁ ζῆλος,

adicēta autem æquali ponderi ad se totū inclinat. ita omen, aliudve id genus signum leuiusculū non percellit animum grauem aut ad agēdum incitat: sed cum animus cogitationibus diuerse trahitur, alteri parti accedens æqualitate sublata dubitatio nem dirimit, mouetq; & impellit. Sub hæc pater: Enimvero, inquit, Galaxidore ipse Terpsionem au diui Megaricum dicentem, genium Socratis fuisse sternutationem cum ipsius, tum aliorum. alio qui dem sternutante à dextra siue ante siue post ipsum, solitū se fuisse ad agendū cōferre: sin à sinistra fieret, cessasse. de ipsius sternutationibus. quæ fieret a- cturo aliquid, cōfirmasse eius propositū: quæ inter agendū, inhibuisse. Sed hoc mihi mirū videtur, si sternutatione vtens, non ab hac, sed à genio se iu- beri aut prohiberi fociis dixit. Fastus enim, amice, inanis hoc & arrogantiæ fuerit, non veritatis & sim- plicitatis: quib. vere magnum hunc virum & mul- tis præstantiorem fuisse arbitramur: à voce exter- na aut sternutatione fortuita turbatum actiones deferere, & institutum omittere. Socratis autem videntur in omni re incitationes ad agēdum fuisse graues ac vehementes, vt pote à recto & solido iudicio profectæ. Nam sponte sua in paupertate to tam vitam exigere, cum essent qui optima cum gratia & voluptate dare opes cuperent: deinde à philosophando non desistere, tot obiectis impedi- mentis: deniq; salute ipsi & fuga opera amicorum commode parata, nullis precibus flecti, neq; morti concedere, sed ad eam obeundam hilari constan- tiq; ratione pergere: hæc non sunt hominis qui o- minibus aut sternutationibus de sententia sua di- moueretur: sed qui à maiore quodam præsidio & principio ad virtutem duceretur. Audio etiam Si- ciliensem Atheniensem cladem cum quibusdam amicorum prædixisse. Et ante ista Pyrilampes An- tiphontis F. in fuga apud Delium à nobis captus, pilo vulneratus, cum ex iis qui fœderis feriundi gratia Athenis venerant, audiuisset Socratem cum Alcibiade & Pachete per Retistam descendisse ac domum euasisse: multis se ipsum incusauit, mul- tis amicos suos quosdam & manipulares qui cum ipso præter Parnetem fugientes à nostris equiti- bus occisi erant, quod Socratis genio non obtem- perantes alia quam ipse ducebat via à prælii pro- fecti essent. Hæc Simmiam quoq; audiuisse puto. Sæpe, inquit Simmias, audiui, ac è multis. nam ex illa re Socratis genii fama non leuiter Athenis in- crebuit. Cur ergo, aiebat Phidolaus, o Simmia Ga- laxidorum sinamus iocose tantum diuinationis opus in sternutationes & omnia deiicere, quibus vulgo etiam in rebus leuibus ludentes vtuntur? nam vbi pericula grauiora, & maiores incidunt actiones, tum Euripideum illud fit:

Non inter arma quisquam hac nugari volet.

Ego quidem, inquit Galaxidorus, Simmiam Phidolæ, si quid is ex ipso auditum Socrate hac de re narrare vult, vobiscum audire paratus sum. quæ vero sunt abste & Polymni di- cta, nullo negotio refelluntur. Vt enim in medicina pulsus, aut pustula, parua res, non parua rei signa sunt: & gubernatori sonitus maritimæ auis, aut discursus raræ nubeculæ,

Ξίδωρος, Σιμμίου μὲν, ἔφη, Φειδόλαε, πῶς τούτων εἶπεν Σωκράτους αὐτὸς λέγοντος ἤκουσεν ἐπιμὸς ἀκροᾶσθαι καὶ Φεί- δεσθαι μεθ' ὑμῶν τὰ δὲ ὑπὸ σοῦ λελεγμένα καὶ Πολύμνιος, οὐ χαλεπὸν αἰελεῖν. ὡς γὰρ ἐν ἰατρικῇ σφυγμὸς ἢ φλύ- κταίνα, μικρὸν οὐ μικροῦ δὲ σημεῖον ὅστι. καὶ κυβερνήτην πελάγους φλόγος ἢ ὄρνιθος, ἢ ἀχαιδερμὴ κρηκίδος ἄραμας,

A ἰσορροποῦντι δὲ βάρει πρὸς πημελὴ κλίει τὸ σύμπαν ἐφ' ἑαυτῷ, οὕτως ἐφαρμόσει κληδὼν ἢ τῶν τοῦ σύμβολον.

καὶ κούρον, ἐμβειδῆ δὲ γάμοισι ἀπὸ πάντων ἀσπασθῆναι πρὸς πρᾶξιν. δυοῖν δὲ ἐναρτίων λογισμῶν, πατέρω πρὸς πατρῶν, ἔλυσεν τὴν ἀπειρίαν τῆς ἰσότητος ἀναρθείσης, ὥστε κίνησιν γίνεσθαι καὶ ὀρμυλῷ. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πατήρ, Ἀλλὰ μὲν (ἔφη) καὶ αὐτὸς ὁ Γαλαξίδωρος Μεγαρικῶν υἱὸς ἤκουσα (Τερψίωνος δὲ ἐκείνος) ὅτι τὸ Σωκράτους δαμ- μόνιον, πῶς αὐτὸς ἴδεν, ὅτι παρ' αὐτῶν καὶ ὁ παρ' ἄλλων ἐτέρου μὲν παρὸντος ἐκ δεξιᾶς εἶτ' ὄπισθεν εἶτ' ἐμπροσθεν, ὀρμυλῶν αὐτὸν ὅτι τὴν πρᾶξιν εἶδεν ὅτι ἀειτεροῦ, ἵπποτρέπεσθαι.

B τῷ δὲ αὐτῷ πῶς αὐτῶν τὸν μὲν ἐπὶ μέλλοντος βέλαιον, τὸν δὲ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἐπέχον καὶ κωλύειν τὴν ὀρμυλῶν. ἀλλ' ἐκείνο μοι δοκεῖ θαυμαστόν, εἰ πῶς αὐτῶν πρῶτος, οὐ τὸ τοῖς ἐταίροις ἀλλὰ δαμόνιον εἶπεν τὸ κωλύον ἢ κελθὼν ἔλεγε. τύφου γὰρ αὐτῶν, ὡς φίλε, κενού, καὶ κέρπου τὸ τοῖοτον, ὅτι ἀληθείας καὶ ἀπλότητος, οἷς τὸν αὐτῶν μέγας ὡς ἀληθῶς καὶ ἀγα- φέροντα τῷ πολλῶν γηρονέει δοκῶν, ὑπὸ φωτὸς ἐξεί- ραν ἢ πῶς αὐτῶν υἱὸς ὀπηνίκα τύχοι τοῦ βουδύμενον ἐκ τῶν πρᾶξεων ἀνατρέπεσθαι, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ δεδογμένον. αἱ

C δὲ Σωκράτους ἀφορμὴ τὸ

ἔχουσα καὶ σφοδρότητα φαίνονται πρὸς ἀπὸν, ὡς αἱ ἐξ ὀρθῆς καὶ ἰσχυρῆς ἀφειδῆσαι κείσεως καὶ ἀρχῆς πε- νία γὰρ ἐμμεῖναι πρὸς πᾶν τὸν βίον ἐκρυσίως, σὺν ἠδυνῇ καὶ χάριτι τῷ δίδόντων ἔχον διδάσκον, καὶ φιλοσοφίας μὴ ἐκστῆσαι πρὸς ποσάυτα κωλύματα, καὶ τέλος εἰς σωτηρίαν καὶ φυγὴν αὐτῶν ἀποδοῦναι ἐταίρων καὶ πρὸς ἀσκήσας δὲ μὴ γὰρ νοσηρῶν, μήτε καμφοδύων λιπαροῦσι, μήτε ὑπο- χροσῶν πρὸς θανάτῳ πάσῳ, χρῆσθαι δὲ ἀπρεπῶς τῶν λογισμῶν πρὸς τὸ δεινόν, ὅτι ἐστὶν ἀνδρὸς ἐκ κληδόνων

D ἢ πῶς αὐτῶν μεταβαλλομένου, ὅτι τύχοι γνώμην ἔχοντος, ἀλλ' ὑπὸ μείζονος ὀπίσθιας καὶ ἀρχῆς ἀρμυλίου, πρὸς τὸ καλόν. ἀκούω δὲ καὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῆς Ἀδριατικῶν διδάμειως φροσῶν πρὸς αὐτῶν ἐπίσας τῷ φίλων. καὶ πρὸς τῶν ἐπὶ τούτων Πυριλάμπης ὁ Ἀντιφώντος ἀ- λουὶς ἐν τῇ διώξει πρὸς Δήλιον ὑφ' ἡμῶν δερατῶ τε- τρωμένους, ὡς ἤκουσε τῷ ὅτι τῶν ἀποδοῦναι ἀφειδῆσαι ἂν δύναιτο ὅτι Σωκράτης μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ Πάχης ὅτι ῥητίσης καταβάς ἀπονενοσήκει, πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν κελύεσθαι, πολλὰ δὲ φίλων ἵνας καὶ λογίους, οἷς οὐκέ- τη μετ' αὐτῶν πρὸς τὴν Πάριον φέρουσι πρὸς τῶν ἡ- μετέρων ἵππων ἀποθανεῖν, ὡς τῶν Σωκράτους δαμόνιου πρὸς αὐτῶν ἀφειδῆσαι, ἐτέραν ὁδὸν, οὐχ ὡς ἐκείνος ἦγε τρεπο- μένοισι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. ταῦτα δὲ οἶμα καὶ Σιμμίας ἀκηχέ- ναι. Πολλάκις (ὁ Σιμμίας ἔφη) καὶ πολλῶν διεβοήθη γὰρ ὅτι ἠρέμα ὁ Σωκράτης Ἀδύσην ἐκ τούτων δαμόνιο. τὴν οὖν (ὁ Φειδῶλος εἶπεν) ὁ Σιμμίας Γαλαξίδωρον εἰσώμενον πά- ζοντα καταβάλλει ποσὸν τοῦ μάρτυρας ἔργον εἰς πῶς αὐτῶν καὶ κληδόνας, οἷς καὶ οἱ πολλοὶ καὶ ἰδιώται πρὸς μικρὰ πρὸς- χροῦνται καὶ πάζοντες: ὅταν δὲ κίνδυνοι βαρύτεροι καὶ

E μείζονες καταλάβωσι πρὸς αὐτῶν, ἐκείνο γίνεται ὁ Εὐειπί- δειον, Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μφραίνει πέλας. καὶ ὁ Γαλα-

Ξίδωρος, Σιμμίου μὲν, ἔφη, Φειδόλαε, πῶς τούτων εἶπεν Σωκράτους αὐτὸς λέγοντος ἤκουσεν ἐπιμὸς ἀκροᾶσθαι καὶ Φεί- δεσθαι μεθ' ὑμῶν τὰ δὲ ὑπὸ σοῦ λελεγμένα καὶ Πολύμνιος, οὐ χαλεπὸν αἰελεῖν. ὡς γὰρ ἐν ἰατρικῇ σφυγμὸς ἢ φλύ- κταίνα, μικρὸν οὐ μικροῦ δὲ σημεῖον ὅστι. καὶ κυβερνήτην πελάγους φλόγος ἢ ὄρνιθος, ἢ ἀχαιδερμὴ κρηκίδος ἄραμας,

πνύμα σημαίνει καὶ κίνησιν τραχυτέραν θαλάσσης· οὕτω
μαρτυρῆσαι ψυχῆ ψαρμῶς ἢ κληδῶν, οὐ μέγα καθ' αὐτό.

συμπλώματος. ὁ δὲ μὲν γὰρ τέχνης
καταφρονεῖται ὁ μικροῖς μεγάλα καὶ δι' ὀλίγων πολλά
περιμύθει· ἀλλ' ὡς περ' εἰς ἀπειρος γραμμῆς διδάμι-
ως, ὁρῶν ὀλίγα πλήθει καὶ φάσμα τῶν μορφῶν, ἀπίστω
ἀνδρα γραμματικῶν ἐκ τούτων ἀαλέγεσθαι πολέμοις
μεγάλοις, οἱ τοῖς πάλαι στωϊκοῖς, καὶ κτίσας πόλεων, περ-
ξοῖς τε καὶ μαθήματα βασιλέων, εἴτα φησὶν ὁμοίον ἴ-
μιλῶν καὶ καταλέγειν ἐκείνῳ τῶν ἰσοκράτους τούτων ἐκα-
στον, ἢ δὲ αὐτὸν φίλε γέλωσ σὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀπειρίας ἐ-
πέλθοι. οὕτω σέπει μὴ καὶ ἡμεῖς τῶν μαρτυρῶν ἐκάστου τῶν
διδάμι ἀνοοῦντες, ἢ συμβάλλει πρὸς τὸ μέλλον, ἀπὸ τῶν
ἀνακταμένων, εἰ νοῦν ἔχον ἀδελφῶν ἐκ τούτων ἀδπο-
φαίεται ἡ πᾶσι τῶν ἀδελφῶν. καὶ ταῦτα, φάσκων αὐτὸ, οὐ
ψαρμῶν, ὁ δὲ φωνῶν, ἀλλὰ δαμόνοιο αὐτῶν τῶν περὶ ἔξω
ὑψηλοῦσθαι. μέτεμι γὰρ ἡδὲ πρὸς σὲ ὡς Πολύμνι θαυμά-
ζοιτα Σωκράτους, ἀδελφῶν ἀτυφία καὶ ἀφελεία μάλιτα
δὴ φιλοσοφία ἐξ ἀθροῦσθαι, εἰ μὴ πᾶρμον, μὴ δὲ κλη-
δῶνα ὁ σημαῖον, ἀλλὰ βαρύνει πρὸς τὸ δαμόνοιο ὠνόμαζεν.
ἐγὼ γὰρ ἀπὸ πῶσθαι ἔχον ἀδελφῶν ἀπὸ ἀαλέγεσθαι,
καὶ κρατεῖν ὀνομαῶν ὡς περ' Σωκράτης, εἰ μὴ τὸ δαμόνοιο
ἀλλὰ τὸν ψαρμῶν αὐτῶν σημαίνει ἐλεγχῶ ὡς περ' εἰς ἕσθαι
τῶν βέλους φάση τετραῶσθαι, μὴ τῶν βέλει ἕσθαι βάλοντος.
μεμετρηῶσθαι δὲ αὐτὸν βάρους ἕσθαι ζυγῶν, μὴ τῶν ζυγῶν
ἕσθαι ἰσάντος. οὐ γὰρ τῶν ὀργάνου ὁ ἔργον, ἀλλ' οὐ καὶ ὁ
ὄργανον ὡς χρῆται πρὸς τὸ ἔργον. ὄργανον δὲ πᾶσι καὶ τὸ ση-
μαῖον, ὡς χρῆται ὁ σημαῖον· ἀλλ' (ὡς περ' εἶπον) εἰς Σιμμίας
ἐχθρὸν ἔχον, ἀκροῦσθαι, ὡς εἰδῶσθαι ἀκροῦσθαι, καὶ ὁ Θεόκριτος,
Πρότερον (εἶπε) τοῖς εἰσιόντας οἱ ἄνθρωποι εἰσιν ἀποσκεψαμένοις·
μᾶλλον δὲ τὸν ξένον εἰσὶν ἡμῖν Ἐπαμινώδας ἀκροῦσθαι.
ἀποβλέψαντες οὖν πρὸς τῶν ἄνθρωπων, ἐρωτῶν ἡρώδου
μὲν τὸν Ἐπαμινώδου καὶ στωϊκῶν φίλων Ἰσχυροῦσθαι
καὶ Βακχυλίδου, καὶ Μελισσῶν τὸν ἀνελπίτων, ἐπὶ ἡρώδου
δὲ τὸν ξένον, ὁ δὲ ἀγρῶν τὸ εἶδος, ἀλλὰ πρῶσθαι καὶ φιλο-
φροσύνη τῶν ἡρώδου ἕσθαι φάσκωντα, καὶ στωϊκῶν ἀπεχόμε-
νοι ὁ σῶμα. κατῆσαντες οὖν ἕσθαι ἐκείνου μὲν αὐτῶν πρῶσθαι
τὸν Σιμμίας, τῶν ἀδελφῶν, παρ' ἐμὲ, τῶν δὲ ἄλλων ὡς ἐκα-
στοῦ εἴτε, καὶ ἡρώδου στωϊκῶν, ὁ Σιμμίας τὸν ἀδελφῶν ἡ-
μῶν καλέσας, εἶπεν (εἶπεν) ὡς Ἐπαμινώδας, ἵνα χρῆται τὸν
ξένον, καὶ πῶσθαι πῶσθαι πρῶσθαι ἀκροῦσθαι, δεχθῆναι γὰρ ἡρώδου
χίας καὶ γνώσεως αὐτῆ στωϊκῶν. καὶ ὁ Ἐπαμινώδας, Θεά-
νωρ (εἶπεν) ὡς Σιμμίας, ὄνομα μὲν ἡρώδου δὲ Κροτωνιάτης, τῶν
ἐκεί φιλοσόφων, οὐ κατασχῶν ὁ μέγα Πυθαγόρου
κλέος, ἀλλὰ καὶ νῦν ἡκεί δὲ μακρῶν ὁδῶν ἐξ Ἰταλίας,
ἔργων καλῶν καλὰ δόγματα βεβαιῶν. ἕσθαι ἕσθαι δὲ ὁ
ξένος, Οὐκῶν (εἶπε) στωϊκῶν ὡς Ἐπαμινώδας τῶν ἔργων
τὸ κάλλιστον. εἰ γὰρ ὁ ποιεῖ φίλους καλῶν, ὁ δὲ ἀσχερῶν ὁ
πασχῶν ἀπὸ φίλων. ἢ γὰρ χάρις οὐχ ἡττον δεομένη τῶν λαμ-
βάνοντος ἢ τῶν δίδοντος, ὁ δὲ ἀμφοῖν τελειοῦσθαι πρὸς τὸ κα-
λόν· ὁ δὲ μὴ δεξάμενος, ὡς περ' σφάσθαι ὁ φερομένην κα-
τήσχωσθαι ἀτελῆ πεσοῦσθαι. ποίου γὰρ οὕτω στωϊκῶν βάλλον-
τα καὶ τυχεῖν ἡρώδου, καὶ ἀφαιμαρτῶσθαι ἀφαιρῶν, ὡς ἀνδρῶν ὁ παθεῖν ἀξίου ἀφαιρῶν χάριτος ἐφίεμενος· ἀλλ' ἐκεί μὲν
ὁ τῶν στωϊκῶν μὲν ὄνομα ἀτυχῶσθαι, σφάλλεται δὲ αὐτόν· ἐκείνου δὲ ὁ πρῶσθαι ὄνομα, καὶ ἕσθαι ἕσθαι
ἀδικεῖ τῶν χάρις εἰς ὁ ἕσθαι μὴ περῶσθαι. σὺ μὲν οὖν τῶν ἀφαιρῶν ἡρώδου δὴ δὴ δὴ δὴ ὡν ἐπλάσθαι δὴ ἕσθαι.

A ventum pramonstrant & maris asperiorē exagita-
tionē: sic animæ diuinatricis sternutatio aut omen,
res per se nō magna * accidētis. Nā nulli artihoc
neglectui est, ē paruis magna, & paucis multa præ-
noscere. Sane si quis litteratū ignarus videret nu-
meropaucas & forma ineleganti literas, neq; cre-
derethominē grammaticum ex his relegere posse
magna priscorūbella, vrbium primordia, acta & e-
uenta regū, iuraretq; potius istam memoriter hæc
recitare quā istis cōtenta litteris enunciare: suauiter,
amice, tibi imperitiā hominis ridere vtiq; subiret.
At vide sis, ne eodē modo nos singulorū quæ ad
diuinandū faciunt vim ignorantes qua ad futurū
ea præsciendū cōducunt: stulte succēeamus si cor
datus homo ex his aliquid de re abdita pronunciet:
idq; adeo dicens nō sternutationē aut vocē, sed ge-
nium sibi esse agendi ducē. Iam n. ad te, Polymni,
me cōuerto, mirantē cur Socrates, q. vnus vacuita-
te fastus & simplicitate maxime comē reddidit phi-
losophiam, signū id nō sternutationis aut ominis,
sed tragice admodū genii nomine affecerit. Ego
autē mirarer contra si Socratis, homodifferendi &
verba recte surpandi callidissimus nō à genio sed
à sternutatione se moneri dixisset: perinde ac si q. s.
à iaculo se vulneratū dicat, nō iaculo ab eo qui id
coniecit: aut pondus à libra exploratū dicat, nō ab
appendente per librā. Non n. instrumento opus
imputari debet, sed ei cui est instrumentū, ac qui
eo vtitur. Signum vero est ex instrumentorū nu-
mero, eoq; vtitur qui aliquid significat. Sed, vt di-
xi, audiamus si quid habet Simmias. rē n. is nouit
absolutius. Et Theocritus, Prius, inquit, videamus
qui sint qui intrant: atq; adeo videtur hospite illum
Epaminondas adducere. Ergo ad ianuam respiciē-
tes, præcedere vidimus Epaminondam, cumq; eo
amicos Ismenodorum, Bacchylidam, Melissum
tibicinē: sequi hospite, specie neutriquam illibera-
li, sed qui vultu mansuetudinē ingenii comitatēq;
præ se ferret, honesto vestitu. Is cū iuxta Simmiā,
frater pone me, reliquit cuiq; locus obueneret, cō-
sedissent: factosilentio fratrem meum Simmias com-
pellans: Agedum Epaminonda, inquit, quem, quo
modo, & cuium debemus hospitem hunc salutare?
is enim receptus compellationis & notitiæ contra-
henda mos est. Tum sic respondit Epaminonda.
Theanor, ὁ Simmia, hic vocatur, genere Crotonia-
ta, vnus de ibi philosophantibus, magnam Pytha-
goræ gloriam haud dedecorans. nam & nunc lon-
gum iter huc profectus est ex Italia, vt pulcris factis
pulcras sententias cōfirmaret. Ibi hospes sermonē
excipiens: Ergo tu, inquit, Epaminonda pulcerrimum
factum impedis. Nam si pulcrum est amicis
benefacere: nō est turpe ab amicis beneficium ac-
cipere. Gratia enim non minus accipiente quam
dante opus habet, ab vtrifq; pficitur ad pulcritudi-
nē. Qui vero nō accipit, tanquā pilā recte obiectā
dedecorat, decidentem frustra. Quis aute scopus
est, quæ tangeres iucūdius, aut aberrare molesti⁹,
quam si quis virū beneficio dignū de mererit cupit?
sed hoc interest, q. qui à scopo aberrat, ipse culpam
sustinet: hæc qui recusat beneficiū, iniuriam facit
gratiz eo quo tendit peruenire nequeuntis. Tibi
quidem causas exposui, ppter quas huc nauigauī.

volo autem etiam his eas narrare, iisq; aduersum te uti iudicibus. Postquam sodalitia Pythagoricorum per seditiones ex urbib. eiecta fuerunt, & superstitib. Metaponti confessum agentib. quadam in domo, igne Cyclonii circumposuerunt, omnesq; ibi interfecerunt, Philolao & Lyfide demptis, qui iuuenes robore & agilitate freti flammam euaserunt: Philolaus quidem in Lucanos aufugit, eoq; incolumis peruenit, & aliis sese adiunxit amicis, qui iam rursam coibant, Cycloniosq; virib. superabat. Lyfis autē quorsum abiisset longo tempore ignoratum fuit: donec Gorgias Leontinus e Græcia in Italiā nauigio reuertens, Arceso nunciauit constanter, in Lyfidē se incidisse Thebis commorantē. Arcesus hominis desiderio impulsus, recta se ad nauigandū contulit. sed cum ob senectutē & imbecillitatem plane conficere propositū nequiret, amicis negociū dedit, ut, si omnino id fieri posset, viuū Lyfidē, sin vero, eius reliquias in Italiā reportaret. Interea temporis q̄ inciderunt bella, seditiones, tyrannides, in causā fuerunt ne viuo ipso amici rem effectā darent. Cum autē nobis Lyfidis vita iam defuncti genius euidenter mortem eius significauisset, & vestra, Polymni, in eū officia, vitamq; eius apud vos actam narrassent quib. p̄be ista erant cōperta, & quomodo in paupere domo curationem senectutis liberalissimā adeptus, filiisq; adscriptus, beatissime diem suū obiisset: iuuenis ego missus sum & vnus à multis & natu grandioribus, qui loco beneficii magni accepti amicis indigentib. pecuniā de suis copiis largirentur. Lyfis vero à vobis conditus est recte, honestoq; sepulcro donatus. p̄ quib. vobis gratiā omnino ab amicis & familiaribus eius perfolui par est. Hæc locuto hospite, pater memoriæ Lyfidis aliquandiu illacrumauit. Frater autē more suo subridens ad me, Quid facimus Caphisia, inquit? tacitine paupertatē diuitiis p̄dimus? Minime, inq̄ ego, carā istam & probā puerorū educatricē. Proinde tu ei patrocinare, tuum enim est dicendi munus. At enim, dicebat pater, hoc vnū erat quo metuebā ne diuitiā domū nostrā caperent, Caphisix corpus. nam & vestitu opus habet pulcro, ut tot tantisq; amatorib. cū fastu se ostētare possit: & copioso nutrimento, ut gymnasia & palæstricos labores perferre queat. Quando autē is quoq; paupertatē non prodit, sed velut ferri tincturā patriā retinet, ac quantū vis adolescens frugalitate se exornat & contentus est præsentib?: ecq; erit pecuniæ vsus, q̄ dispositio? Nimirū, aiebat Caphisias, arma auro obducemus, & scutū permixto purpuræ auro ut Nicias Atheniensis distinguem? tibi aut, pater, Milesiā chlamydē, matri prætextam purpura tunicā ememus? nō enim puto in ventrē infumemus donū, splendidius conuiuantes, ut qui hospitē aliquē exceperimus grauiorē nobis diuitias. Apage hoc, dicebat pater. absit, fili, ut istam ego vnq̄ vitæ nostræ mutationem videā. Atqui, inquam, ociofi quoq; federe nolemus, domi pecuniam custodientes. Sic enim & ingrata fuerit gratia, & infamis possessio. Quorsum ergo tandē nobis pecunia? subiiciebat pater. Hæc Epaminondas. Sane, inquit, inurbanior visus sum nuper, cum Iasoni Thessalorum duci huc ad nos multum auri mittenti utque acciperemus roganti, respondi, Iniuriam mihi ab ipso oriri, qui vnus in rep. dominationi studens, mei hominis popularis & liberæ ciuis ciuitatis pecunia sollicitaret animum.

A βούλομαι ὅ καὶ τούτοις διελθὼν χηρῶσιν ἀπέστειλεν ἑαυτὸν ἵνα διδάσκῃ τοὺς νέους ἐπιπέσειν αἰχμῆν ἐπὶ πόλεις ἐπαμείβειν τῆς Πυθαγορείων γαστρὸς κρητῆντων, τοῖς δὲ ἐπιπεύουσιν, ἐν Μεταποντίῳ συμπερβόουσι ἐν οἰκίᾳ πυρὸς οἱ Κυκλώνειοι ἀπέκτενοντο καὶ διέφθασαν ἐν τούτῳ πόντῳ, πλείω Φιλόλαου καὶ Λύσιδος νέων ὄντων ἐπιπέσειν, καὶ κρυφότητι διωσαμένων τῶν πυρῶν, Φιλόλαος μὲν εἰς Λακωνίαν φεύγων, ἐκείθεν ἐπέστη πρὸς τοὺς ἄλλοις φίλοις ἠδὲ πάλιν ἀδελφοῖς καὶ κρητιώταις τῆς Κυκλώνειων. Λύσις δὲ ὅπου γέγονεν, ἠγνοεῖτο πολὺν χρόνον. πλείω γὰρ δὴ Γοργίας ὁ Λεοντίνος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀναπλέων εἰς Σικελίαν, ἀπήγειλε τοῖς ἀπὸ Ἀρχεσον βεβαίως, Λύσιδι συμπηγνέσθαι ἀφελείδοντι πρὸς Θήβας. ὡρμησε δὲ ὁ Ἀρχεσος πόντος τῆς ἀφελείδος, ὡς εἶχε πλεῖστα κρητιδῶν ὅτι ἀφελείδος καὶ ἀδελφῶν ἐλλείπων, ἐπέσκηψε μάλιστα μὲν, ζῶντα κρητιδῶν τῶν Λύσιδος εἰς Ἰταλίαν, εἰ τὰ λείψανα τεθνηκότος. οἱ δὲ ἐν μέσῳ πόλεμοι, καὶ γαστρὸς, καὶ τυραννίδες ἐκάλυψαν αὐτῶν ζῶντων σωτελέσθαι τοῖς φίλοις τὸν ἄθλον. ἐπεὶ δὲ ἡμῶν τῶν Λύσιδος δαμνῶν ἠδὲ τεθνηκότος ἐναργῶς περὶ πέφαινε τὴν τελευτήν, καὶ τῶν παρ' ὑμῖν ὁ Πολύμνι θεραπειῶν καὶ ἀφελείδος τῶν ἀφελείδος οἱ σαφῶς εἰδότες ἀπήγερον, ὅτι πλουσίας ἐν οἴκῳ πένητι γρηγορίας τυχόν, καὶ τῶν ἡμῶν ὅτι πλουσίας, οἴχοιτο μακαριστὸς, ἀπετάλιον ἐγὼ νέος, καὶ εἰς ὑμῶν πολλῶν καὶ φρεσύτερων ἐχόντων ὅτι ἐχούσι χηρῶσιν διδόντων πολλῶν χάριν καὶ φιλίαν ἀπὸ λαμβάνοντων. Λύσις δὲ καὶ κατὰ κελῶς ὑφ' ὑμῶν, καὶ τὰ φου καλῶς κρείττων αὐτῶν χάρις, ἐκτιμῶν φίλοις ὑμῶν φίλων καὶ οἰκείων. ταῦτα τῶν ξένου λέγοντος, ὁ μὲν πατὴρ ἐπεδάκρυσε τῆς μνήμης τῆς Λύσιδος πολὺν χρόνον. ὁ δὲ ἀδελφὸς ὑπομειδιῶν, ὡς ἀφελείδος, πρὸς ἐμὲ, Πῶς (εἶπε) ποιῶν μὲν ὁ Καφισία, περὶ ἐμὲ τῆς πηνίας τοῖς χηρῶσιν, καὶ σιωπῶν μὲν, Ἡκίς (εἶπε) ἐγὼ τῆς φιλίας καὶ ἀγαθῶν κουεσθῶν. ἀλλ' ἄμυνε. σὸς γὰρ ὁ λόγος. Καὶ μὴν ἐγὼ (εἶπε) ὁ πατὴρ ταῦτα μόνῃ τῆς οἰκίας ἐδέδειν ἀλώσιμον ὑμῶν χηρῶσιν ἐξ ἑστέρας τῆς Καφισίου σώμα, καλῆς μὲν ἐσθῆτος δεομένην, ἵνα τοῖς ἐρεσῶσιν ἐκκαμπίσσηται τοσούτοις ἔσιν, ἀφελείδος ὅτι καὶ πολλῆς ἐσθῆτος, ἵνα αἰτέχη πρὸς τὰ γυμνάσια καὶ πρὸς τοῖς ἐν ταῖς παλαίσταις ἀγῶνας. ὁπνήσια δὲ σὺ εἰς πρὸς δίδωσι τῶν πηνίαι, σὸς δὲ ὡς βαφίω ἀνίστη τῶν πατέρων πηνίαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν μείρακιον ἀτελεία καλλωπίζεται καὶ φέρει τὰ παρόντα, τίς αἰ ἡμῶν ἡχοῖτο τῶν χηρῶσιν ἀφελείδος καὶ χηρῶσιν; ἢ περὶ καταχρησώμεθα τὰ ὄπλα, καὶ τῶν ἀσπίδα πορφύρα συμμιμνήμενη πρὸς χηρῶσιν (ὡς περὶ Νικίας ὁ Ἀθηνῶν) ἀφελείδος ποικιλῶν, σὺ δὲ ὁ πατὴρ Μιλησίου χλαμύδα, τῆς ὅμητι τῶν ἀφελείδος ὠνησόμεθα χιτῶνιον; ἢ γὰρ εἰς γαστρὸς δὴ πού καταχρησώμεθα τῶν δαρῶν, ἀωρῶντες αὐτοῖς πολυτελέσθαι ὡς περὶ ξένον ὑποδεδεγμένοι βαρύτερον τὸν πλοῦτον. Ἀπαγε (εἶπε) ὁ πατὴρ ὁ παῖς μηδέποτε θιαυτίω ὅτι δίδωμι μεταχόρησον τῶν βίου ἡμῶν. Καὶ μὲν σὸς δὲ ἀρῶν (εἶπε) καλῶσόμεθα φρονέοντες οἴκοι τῶν πλοῦτον. ἀφελείδος γὰρ αἰ ἔταῖς ἢ χάρις καὶ ἀπῆμος ἢ κτήσις. Ἐπὶ τῆς μὲν; εἶπε ὁ πατὴρ. Οὐκ ἔστι (εἶπε) ὁ Ἐπαμινώνδας) Ἰάσωνι μὲν δὲ Θεσσαλῶν ταῦτα πέμψαντι δούρα πολὺν χηρῶσιν ἐναγῶς πρὸς ἡμῶν καὶ δεομένην λαβεῖν, ἀφελείδος πρὸς ἐφελείδος ἀποκρινόμενος, ἀδελφῶν χηρῶν αὐτῶν κατὰρχεῖν, ὅτι μοναρχίας ὧν ἐρεσῶσιν, ἀφελείδος δημότιον ἐλθῶν πρὸς αὐτονομῶν πόλεως ἐπέσειν ἀφελείδος χηρῶσιν.

Κολώνωνται Ρίθη
Kul. ad Paraphr. m. d
ei Palmer.

opus & demonstrationem censes. ΤΗ. Opus ego, & demonstrationem. ΕΡ. Exercitationem autem & meditationem cum continentia, non qualem vos omnes etiam nū adsciscitis, quando à gymnasiis, vbi brutorum instar appetitus excitauistis, lautis mensis & variis cibis adstantes aliquandiu, deinde seruis ista vescenda dantes, ipsi vtimini vilibus, & frugalibus, iam fracto appetitu, nam abstinentia à licitis voluptatibus exercitatio est condofaciens ad abstinendum vetitis. ΤΗ. Omnino. ΕΡ. Est ergo, amice, quædam etiam iustitiæ exercitatio aduersus opum studiū & auaritiā, non, quando noctu aliquis proximorum res obiens nihil furatur, neq; interuertit aliena, neq; patriam prodit & amicos pecuniæ causa: (vbi lex etiam fortassis & metus cupiditatē à maleficio deterrent) sed qui iustis & lege licitis lucris sæ penumero abstinet, is vltro se exercet ac adsuefacit ad longe vitandum omnem iniustā & illicitam capturā. Nam neq; in magnis, absurdis autem & damnosis voluptatibus quiescere animus potest, qui non ante sæ penumero licitam earum fruitionē cōtemserit: neq; lucra turpia & magnas capturas legibus aduersas facile respuere est ei, qui non eminus studium lucri & habendi cupiditatem ex animo exciderit: quod aliis habitibus affatim enutritum ad lucrum faciendū fertur, cumq; iniusto appetitu excitatū turget, difficillime ab iniusta captura abstinetur: Qui aut neq; amicorum beneficiis locum dat, neq; regum munera admittit, ipsam quoq; fortunæ sortem respuens, & insultantē thesauro exhibito repellens, nunquam hunc iam diuitiarum cupiditas turbabit, aut ad iniustitiam stimulat: sed facile seipso vitur ad honestatē, magno animo, & sibi pulcherrime conscio. Horum, Simmia, hominū ego & Caphistas admiratores & amatores, hospitem rogamus, vñ nobis concedat, vt ad virtutem istam paupertate nos sufficienter cōdocefaciamus. Hæc locuto fratre meo, Simmias bis terve capite annuēs, Magnus, inquit, magnus vir est Epaminōdas. causa est ꝑcipua Polymnis hic, qui liberis suis optimā in philosophia parauit educationem. Verū de hoc, hospes, tute cū ipsis transiges. Lyfidē vero, si tamē dicere tibi fas est, numnā ē sepulcro moues, & in Italiā tiāsfers, aut hæc apud nos relinqs, amicis & beneuolis cōtubernalib. vsurū, cum isthuc peruenierimus? Τύ subridens Theanor: Apparet, aiebat, Lyfidē hac regione delectari, cui opera Epaminōdæ nihil bonorū defuerit. Habent aut Pythagorici quendā sepulturæ peculiare sacrumq; ritū: quo q̄ carent, eos nō putamus assecutos esse beatū illū & proprium finem. Postq̄ ergo ex somniis de morte Lyfidis facti sumus certiores (est autē signum q̄ apparet nobis in somnis, vnde percipimus simulacrum viuine sit an morientis) venimus in eam cogitationem, Lyfidem apud exteros aliter sepultum fuisse, ideoq; corpus eius transferendum, vt apud nos rite cōdatur. Hoc ego cōsilio cum huc appulisset, essemq; ab incolis recta ad sepulcrum Lyfidis deductus, libaui iā vespera facta, Lyfidis animā euocans, q̄ quid quoue modo agendum esset vaticinaretur. adolecente nocte, nihil vidi, sed visus sum mihi audire vocem, quæ iuberet immobilia non mouere: nā corpus Lyfidis sancte humatum esse, animam iam nunc secretam ad alium ortum esse demissam, aliique genio sorte obtigisse: Et quidem prima luce cum Epaminonda congressus

A ἢ μάλλον ἔργον καὶ ἀποδοξῆν ἀσκήσεως εἶναι νομίζεις; Ἐργον (εἰπόν ἐγὼ) καὶ ἀποδοξῆν ἀσκησῆναι καὶ μελέτην μὲν εἰς ἀσκήσεως, ἔργον ἢ ἀσκήσεως ἐπὶ νύκτι ἐφείλωσθε πᾶσι τοῖς ὑμῖν ὅταν γυμναζόμενοι, καὶ κινήσαντες, ὡς ἀπὸ ζῶα, τὰς ὀρέξεις, ἐπισηῆτε λαμπραῖς βαπτέζαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι πολὺ χρόνον. εἶπα ταῦτα τοῖς οἰκέταις ὑμῶν ὡς ἔδειξεν ὁ θεὸς δόντες, αὐτοὶ τὰ λιτὰ καὶ ἀπλάκωτος φέροντες, κεκοσμημένους ἢ δὴ τὴν ἔπιθυμίαν. ἢ γὰρ ἐν οἷς ἔξοισι ἀποχὴ τὴν ἡδονῶν ἀσκήσεως ἐστὶ πρὸς ἀκεκάλυπται. Γαῖον μὲν ἔν, εἶπεν, ἔστι ἐν ἡμῖν ὡς φίλε, καὶ διαχοσύνη πρὸς φιλοπλεσίαν καὶ φιλαργυρίαν ἀσκήσεως, ἔδ᾽ μὴ κλέπτῃν ἐπιόντα νύκτωρ τὰ τῆ B πέλας, μηδὲ λωποδυτῆν. ἔδ᾽ εἰ μὴ παρ᾽ εἰδωσὶ τις παρὶς δα καὶ φίλος δὲ δρογέιον, εἴτ᾽ ἀσκήσεως πρὸς φιλαργυρίαν (καὶ γὰρ ὁ νόμος ἴσως ἐν ταῦτα καὶ ὁ φόβος ἀπειρήσῃ τὴν πλεονεξίαν τῆ ἀδικίας) ἀλλὰ ὁ τὴν δικαίων καὶ συλκεχωρημένων ὑπὸ τῶν νόμων κερδῶν πολλάκις ἀφιστὰς ἐαυτὸν, ἐκείνως ἀσκήσεως καὶ προσήξειται, μαχερῆν εἶναι) πᾶσι τοῖς ἀδίκαις καὶ πλεονεξίαν λήμματος. ἔτε γὰρ ἐν ἡδοναῖς μεγάλας μὲν, ἀπόποις ἢ καὶ βλαβεραῖς, οἷον τε τὴν δόξοιαν ἠρεμεῖν μὴ πολλάκις ἐν ἐξοισίαις ἀπολαύειν καὶ ἀφρονησασαν, ἔτε λήμματα μὲν καὶ πλεονεξίας μεγάλας ἐφ᾽ ἑσὶν ἠκούστας ὑπερβῆναι ῥάδῃν ὡς πνὶ μὴ πόρρωθεν ἐν δέδο) καὶ C κεκάλυπται ὁ φιλοκερδῆς, ἀλλὰ ἔξοισι αἰαδῆν εἰς ὁ κερδαίνῃν αἰατε βαμμένον ὅ γὰρ ἀπαργᾶ παρὶ τῆ ἀδικίας μέλα μόλις καὶ χαλεπῶς τῆ πλεονεξίαν ἀπεχόμενον. ἀδ᾽ ὅτι ἢ μὴ φίλων παρῆμεν ἡμεῖς, μὴ βασιλέων διαρεῖς αὐτὸν, ἀλλὰ ἢ τυχεῖς κληροῖν ἀπειπα μὲν, καὶ ἡσοαυρῆ φαίνεσθαι ἐπιπιδῶσαν ἀποσηῆται τὴν φιλοπλεσίαν, ἔκ ἐπιδῶσθαι) πρὸς τῆ ἀδικίας, ἔδ᾽ ἐσορῶσθαι τὴν δόξοιαν, ἀλλὰ δύχλωσ χρεῖται πρὸς ὁ καλὸν αὐτῶ μέλα φρονῶν, καὶ τὰ κέλλισα τῆ ψυχῆ συνδῶσ, τῆτων ἐγὼ καὶ Καφάσιαις ἐρεῖται τὴν ἀφροσύνην ὄντες, ὡς φίλε Σιμμία, παραπέμεθα τὴν ξένον ἐάν ἡμᾶς ἰχθῶσ ἐχρηγυμνάσθαι τῆ πηνία πρὸς τὴν ἀρετῶν ἐκείνην. ταῦτα ἔδ᾽ ἀδελφῆ διελέγοντες, ὅσον ὁ Σιμμίας δὲ ἢ τῆς ἐπιπνεύσεως τῆ κεφαλῆ. Μέλας (ἔφη) μέλας ἀνὴρ ἐστὶν Ἐπαμινώνδας. τῆ τῆ ἀπῆτος ὅς ἀρχῆς ἐσοῖ Γολύμης, τὴν ἀρετῆν ἔσθῃν ἐν φιλοσοφίᾳ τοῖς πασι τῆ ἀσκευασάμενος. ἀλλὰ παρὶ μὲν τῆτων αὐτὸς δὲ ἀλύεσθαι πρὸς αὐτοῖς ὡς ξένε τὴν Λύσιον ὑμῖν εἰ ἡμῖς ἀκούσθαι, πότρεν ἀρετῆς ἐκ τῆ πηνίας καὶ μετοικίσεως εἰς Ἰταλίαν, ἢ κατὰ μὲν ἐν αὐτῶ παρ ἡμῖν ἐάσεις δὲ μὲν ἐστὶ καὶ φίλοις, ὅταν ἐκεῖ ἡρώμεθα, σιωπῆσθαι χρεῖσθαι μὲν; καὶ ὁ Θεαῖωρ ἐπιμειδῆσθαι, Ἐοικεν (ἔφη) Λύσις, ὡς Σιμμία φιλοχρησῆν, ἔδ᾽ ἐνὸς τῆ καλῶν ἐνδεῆς χρονοῦς δι Ἐπαμινώνδαμ. ἐστὶ γὰρ πηλοῦ μὲν ἰδία παρὶ τῆ παφῆ τῆ Πυθαγορεῖαν ὅσον, ἔμὴ τυχόντες, ἔδ᾽ ἀκούσθαι ἀπέχῃν ὁ μακαριστὸν καὶ οἰκείον τέλος. ὡς ἐν ἔγνω μὲν ἐκ τῆ ὀνείρων τῆ Λύσιδος πελῶσθαι, (ἀφ᾽ ἀγνώσθαι τὴν σημεῖα πνὶ φαινομένη καὶ τῆς ὑπνῆσθαι εἶτε τετυχεῖσθαι, εἰτε ζῶντος εἰδῶσθαι ἐστὶν) ἐνονοια πολλοῖς ἐπέσθῃν ὡς ἐπὶ ξένος ἢ Λύσις ἄλλως κεκῆδευται καὶ κινήσει ὅσον ἡμῖν, ὅπως ἐκ τῆ μετὰ λέχη τὴν νομίζομενων. πηνία τῆ δόξοιαν ἀφ᾽ ἀγνώσθαι, καὶ πρὸς τὴν πηνίαν ὁ δὲ ὑπὸ τῆ ἐλχῶν ὀδηγητῆς, ἐσπῆσθαι ἢ δὴ χροῖς ἐχόμεν, ἀφ᾽ ἀκαλέμενος τὴν Λύσιδος ψυχῶν κατελεθῆναι, ἀποθεασίσθαι ὡς χροῖς τῆτων παρῆσθαι. παρῆσθαι τῆ τῆ νυκτῆς εἰδῶσθαι ὅσον, ἀκούσθαι τῆ φωνῆς ἔδ᾽ ἔτα, τὰ ἀκίνητα μὴ κινεῖν. οἷως γὰρ ὡς τῆ φίλων κεκῆδευται ὁ Λύσιδος σῶμα. τῆ τῆ ψυχῶν ἢ δὴ κεκῆδευται ἀφ᾽ εἰδῶσθαι πρὸς ἄλλῃ χροῖσθαι, ἀλλὰ δαίμονισυλλεχῶσθαι. καὶ μὲν τῆ καὶ συμβαλῶν ἔωσθαι Ἐπαμινώνδα,

Est tibi, aiebat, ô Hippoſthenida amicus Charon, A mihi non admodum familiaris. ſi tibi ita videtur, mone eum vt à periculo ſibi caueat, propter ſomnium meum valde minax & abſurdum. præterita enim nocte per quietem ſum imaginatus ipſius domum parturire, vt grauidæ ſolent: ipſum & amicos vna anxios in orbem circum adſistere & vota facere. domū vero mugire, & incompoſitas quaſdam voces edere. tandem ignem copioſum & terribilem emicuiſſe è penetralibus eius, quo maior pars vrbis accenſa fuerit, Cadmia ſolo fumo circumuenta, igni ad ſtigii ſuperficiem ſe non effe- rente. Hoc quidem, Charon, ille ſic mihi narrauit ſomnium. Ego & tum ſtatim perterritus ſum: & multo magis cum hodie audirem exules in tuam domum diuerſuros, anxie metuere cepi ne nobis ipſis magnum malum ſimus confeſturi, nullum hoſtibus memorabile, niſi quod eos conturbabi- mus. urbem enim nobis attribuo, Cadmiam, vt eſt, illis. Hæc Theocritus inhibito Charone dice- re aliquid aduerſus Hippoſthenidam molientem interfatus: Mihi vero, inquit, nulla res maiorem, Hippoſthenida, agendi fiduciam parauit (quan- quam ſemper pro exulibus ſacrificia addixerint) atq; hoc ipſum ſomnium, ſiquidem in vrbe lumen copioſum & ſplendidum ex amica domo ais eru- piſſe, fumo autem obſcuſatum fuiſſe hoſtium re- ceptaculum, qui nihil vnquam melius quam la- crymas & trepidationem ſecum trahit. voces au- tem à nobis exiuiſſe obſcuras: vt etiam ſi quis ali- qua de voce nos accuſare velit: incerta duntaxat ſuſpicio ſimul & oriatur & diſſipetur. iam illud nõ perlitare, ad rerum potientes pertinet, non ad rem publicam. Nondum ſinierat fermonem Theocri- tus, cum ego ad Hippoſthenidã. Quos, in quã, ho- mines ad exules ablegaſti. ſi enim nõ dudum hoc factū eſt, conſequar eos. Et Hippoſthenidas: Haud ſcio, ait, an aſſecuturus hominem ſis (verum enim vobis dicere opus habeo) equo vehentē qui The- bis ſunt equorum optimo. notus nobis iſt eſt, Me- lonis aurigarum præfectus, & per Melonem to- tius conſcius ab initio inde rei. Ego autem qui iam hominem conſpexiſſem, Nonne, inquam, Chlidonem dicis Hippoſthenida, qui ſuperiore anno Iunonia ſolo equo vicit? Hunc ipſum, aiebat. Quis ergo, ſubiecti, iſt eſt quem iam pridem ad atrii adſtare oſtium, & in nos reſpicere video? Conuer- ſus Hippoſthenidas: Mehercle iſt eſt ille ipſe Chli- do, aiebat. Vah, ne quid grauius acciderit. Chli- do autem vbi ſenſit ſe à nobis animaduerti, paulatim ab oſtio cepit progredi, inuente vero Hippoſthe- nida, & coram omnibus rem exponere iubente: Noui, inquit, probiſſime hos viros Hippoſtheni- da: & cum te neque domi neque in foro offen- diſſem, hunc recta contendi, quod hæc te eſſe con- iicerem: ne quid vos eorum quæ acta ſunt lateret. Nam cum tu mihi mandaſſes, vt quanta omnino poſſem celeritate apud montem exulibus occur- rerem, domum me contuli, vt equum ſumerem. petētī autem mihi fr̄num vxor non habuit quod daret, diuque in cella commorata eſt quærens, & omnem ſus deque vertens ſupelleſtilem. deniq; vbi ſatis diu mihi illuſum fuit, faſſa eſt ſe fr̄num vicino commoſato dediſſe, veſperi ab eius roga- tam vxore. cumque ego indignarer, & maledicta ingererem: conueſta ad diras imprecaſiones, ma- lam itionem, malam reditionem mihi optauit,

ἔστι σοι (Φοβόν) ὦ Ἱπποσθενίδα Χάρων ἐταῖρος, ἐμοὶ δὲ ὑπομύ-
 συνήτης. εἰ αὖ οὖν δοκῆ σοι, φράσον αὐτῷ φυλάττειν τινα κίν-
 δυνον ὅτι ἐνυπνίε μάλα διεγχεῖς καὶ ἀτόπου. τὴ γὰρ ἄλλης νυ-
 κτὸς ἄμμι αὐτῷ τὸ οἰκίαι ὠδίνειν, ὡς ὅτε κύβησαν αὐτὸν καὶ τὰς
 φίλους σωμαγανιάδας βύχρα, καὶ κύκλα παρῖναί. τὴ μύ-
 κῶσαι, καὶ ἀφίεσθαι φωνὰς πινὰς ἀναρθροῖς, τέλος δὲ πῦρ λάμ-
 ψαι πάλυ καὶ δρόνον, ὅτι αὐτῆς ἐνδρόθεν, ὡς τὰ πλείεσσι τὸ πόλεως
 φλέγεσθαι. τὴ δὲ Καδμείαι καπνῷ μόνω ὡσεὶ ἐλέει, ὅτι πῦρ
 ἄνω μὴ ὡσεὶ ποταμῶν. ἢ μὲν οὖν ὄψις, ὦ Χάρων, καὶ ὁ ἀθρο-
 πος διεξήληθε, ποιῶν τῆς βίῃ. ἐγὼ δὲ καὶ ὡσαύτως κατεδύ-
 σα, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἀχρῶσαι σήμερον ὡς εἰς τὴν οἰκίαν
 οἱ φυγάδες καταφύγειν μέλλουσιν, ἀγανίαν μὴ μεγάλων κακῶν
 ἐμπλήσασθαι ἡμᾶς ἀλλοῖς, ὅσῳ δὲ ἀξιολογῶν τὰς πολεμίους
 δράσαντες, ἀλλ' ὕσιν ἔχεται ῥαζαίτες. τὴ γὰρ πόλιν ὡσεὶς ἡ-
 μῶν ἦν ἡμεῖς, τὴ δὲ Καδμείαι, ὡς ὅτε ὄψις, ὡσεὶς ὄψιν. ὡσεὶ-
 λαβῶν δὲ ὁ Θεοκρίτος, καὶ καταχών τὸν Χάρωνα, βυβλόμυρον
 εἶπεν πῶσε τὸ Ἱπποσθενίδα, Ἀλλ' ἐμοίγε (εἶπεν) ἀπὸ
 ὁσδένος οὕτως ἔδραποτι φάρρησαι ὡσεὶς τὸ ῥαζαί, ὦ Ἱππο-
 σθενίδα, πάρεσι, καὶ ὡσεὶς ἀεὶ χησαμύρα καλοῖς ὡσεὶ-
 τὸ φυγάδων, ὡς ἀπὸ τὸ ὄψις τῆς βίῃ. εἴγε φῶς μὲν πολὺ καὶ
 λαμψῶν ἐν τῇ πόλει λέγεις ὅτι οἰκίας φίλης αἰσθῆν, κα-
 πνῶν δὲ συμμελασθῆναι ὅτι πολεμίων οἰκητήριον, ὅσῳ δὲ ὁσδὲ
 ποτε δακρύων καὶ ταραχῆς φέροντι κρείττον' ἀσήμερος δὲ φωνὰς
 ἐκ φέρεσθαι παρ' ἡμῶν. ὡς τε καὶ εἴπῃς ὅτι χηρὴ κατηρ-
 ρεῖν ὡσεὶ φωνῆς, ἢν ἀσαφῆ καὶ τυφλίω ὡσεὶ οἰκίαι ἢ ῥαζαίς
 λαβῶσαι μόνον ἄμα καὶ φανήσεται καὶ κρητῆσι δυσσερεῖν, ὅτι ἡ-
 μῶσιον, ἀλλὰ τῶν κρητιώτων ὅστιν. ἐπὶ δὲ τῶ Θεοκρίτου λέ-
 γοντος, λέγω ὡσεὶς τὸν Ἱπποσθενίδα, Τίνα ὡσεὶς τὰς αἰ-
 δρας ἔξαπέστλας; εἴ γὰρ οὐ πολὺ ὡσεὶς ληφῆς, διωξόμε-
 θα. καὶ Ἱπποσθενίδα, Οὐκ οἶδ' (εἶπεν) ὦ Καφείσθαι (δεῖ
 γὰρ ὑμῖν ταλῆτῃ λέγειν) εἰ καταλάβοις ἀπὸ τῶ ἀδραπῆν Ἱππο-
 χηράμυρον τὸν Θέσθαις κρατῆσθαι γινώσκω δὲ ὑμῖν ἢ ἀδρα-
 πος ὅτι, τὸ Μέλωνος ἀρματηλατῶν ὅπτις τῆς, καὶ ἀπὸ Μέ-
 λωνα τὸ ῥαζαί ἀπαρχῆς στωειδῶς. καὶ γὰρ καπνῶν τὸ αἰ-
 δραπῶν, ἀπὸ ἔχλιδωνα λέγεις, ὦ Ἱπποσθενίδα, τὸ κέλητι
 τὰ ἡρᾶα νικῶντα ὡσεὶς; Ἐκείνον μὲν ἐν αὐτῶν, ἔφησε. Καὶ
 τίς οὗτ' (εἶπεν) ὅστιν, ὁ ὡσεὶς τῆς αὐλείοις θύραις ἐφεσῶς πᾶ-
 λα, καὶ ὡσεὶς λέγειν ἡμῖν; ὅπτις τῆς οὖν ὦ Ἱπποσθενίδα,
 Χλιδῶν (εἶπεν) ἢ τὸ Ἡρακλέα. φῶς, μή τι χαλεπώτερον
 συμβέβηκε; καὶ κείνος ὡς εἶδεν ἡμᾶς ὡσεὶς ἔχεται αὐτῶν, ἀπὸ
 τῶ θύρας ἡσυχῆ ὡσεὶς. Ἐπὶ δὲ Ἱπποσθενίδα νύβησαν ὡσεὶς αὐτῶν,
 καὶ λέγειν κελῶσαν πῶς εἰς ἀπαιτῶς.
 Οἶδ' (εἶπεν) τὰς ἀδρας ἀκριβῶς Ἱππο-
 σθενίδα: καὶ σε μήτε κατ' οἶκον δρόνον, μήτε ἐπὶ ἀδραπῶν,
 δρόνον ὡσεὶς τούτοις ἐτεκμησθῆμι ἢ κείν, καὶ στωετῆριον
 δρόνον ἢνα μὴδὲν ἀγνοῆτε τῶν γρηνοτῶν. ὡς γὰρ ἐκέλευσαι
 τάχει πᾶσι χησαμύρον ὅτι τῶ ὄψις ἀπδρῆσαι τῆς αἰ-
 δραπῶν, εἰσῆλθον οἶκα δεληφόμενος τὸν Ἱππον. αἰτιῶν πὶ δὲ
 μοι τὸν χαλινὸν σὺν εἶχεν ἢ γυνὴ δροῦσαι, ἀλλὰ διέπεισον
 ἐν τῶ ταμείω πολὺν χρόνον. ὡς δὲ ζητούσαι καὶ σκαμ-
 ρουμένη πᾶ ἔνδον, ἰκανῶς ἀπολαύσασά μου, τέλος ὡμ-
 λόγησε κησαμύρα τῶ γείτονι τὸν χαλινὸν, ἐσπέρεις ἀπτι-
 σαμύρας αὐτῶ γυναικῶς. ἀδραπῶν τῶ δὲ ἐμοὶ καὶ κα-
 κῶς αὐτῶ λέγοντος, τρέπεται ὡσεὶς δις φημίαις ἀπτι-
 ῥαπῶν, ἐπαρωμῆ κακῶς ὁδοῖς, κακῶς δὲ ἐπδρόδοις.

ἀνὴ Δία πρῶτα τρέφεται εἰς αὐτὸν ἐκείνου θεοῖ. τέλος δὲ
 μέγρι πληγῶν παρορθεῖς ὑποὸ ῥῆγῆς, εἶτα ὄχλου γῆτόνων
 καὶ γυναικῶν συνδραμόντος, αἰσῆτα ποιήσας καὶ παθῶν,
 μόλις ἀφίγμαι πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἄλλον ἐκπέμπητε πρὸς
 τοὺς δῦδρας, ὡς ἐμοὶ πρῶτα πασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόν-
 τι καὶ κακῶς ἔχοντος. ἡμᾶς δὲ τίς ἔσται ἀτοπος, μεταβολὴ τῶ
 πάθους. μικρὸν γὰρ ἐμπροσθεν τῶ κεκωλύομαι διεσχεσί-
 νοντες, πάλιν Δία πῶ ὄξυτητα τῶ κερσὸ καὶ τῶ πάθος, ὡς
 οὐκ οὐσης ἀναβολῆς, εἰς ἀγωνίαι ὑποήρηματα καὶ φόβον. οὐ
 μὲν δὲ ἐγὼ παροραγρῶσας τῶ ἱπποσθενείδην καὶ δεξίω-
 σάμηνος, ἐθάρρυνον, ὡς καὶ τῶ θεῶν ὑποκαλοῦντων ὅτι τῶ
 παρορθεῖν. ἐκ τῶ τῆτου, Φυλλίδας μὲν ὄχετο τῆς ὑποδοχῆς
 ὅτι μελησομόνος, καὶ τῶ Ἀρχίαι δὲ τῶς ἐπιείκων εἰς τὸν πότον.
 Χάρων δὲ τῶ εἰκίας,
 ἐγὼ δὲ καὶ Θεόκριτος πάλιν πρὸς τὸν Σιμμίαν ἐπὶ τῶ ἰσομῶν,
 ὅπως τῶ Ἐπαμινώνδα κερσὸν λαβόντες ἐν τῶ ἰσομῶν. οἱ δὲ
 ἦσαν πρὸς τῶ ζήτησεως οὐκ ἀγνωστοὶ ἦδη, δὲ ἦς ὀλίγον ἐμ-
 προσθεν οἱ πρὸς Γαλαξιδώρου καὶ Φειδύλοιο ἠέσαντο Δία πε-
 ρεῖωτες τίς οὐσίας καὶ διωάμεως εἶη τῶ Σωκράτους λεγόμενον
 δαμόνιον. ἀ μὲν οὖν πρὸς τῶ Γαλαξιδώρου λόγον αἰτεῖται
 ὁ Σιμμίας, οὐκ ἠέχουσα μὲν αὐτὸς τῶ Σωκράτι μὲν ἔφη πε-
 εἰ τῶ τῶν ἐρόμῶν ποτε, μὴ τυχεῖν ἀποκρίσεως, δὲ μὴ δὲ αὐ-
 τῶς ἐρέατῶ. πολλάκις δὲ αὐτῶ πρὸς ἀρχαίαν τῶς μὲν δὲ ὄφως
 ἐν τυχεῖν τῶ πνί λέγοντας, ἀλαξῶνας ἠέρουμῶν. τοῖς δὲ ἀ-
 κῆσά πνος φωνῆς φάσχυσι πρὸς ἔχοντι τῶ νοῦν, καὶ ἔχου-
 θανομῶν μὲν σπουδῆς. ὅθεν ἡμῶν παρῆτα πνοσπουμῶν οἱ
 Δία πρὸς ἀλλήλους, ὑπονοσὴν μὴ ποτε τῶ Σωκράτους δαμό-
 νιον, οὐκ ὄφως, δὲ ἀ φωνῆς πνος ἀδθησις ἠ λέγου νόησις εἶη,
 συνάπτοντος ἀτόπω πνί ἔστω πρὸς αὐτόν. ὡς πρὸ καὶ καθ'
 ὑπνον ἐκ ἔστ φωνῆ, λέγον δὲ πνων δόξας καὶ νοήσις λαμβάνον-
 τες, οἷονται φησὶ τομῶν ἀκῆειν. δὲ αὐτοῖς μὲν ὡς ἀληθῶς ὄ-
 ναρ ἠ τοιαῦτη σῶσις γίνεται, δὲ ἡσυχίαν καὶ γαλιῶν τῶ σῶ-
 ματος ὅττω καὶ τῶ δῶσι. μόλις ἐπῆχον
 ἔχουσι τῶ ψυχῶν τῶ κρείττωνων. καὶ πεπνυμῶν καὶ ἰσομῶν τῶ
 παθῶν, καὶ περὶ αὐτῶν τῶ χρεῖων, εἰσακῶσαι καὶ πρὸς ἀρχαίαν τῶ
 Δία νοῖον οὐ διώσεται τοῖς δηλομῶν οἰς. Σωκράτει τῶ νοῖς
 κατὰ τῶ ὦν καὶ ἀπαθῆς τῶ σῶματι μὴ μικρῶ τῶ εἰναγ-
 κῶν χάειν κατὰ μῆκος αὐτόν, διαφῆς ἰὸ καὶ ληπῶς ὑπο
 τῶ πρὸς πεσόντος ἀξίως μεταβαλεῖν. τῶ δὲ πρὸς πίπτον, οὐ
 φθόγον, δὲ ἀ λέγον αὐ πῆς εἰκῆσιε δαμόνος ἀδῶ, φωνῆς
 ἐφαπῶμῶν αὐτῶ τῶ δηλομῶν τῶ νοοῦπις. πληγῆ γὰρ
 ἠ φωνῆ πρὸς οἰκε τῆς ψυχῆς, δὲ ὦτων βία τὸν λόγον εἰς δε-
 χῶμῆς, ὅττω ἀλλήλοισ ἐν τυχεῖν ἰσομῶν. ὁ δὲ τῶ κρείττωνος
 νοῖς ἀγει τῶ δὲ φῶ ψυχῶν, ὅτι τῶ πῶν τῶ νοηθέντι πλη-
 γῆς μὴ δεομῶν. ἠ δὲ εἰδῶσι αὐτῶ χαλῶντι καὶ σῶ-
 τεῖνοντι τῶ ὄρμας, οὐ βιάως ὑπο παθῶν ἀνπιτεινόντων,
 δὲ ἀ τῶ φῶ καὶ μαλακῶ ὡς πρὸ ἰνῶς ἐνδύσας. οὐ δὲ
 δὲ θαυμάζειν ὄρῶντας, τῶ το μὲν, ὑπο μικροῖς οἰαξί, μεγῶ-
 λων πρὸς ἀρχαίαν οἰαξί, τῶ το δὲ, ἔχῶν κερσῶν δὲ ἰνη-
 σιν ἀκρῶ πρὸς ἀρχαίαν χερσῶ ὀμαλῶς πρὸς φερσῶν. ἀ-
 ψυχα μὲν γὰρ, δὲ ὄμῶς ἔχῶν τῶς κατὰ σῶμας ὑπο
 λειότητος εἰδῶσι πρὸς τῶ κινουῦ ῥοπῆς ἰσομῶν. ψυχῆ
 δὲ ἀ τῶ μῶς ὄρμας οἷον ὑπο ληξί ἐν τεταμῶν,
 μακρῶ πρῶτων ὄρῶντων ὄρῶντων ὅτιν, αὐ πῆς κατὰ
 λόγον ἀπῶται, ῥοπῆν λαβῶσαι πρὸς τῶ νοηθέν κινεῖσται.

A quæ omnia Dii, precor, in ipsam conuertant. tan-
 dem cum iratus usq; ad portas peruenissem, turba
 vicinorum & mulierum concurrente, turpissime
 re gesta ad vos ægre perueni: quo alium ad illos e-
 mittendum sciretis. ego enim in præsentia plane
 mihi non cõsto, & pessime sum affectus. Nos vero
 subita inuasit mutatio. Paulo enim ante indigne
 ferentes impedimētum actioni iniectū, tunc rur-
 sum ob articulum temporis tam celeriter appeten-
 tem & dilationis impatientem, in anxietatē & me-
 tum fuimus coniecti. Ego tamen Hipposthenidā
 comiter amplexus, bono esse animo iussi: quippe
 diis ipsis nos ad rem gerendam exhortantibus. Se-
 cundū hæc Phyllidas abiit, vt conuiuium appara-
 ret, inq; id Archiam statim iniiceret: Charon, vt
 domū adornaret. Ego autē & Theocritus ad Sim-
 miā rediimus, vt Epaminondam per occasionem
 alloqueremur. Illi vero iam processerant longe in
 tractanda quæstione nō ignobili, sed quam paulo
 ante Galaxidorus & Phidolaus attigerāt, disquirē-
 tes cuiusnā substantiæ aut facultatis fuisset genius
 ille qui Socratis dicitur. Quæ ad Galaxidori argu-
 mentum responderit Simmias, non audiuius. A-
 iebat autem Simmias aliquando hac de re ipsum
 Socratem fuisse abs se interrogatum, sed nullum
 dedisse responsum: ideoq; posthac nunquam que-
 siuisse. Sæpe autem se interfuisse, cum Socrates eos
 qui visum quoddam diuinum sibi oblatum dice-
 rent, arrogantes iudicaret: iis vero animū aduer-
 teret, qui vocē aliquam se dicerent audiuisse, & de
 ea serio percunctarentur. Itaq; nobis, cum seorfim
 inter nos ista considerarem subit suspicari, So-
 cratis genium non visum aliquod, sed vocis cuius-
 dam brutæ obseruationē esse, ad ipsum mira qua-
 dā ratione delatæ. sicut in somnis quoq; vox non
 est, sed orationū quarundam opiniones concipi-
 entes putant se loquentes audire. Verum his qui-
 dem re vera ista perceptio somnium fit ob quietē
 & tranquillitatem corporis dū dormiunt: & ani-
 mum ægre habent meliori principio obtempe-
 rantem. ac defatigati tumultu perturbationum &
 occupatione multiplici rerum necessariatū, exau-
 dire id quod significatur iisq; mentem aduertere
 nequeunt. Socratis autem mens pura & perturba-
 tionum vacua, paulumque habens cum corpore
 commercii necessitatis gratia, facile tāgebatur, &
 ab eo quod accideret, sic vt par erat, mutabatur.
 Quod autem accidit, id nō sonum, sed vocem ge-
 nii sine sono fuisse probabile est, quæ ipsum intel-
 lectum eo quod significabat attingeret. Vox quidē
 ictui animi similis est, nobis per aures orationē vi
 penetrantem recipientib. dum colloquimur. Præ-
 stantioris vero naturæ mens animū idoneum du-
 cit attingens eo quod intelligitur, neq; ad hoc ictu
 opus habet. animus concedit ei intendenti aut la-
 xanti appetitiones, non vi ob perturbationes ani-
 mi reluctantes, sed quæ facile tanquam habena
 circumagantur. Neque mirum hoc haberi debet,
 cum videamus magnas onerarias naues exiguis
 clauis circumduci: & rotā figuli summa manu le-
 uiter tactam pulcre in gyrum volui. quæ quanquā
 anima carēt, tamē ad cursum apte facta, obleuitatē
 mouenti cōcedunt impulsione facta. Animus au-
 tem hominis innumeris appetitionibus quasi ru-
 dentibus constrictus, longe est quam vllum aliud
 instrumentum, versatilius, faciliq; momento ab
 eo quod intellexit impellitur si quis ratione tāgat.

ἐν τῶντα

Hinc enim in mentem principia affectionum & appetitionum proficiscuntur: eaque exagitata trahunt intenduntque hominem. Quo loco maxime perspicitur potest, quantam vim conceptus intellectus habeat. Ossa quippe sensus expertia, & nervi, ac carnes humorum plenae, grauisque moles corporis ex his compacta quiescens ac iacens: simul atque animus sobriè iectus appetitiones in se fecit, tota surgens contentis viribus, omnibusque membris veluti alata fertur ad agendum. Neque non, aut adeò difficulter potest cerni modus motionis istius atque intentionis & excitationis, quo animus intelligens aliquid, appetitionibus suis corpus secum trahit. Sed quando admodum sine voce ratio mente concepta nullo negotio mouet: sic puto non difficulter à mente præstantior: i foris attingente intellectum nostrum cieri: quatenus rationi cum ratione contactus est, vt lumini cum resplendentia. Reuera enim animorum nostrorum sensa inuicem per voces tanquam in tenebris palpantes cognoscimus. Geniorum cogitationes lucem habent, affulgentque idoneis, nihil opus habentes verbis aut vocabulis: quibus inuicem vtuntur homines vt tesseriis & imaginibus animo conceptorum: ipsa hæc non percipiunt, nisi quibus peculiaris quidam adest & diuinus, vt dixi, splendor. Iam quod in voce fit, est quatenus fidem derogantibus persuaderi possit. Aër nimirum sonis articulatis informatus, totusque in vocem mutatus, notionem mentis ad animum audientis perfert. vt mirari dignum sit, si hac ratione etiam præstantioris mentis conceptu aër ob facilitatem patiendi conuersus, diuinis & singularibus viris orationem mentis intrò annunciet. Sicut enim contorum ictus scutis æreis impacti exaudiuntur ob resonantiam, cum è profundo elati accidunt: reliqui ictus obscure transeunt & fallunt: sic geniorum orationes feruntur per omnia, in solis tamen resonant tranquillibus & perturbationum vacuis animis: quos homines iam sacros & diuinos nuncupamus. Cæterum plerique putant genium dormienti homini diuinum aliquid inspirare: mirum & incredibile iis videtur, vigilantibus etiam ac mente sibi constantibus tales motus contingere. quod perinde est, ac si quis musicum putet lyra remissos habenti neruos videntem, si ea concinnetur atque suis tonis componatur, non vltimum. Causam scilicet hi non perspicunt, animi sui tumultus & inconcinnitatem. quorum vacuus fuit socius noster Socrates. quod patri de puero eo etiamnum datum oraculum prædixit. mandabat enim patri, vt sineret eum agere quidquid in mentem venisset, & neque vim faceret, neque aliò abduceret, sed liberam pueri appetitionem ferri pateretur: ac pro eo vota faceret Ioui Forensii & Musis, de cætero in Socratem nihil curiosè inquireret. nimirum qui in se ducem vitæ haberet sexcentis magistris & pædagogis præstante. Atq; hic quidem meus, Phidolæ, viuo ac mortuo Socrate, de genio eius fuit sensus, spretis omnibus, sternutationibus, aliis talibus rebus. Quæ autè Timarchum Chæronensem audiuius hac de re differere, haud scio an pro fabulis habituri sitis, præterque ea reticere. Nequaquam, inquit Theocritus, sed narra isthæc. nam vt non planissimè, alicubi tamen etiam fabulæ veritatem attingunt. Prius tamen quis ille fuerit Timarchus expedi:

A *ὅτι ταῦτα γὰρ εἰς τὸ νῦν, αἱ τὴν παθῶν καὶ ὀρμῶν καὶ ἀπειροσύνῃς ἀφαιρέσει. τὴν δὲ τῶν σπινθηρῶν ἐλκόμενα ἀπὸ τῆς σιωπῆς τῆς ἀφαιρέσει. ἢ ἡ μάλιστα τὸ νοητὸν ἢ τὸ κινεῖται ἐξ ὀρμῆς καὶ ἀπειροσύνῃς διδασκῶν. ὅσα γὰρ ἀναίσθητα καὶ ἄβουλα καὶ ἀβουλοῦντα ἀπὸ τῆς ἀπειροσύνῃς καὶ βαρῆς ὅσα τῶν ὀγκῶν ἢ σπινθηρῶν καὶ κινεῖται, ἀμα πρὸ τῆς ψυχῆς ἐπιπέσει βαλέα, καὶ πρὸς αὐτὸ κινήσει τὴν ἰρμῶν, ὅλος αἰσθῆσι καὶ σιωπῆσι, πᾶσι τοῖς μέρεσιν οἷον ἐπιπερῶν φέρεται πρὸς τὴν σιωπῆν. ὅσα δὲ ὅτι κινήσει καὶ σιωπῆς καὶ ἀφαιρέσει τὸ πρὸς χαλεπὸς, ἢ πρὸς τὸ ἀπὸ σιωπῆς φέρεται καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ νοήσασα ἐφέλλεται ταῖς ὀρμῆσι τὴν ὀγκῶν, ἀλλ' ἐπὶ ὅσῳ μάλιστα διὰ φωνῆς ἐνοητῆς κινεῖται λόγος ἀφαιρέσει, ὅπως ὅσα αἰσθῆσι (οἷμα) δυστήνως ἔχει μὲν ὑπὸ τοῦ κρείσσονος νοῦ καὶ ψυχῆς ἰσχυρότερος ἀγαθῶν ἢ ὀρμῆς ἐφαπτομένη, ἢ πέφυκεν ἐπαφίω ὁ λόγος ἴσχει πρὸς λόγον, ὡς πρὸς φῶς ἀντὶ τοῦ γαίου. τὰ γὰρ ὅσα τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις οἷον ὑπὸ σκότῳ εἶχε φωνῆς ψιλλὰ φάτις γνωρίζονται αἱ δὲ τὴν δαμόνων φέρος ἔχουσαι, τὰς διωσάμενοις ἐλλάμποισιν, οὐ δεόμενα ῥημάτων ὅσα ὀνομάτων, οἷον χρωμάτων πρὸς ἀλλήλους, οἱ ἀφαιρέσει συμφοροῖσι εἰδωλὰ τὴν νοητῶν καὶ εἰκῆνας ὀρῶσιν, αὐτὰ δὲ οὐ γνώσκουσι, πλὴν οἷον ἐπεσθῆν ἰδόν*

C *ἢ καὶ δαμόνων (ὡς πρὸς εἶρηται) φέρος. καὶ τοῖς πρὸς τὴν φωνὴν γινόμενον, ἐστὶν ἢ ἀφαιρέσει τὰς ἀπιστίας. ὁ γὰρ ἀφαιρέσει φωνῆς ἐπὶ φέρος τυπωτῆς καὶ γινόμενος δι' ὅλου λόγος καὶ φωνῆς πρὸς τὴν ψυχὴν τὸ ἀκροατῆρα περαίνει τὴν νόσιν, ὡς τε θαυμάζειν ἄξιον, εἰ καὶ καὶ ποῦ τὸ νοητὸν ὑπὸ τῆς ἀμειοῦ ἀφαιρέσει φέρος δι' ἀπείθειαν, ἀνσημαίνεται τοῖς τοῖς καὶ πρὸς τοῖς ἀφαιρέσει τὴν νοήσασα λόγον, ὡς πρὸς αἱ πληγαὶ τῆς ὄντων ἀπιστίας χαλεπῆς ἀλίσκονται εἶχε τὴν ἀντήχησιν, ὅταν ἐκ τῶν αἰσθητῶν φέρος ἀφαιρέσει, τῆς δὲ ἄλλων ἀδήλως*

D *διεκτέσασθαι ἀφαιρέσει ὅπως οἱ τὴν δαμόνων λόγῳ εἶχε πρὸς τῶν φέρος, μόνους ἐνηχοῖσι πῆς ἀφαιρέσει ἢ φωνῆς καὶ νύμενον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οἷον δὴ καὶ ἰερεῖς καὶ δαμόνοις ἀφαιρέσει καὶ φέρος. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἀφαιρέσει οἷον τὸ δαμόνων ἀφαιρέσει ὅπως ἀφαιρέσει. εἰ δὲ ἐξηγησῶ καὶ ἀφαιρέσει ἐν τῶν φέρος οἷον κινεῖσι, θαυμάσων ἢ φέρος καὶ ἀφαιρέσει, ὡς πρὸς αἱ εἰ πῆς οἷον τὴν μουσικὴν ἀφαιρέσει τῆς λύρας φέρος, ὅταν συστῆ τοῖς τόνοις ἢ ἀφαιρέσει μὴ ἀφαιρέσει μὴ δὲ φέρος. ὁ γὰρ ἀφαιρέσει οὐ σιωποῦσι, τὴν αἰσθῆσι ἀφαιρέσει καὶ ἀφαιρέσει, ἢ ἀφαιρέσει Σωκράτης ὁ ἐπὶ φέρος ἢ φέρος, ὡς πρὸς ὁ δὲ φέρος ἐπὶ παιδὸς ὅπως αὐτὸς τῶν πατρῶν φέρος ἀφαιρέσει. εἴαν γὰρ αὐτὸν ἐκείθεν ὅτι αἱ ἀφαιρέσει νοῦ ἢ ἀφαιρέσει, καὶ μὴ δὲ βία φέρος, μὴ δὲ ἀφαιρέσει, ἀλλ' ἐφίενα τὴν ὀρμῶν τὴν παιδὸς, ἀφαιρέσει ὑπὸ αὐτῶν Διὶ ἀφαιρέσει, καὶ φέρος, τὰ δὲ ἀλλὰ μὴ πολυφαιρέσει πρὸς Σωκράτης, ὡς κρείττονα δὴ πρὸς φέρος ἐν αὐτῶν μύθῳ διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἢ φέρος πρὸς βίον. ἢ μὲν μὲν, ὅ φειδύλας, καὶ φέρος Σωκράτης καὶ φέρος, ὅπως ἐφίενα πρὸς τὴν δαμόνων παρῆσασθαι, τὴν κληδονῆς, ἢ φέρος, ἢ φέρος ἢ φέρος ἢ φέρος ἀφαιρέσει. ὁ δὲ Τιμάρχου τὴν Χαιρωνέως ἢ φέρος ἀφαιρέσει τὴν φέρος, ὅσα οἷον μὴ φέρος,*

F *λογίζονται, σιωποῦν ἀμεινον. Μηδαμῶς (εἶπεν ὁ Θεόκριτος) ἀλλὰ διέλθε αὐτὰ: καὶ γὰρ εἰ μὴ λίαν ἀφαιρέσει, ἀλλ' ἐστὶν ὅπου φαίνεται τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυσθῆσι. πρὸς φέρος δὲ πῆς ἢ φέρος ὁ Τιμάρχης, φέρος.*

οὐ γὰρ ἔγκων τ' ἀνθρώπων. Εἰκότως γὰρ (εἶπεν ὁ Σιμμίας,) ὁ
 Θεός κριτε. νέος γὰρ ἂν χρημὶδ' ἔτε λήθησε, καὶ τῶ Σωκράτους
 δεηθὴς παρ' αὐτῶν τῶν Λαμπεροκλέα τ' Σωκράτους ἕπον,
 ταῖς πρὸς τὴν ἡμέραν αὐτῶν τεθηκῆτα, φίλον καὶ ἡλικιώ-
 τιν ἡρόδοτον. εἴτ' οὖν ποδῶν γὰρ αὐτῶν Σωκράτης δαμμό-
 νιον ἰὼ ἔχει δυνάμιν, ἄτε δὴ νέος εἶν ἀγῆνης δ' ἔτι γὰρ δ-
 μήρος φιλοσοφίας, ἐμοὶ καὶ Κλέηνι κρινωσάμενος μόνος εἰς
 Τροφονίῃ κατήλθε, δράσας τὰ ἰομιζόμενα πρὸς τὸ μάρτυριον.
 ἐμμύνας δ' ἄνδρα καὶ μίαν ἡμέραν, τῆς πολλῶν
 ἀπεργασίαν αὐτὸν ἦδ' ἡ καὶ τῆς οἰκείων ἰδυστομένων πρὸς
 μάλα φαιδρὸς ἀνῆλθε. πρὸς κωήσας δ' ἵπτον, ὡς πρὸς
 πιν διέφραζε τ' ὄχλον, διηγείτο ἡμῖν θαυμάσια πολλὰ καὶ
 ἰδίῃ καὶ ἀκροάται. ἔφη δ' ἐκείνους εἰς τὸ μάρτυριον, πρὸς τυχὴν
 σκότῳ πολλῶν δ' ἔπειτα ἠδ' ἄμερος κείσθαι π-
 λυὸν χρόνον· οὐ μάλα συμφρονῶν ἐναργῶς εἶτ' ἐξηγήσεν,
 εἶτε ἀνειρηκόλει· πλὴν δόξαί γε τ' κεφαλῆς ἀμα ἴσοφω
 πρὸς ἀποσύνῃ πληγίσις, τὰ ῥα φάσας ἀφ' ἑσθίας μετῆναι τ'
 ψυχῆ. ὡς δ' ἀνακροῦσα κατεμύνητο πρὸς ἀερε ἀφαι-
 γῆ καὶ κατὰ ἐν ἀσκήν, πρὸς τὸν μὲν ἀναπλήσσει τότε δε-
 κείν ἀφ' ἑσθίας συζῆσι, τεινομένη τῆς καὶ πλείονα γίνε-
 σθαι τ' πρὸς τὴν ὡσπερ ἰοῖον ἐκτετρυνυμένη. ἔπειτα κα-
 τακρίνει ἀμαυρῶς ῥοίζου πίνος ἴσοφω κεφαλῆς πρὸς ἀερε
 νομῆου φωνῆ ἡδεῖαν ἰέντος· ἀναβλέψας δὲ, τί μὲν γὰρ
 οὐδαμῶς κερῶν, ἡσίοις δ' λαμποιμῆας μελακῶ πυρί,
 κατ' ἀλλήλων δ' ἀμειβοῦσας ἄλλῃ ἄλλοτε χρόνῳ, ὡσπερ
 βαφίω, ἀγειν τὰ φωτὶ ποικιλομῆα καὶ τὰ μελαβόλας·
 φαίνεσθαι δὲ, πλήθ' ἡ μὲν ἀναβήμοις, μεγέθει δ', ἴσοφω
 εἰσίστας δ' πάσας, ἀλλ' ὁμοίως κυκλοτερεῖς, οἴεσθαι δ' τὰ
 πῶς τ' ἀπὸ ἐκείνων κίχλω φερομένης ἴσοφω

εἶ γὰρ ὁμοιογενεῖς τῆ τῆς κινή-
 σιως λεῖοτητι τὴν πρὸς τὴν φωνῆς ἐκείνης ἐκ πασῶν
 σιωπῆσιν ἡμῶν. ἀφ' ἑσθίας δ' αὐτῶν θαλασσοῦ ἡ λίμνῃ
 ἴσοφω καὶ πῶς χρόνῳ ἀφ' ἑσθίας ἀφ' ἑσθίας ἀφ' ἑσθίας
 κίχλω ἐπιμύνημοις, καὶ τῶ ἡσίοις ὀλίγας μὲν ἐκπλεῖν
 καὶ πρὸς τὴν ἀφ' ἑσθίας πρὸς τὴν ῥοῖμας, ἄλλας δ'
 πολλὰς
 ἐφέλκεσθαι τῆ

πῶς μὲν πολὺ βάθος καὶ ἰόντι, μάλιστα δ' ἐρεμὰ τεναγῆ καὶ
 βραχέα, πολλαχῆ δ' καὶ ἴσοφω καὶ ἀπολιπτεῖν αὐ-
 τῆς οὐ μεγάλας ἐκβολὰς λαμβάνουσιν, καὶ τὰς χρόνῳ, ὁ
 μὲν, ἀκροῦν καὶ πελάγιον, ὁ δὲ, οὐ κατὰ ἐν ἀλλὰ συγκε-
 χυμένην καὶ λιμῶδες. τῆ δ' ῥοῖμας τὰ ἡσίοις ἀμα παρῆνο-
 μῆας ἐπὶ μάχην, ὅθεν εἰς τὸ σὺν ἀπλεῖν ὁ πρὸς τῆ δ' ἑ-
 χῆ ὅθεν ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσίοις πρὸς ἀλλάσσειν τὰ ὅπι-
 βολὰς, ἔλινα ποιούσας μίαν ἐν τῶ πρὸς τῆ φερεσθαι. τῶτων δ'
 πρὸς τὸ μέσον μάλιστα τὰ πρὸς τῆ καὶ μέγιστον ἐγκεκλί-
 σθαι τὴν θαλασσοῦ ὀλίγῳ τῶ ὀκτὼ μερῶν τῶ πρὸς τῆ
 λατῶν, ὡς αὐτὸ κατεφάνετο. δύο δ' αὐτῶν ἔχειν ἀναστροφ-
 σεις πρὸς ἐμβαλόντος ἐναπίοις ποταμοῖς δεχομένης, ὡς
 ὅτι πλείων ἀνακροῦσθαι καὶ ἀπολιπτεῖν καὶ ἀπολιπτεῖν
 τὴν γλαυκότητα. ταῦτα μὲν οὖν ὅσον τερπύμνος τῆ ἑσθίας
 κατὰ δ' ἀπιδόντι φαίνεσθαι χάσμα μέγα πρὸς γύλον, ὅς ἐκτετρυνυμένης σφάραξ, φοβερὸν δὲ δεινὰς καὶ βαρῆ,
 πολλοὶ σκότῳ πλῆρες οὐχ ἡσίοις ἄλλοις, ἀλλ' ἐκ τῶ θαλασσοῦ καὶ ἀνακροῦσθαι πολλαχῆ. ὅθεν ἀκροῦσθαι
 μυεῖας μὲν ὠρυγῆς καὶ φεραγμοῖς ζῶων, μυεῖον δὲ κλαυθμὸν βρεφῶν, καὶ μεμυγμένους ἀνδρῶν καὶ γυναι-
 κῶν ὄδυμοις, ἴσοφω δὲ πρὸς τῆ καὶ ἴσοφω, ἐκ βάθους πόρρωθεν ἀμυδροῖς ἀναπνεύμασι

A non enim novi hominem. Consentaneum est, a-
 iebat Simmias, mi Theocrite. Admodum enim
 adolescens à Socrate petiit ut sepeliretur iuxta Lá-
 proclum Socratis F. paucis autè diebus mortuum,
 amicum & æqualem suum. Is ergo cupiens Socra-
 tis genius quam vim haberet cognoscere, utpote
 iuuenis generosa indole, & qui recens philosophiã
 gustauisset: re mecum & cum Cebete iam com-
 municata, in oraculum Trophonii descendit, ritè
 peractis omnibus. cumq; duas noctes & vnum di-
 em ibi exegisset, iam pleriq; actum de eo esse pu-
 tantibus, & familiarib. eum deplorantibus, manè
 admodum hilaris rediit. deumq; comprecatus, ut
 primùm turbam euasit, nobis mira multa narrauit
 visa sibi & audita. Aiebat se, cum descendisset in
 oraculum, initidò in magnas incidisse tenebras: vo-
 tis deinde factis diu iacuisse, non satis sentientem
 vigilarètne an somniaret. visum autem sibi caput
 strepitu vnà accidente percussum fuisse, & futuris
 inuicè discedentib. in animum exiuisse. Qui (ver-
 ba ipsius refero) simul atq; recedens, aeri pelluci-
 do & puro permixtus fuit, idq; lubens, tunc primùm
 longo post tempore sibi respirare est visus, haec-
 nus oppressus: maiorq; pristino factus fuit, instar
 veli à vento inflati. Audiui deinde obscure quen-
 dam strepitum supra caput circummagitatũ, & sua-
 uem emittentẽ vocem. Suspiciens autem, terram
 nusquam vidi, sed insulas splendentes molli igni,
 mutantés alium ex alio colorem, vnde variè quasi
 tingeretur lumen istis mutationib. Visæ sunt mihi
 insulæ numero infinitæ, magnitudine immodica,
 non æquales omnes inter se, sed similiter rotundæ.
 His putabam in orbem circumuectis, substreperẽ
 ætherem. nam leuitati motus respondebat vocis
 illius lenitas, ex omnibus concinnatæ. Per medias
 insulas mare aut palus diffundebatur, coloribus
 glauco admixtis refulgens: Insularum pauca per
 fretum enabant, & trans paludem efferebantur: a-
 liæ multæ * attrahebantur * ferè subsidentibus.
 Maris profunditas quibusdam in locis versus Au-
 strum magna: alibi stagna & breuia erant. passim
 etiam effundebatur & recedebat non magnis æsti-
 bus. color alibi sincerus, & marinus, alibi confusus
 & palustris. Insulæ simul etiam traicientes impetu
 fluctuũ reuertebantur: neq; motus earum finis ad
 principium redibat, neq; circulum conficiebant,
 sed conuersione sua paulatim loco excedentes gy-
 rum in se non redeuntẽ trahebant. Harum ad me-
 dium maximè ambientis inclinatũ erat mare, pau-
 lò minus octaua Vniuersi parte, ut mihi (aiebat) vi-
 debatur. Habet autem duos apertos meatus, qui-
 bus aduersi fluiui ignis irrupentis excipiuntur:
 quo igni magna pars glauci caloris in albedinem
 vitiatur. Hoc mihi spectaculum fuit iucundum.
 Deorsum autem intuenti, apparuit hiatus in-
 gens teres, veluti exciso globo, terribilis valdè
 & profundus, & plenus tenebrarum non quie-
 scentium, sed subindè conturbatarum & ex-
 stuantium. Hinc exaudiebantur infiniti rugitus &
 gemitus animalium, vagitus infantium, mixti vi-
 rorum & mulierum eiulatus, omnis generis soni &
 tumultus eminus è profundo sursum obtusè elati,

quibus haud mediocriter fui perterritus. Proce-
dente tempore quidam à me conspectus dixit mi-
hi, O Timarche, quid cupis cognoscere? Omnia,
inquam ego: quid enim non est admirabile? Tum
ille: Ad nos quidem, inquit, superiorum istorum
pars exigua pertinet: sunt enim aliorum deorum.
Proserpinæ autem portionem, quam nos admini-
stramus, vnam de quatuor, ut Styx eas discernit,
licet tibi si vis contemplari. Cumque interro-
gasset quidnam Styx esset, Respondit viam esse
ad Inferos, quæ progreditur in contrarium, vertice
lucem scindens, & (ut vides) ex Orco sursum ten-
dens, quâ lumen attingens, vltimam portionem
vniuersarum rerum determinat. Sunt autem, di-
cebat, quatuor partes. prima vitæ, motus secunda,
tertia ortus, interitus quarta. Colligat autem pri-
mam cum secunda, Vnitas, secundum id quod vi-
sum fugit: secundam cum tertia Mens secundum
Solem: tertiam cum quarta, Natura secundum
Lunam. Singulis harum compagum affidet Parca
Necessitatis filia, clauem tenens: primæ Atropos,
secundæ Clotho, tertiæ Lachesis, circa quam fle-
xus est originis rerum. Nam reliquæ sanè insulæ
deos habent: Luna, quæ est geniorum in terra de-
gentium, Stygem effugit paululum sublimius ela-
ta: semel ab ea occupatur in secundis mensuris
CLXXVII. Itaq; Styge appetente ad Lunam, animæ
vociferantur præ metu. Multas enim Pluto rapit
delabentes: alias Luna adnatantes sursum euehit,
quibus in tempus nascendi interitus incidit: ex-
ceptis quæ sceleribus sunt pollutæ. has enim ful-
minans & mugiens horrendum, non finit appro-
pinquare: sed suum lamentantes exitium, inde
prolapsæ deorsum feruntur rursus ad alium or-
tum, ut vides. Atqui nihil video, aiebam, quàm
multas stellas circa hiatum agitari, aliasq; in eum
demergentes, aliàs sursum tendentes. Ipsos ergo,
inquit ille, genios videns ignoras. res enim ita ha-
bet. Omnis anima mentis est particeps. neq; ratio-
nis expers in homine aliquid est, nisi quantū carni
permixta anima & perturbationibus mutata volu-
ptatibus & doloribus, ad brutam desciscit natura.
Non omnis autem anima eodem modo miscetur.
Nam aliæ totæ in corpora se demergunt, pro-
sumque in vita perturbationibus corrumpuntur.
Aliæ verò interdum se emergunt, & foras relin-
quunt purissimam partem, nō planè subsidentem
in corpus, sed veluti in superficie nauigans capite
hominem quæ tangat: eiq; veluti in profundum
demerso supra verticem suspensa & recta manet
anima, quatenus menti parens non vincitur à cor-
poris affectibus. Ergo id quod quasi demersum in
homine fertur, anima dicitur. Quod autem ab in-
teritu immune est, pleriq; mentem vocantes intra
ipsum esse opinantur: quasi in speculis sint ea, quæ
in iis resplendent. qui rectè intelligunt, in foris esse
sentiunt, geniumque appellant. Proinde cum cer-
nis stellas quæ extinguunt videntur, animas intel-
lige quæ totæ in corpora se abdunt. rursus verò
emicantes effulgentesque sursum, caliginem
quandam & tenebras veluti cœnum excutientes:
eas scito, quæ à morte è corporibus huc redeunt.
quæ supernè differuntur, genii sunt hominum,
quos sapientes dicunt. Conare autem vnus cui-
uslibet vinculum quo cum anima constringitur
perspicere. His ego auditis, accuratius spe-
ctauit, stellas alias magis, minus alias fluctuantes:

A οἷς οὐ μετρίως αὐτὸς ἐκπεπλήθηται. χρόνος ὁ παρῶντος εἰ-
πεῖν ἵνα πρὸς αὐτὸν οὐχ ὀρώμενον, ὦ Τίμωρχε, τί ποτεῖς
πυθέσθαι, φράσαι ὅτι πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔστιν. τί γὰρ οὐ θαυμά-
σιον; ἀλλ' ἡμῖν φράσαι τῷ αἰῶ μέτεσι μικρὸν ἄλλων γὰρ θεῶν
ἐκείνα. τὸ φερεσφότος μοῖραν ἡμεῖς διέπομεν, τὴν τετάρ-
των μίαν ἔσσαν, ὡς ἡ Στύξ οὐκ ἔστι βυθὸς σοὶ σκοπεῖν πάρε-
στιν. ἐρεμῶν ὅτι αὐτὸς τίς ἡ Στύξ ἐστίν, ὁδὸς εἰς ἄδης, φράσαι, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀνατίνας αὐτὴ γίγνεται, τὴν κρυφῆν δὲ φάσι ἀνατί-
νου (αὐτὸς ὡς ὁρᾷς) ἐκ τῆς ἄδης κατὰ τὴν ἡ ψαύει πρὸς φερε-
μῶν, καὶ τὸ φάσι ἀφορίζει τὴν ἐξάτιον μερίδα τῶν ὄλων. τέσ-
B σαρεις δὲ εἰσιν ἄρχαὶ πρὸς τῶν ζῶντων μὴ ἢ πρὸς τὴν κινήσεως, ὅ-
τι δὲ τετρα, γνέσεως ὅτι τετάρτη, φθόρας ὅτι, ἢ τελευτήματα. συνδεῖ
ὅτι τὴν μὴ δὲ τετάρτη τὴν πρὸς τὴν μοναδὴν καὶ τὸ ἀόρατον, τὸ δὲ δὲ-
τέραν τὴν τετάρτην καὶ ἡλίον, τὸ δὲ τετάρτη πρὸς τετάρτην,
φύσις καὶ σελήνη. τῶν δὲ συνδέσεων ἐκαστοῦ μοῖρα κλει-
δῶχος Ἀνάγκης θυγάτηρ κἀθιπταί, τὸ μὲν πρὸς τὴν ἄ-
πος, τὸ δὲ δὲ τετάρτη, Κλωθῶ, τὸ δὲ πρὸς Σελήνην, Λάχαισι
πρὸς ἡμῶν καμπῆ τὴν γνέσεως. αἱ μὲν γὰρ ἄλλα νῆσοι θεοῖς ἐ-
χρῆσι: σελήνη δὲ, δαμόνων ἐπιφρονίαν οὔσα, φέρει τὴν Στύ-
γα μικρὸν ὑποφύουσα. λαμβάνεται ὅτι ἀπᾶς ἐν μέτρῳ
C δὲ τετάρτη ἐκαστὸν ἐβδμήκοντα ἑσπῶν, καὶ τὴν Στύγος ἐπιφρε-
μῶν αἱ ψυχὰς βοᾶσι δειμνίουσαι. πολλὰς γὰρ ὁ ἄδης ἀ-
φαρπάζει πρὸς ἰοιοδαμνοῦσας, ἄλλας δὲ ἀνακαμίζεται κα-
τὰ τὴν ἡ σελήνη πρὸς ἡχομῶν, αἷς εἰς καμῶν ἢ τὴν γνέσεως
τελευτῆ ἐπέσει, πλὴν ὅσα μαρκαὶ καὶ ἀκάταρτοι. ταῦτα
δὲ ἀφραπύουσα καὶ μυκωμῆν φοβερὸν οἷα εἶναι πελάζειν,
ἀλλὰ θρῆνοῦσαι τὴν ἑαυτῶν πότμον ἀποσφαλλόμεναι φέ-
ρονται κατὰ πάλιν ἐπὶ ἄλλῃ γνέσει, ὡς ὁρᾷς. Ἀλλ' ὅσον
ὄρα (τὴν Τίμωρχε εἰπεῖν) ἢ πολλοὺς ἀφᾶρας πρὸς τὸ χάσμα
παλλομῶν, ἐτέροις ὅτι κατὰ δυομῶν εἰς αὐτὸ, τὸς δὲ λαμ-
D πονταὶ αὐτὸ κατὰ τὴν αὐτὸς ἀφᾶρας, φάσαι, τὸς δαμόνας ὄραν ἀ-
γνοεῖς. ἔχει γὰρ ὡς ψυχὴ πᾶσα νοῦ μετέχει. ἀλογος ὅτι καὶ αἰ-
θερῶν οἷα ἐστίν. ἀλλ' ὅσον αἱ αὐτῆς θρῆνι μιῆ καὶ πάθειν,
ἀλλοιούμενον βρεπῆτα καὶ ἡδονὰς καὶ ἀλγηδόνας εἰς τὸ ἀλογον.
μίγνεται δὲ οὐ πᾶσα τὸν αὐτὸν ἔσπον, ἀλλ' αἱ μὲν ὄρα κα-
τέδυσαν εἰς σῶμα, καὶ δὲ ὄλων ἀναφραφῆσαι τὸ σύμπτῳ
ὑπὸ παθῶν ἀφᾶφῆσαι καὶ τὸν βίον. αἱ δὲ πῆ μὲν αἰε-
κράθησαν, πῆ δὲ ἐλίπον, ἔξω τὸ καθαράτατον, οἷα ἐπιπῶ-
μῶν, ἀλλ' ὅτι ἀκρόπλοια ὅτι ψαῦον ἐκ κεφαλῆς τῆς αἰ-
θερῶν, κατὰ τὸν ἐν βυθῷ διδύκτος δῆγμα κρυφῶν
E ὄρουμῶν πρὸς αὐτὸ τῆς ψυχῆς αἰετὸν ὅσον ὑποακούει καὶ
οὐ κρατεῖται τοῖς πάθει. τὸ μὲν οἷον ὑποβρύχιον ἐν τῷ σῶ-
μα φερέμενον ψυχὴ λέγεται, ὅτι φθόρας λειφθῆν, οἱ πολ-
λοὶ νοῦ καλοῦντες, ἐν τῶν εἶναι νομίζουσι αὐτῶν, ὡς τὸν ἐν
τοῖς ἐσπῆροις τὰ φαινόμενα κατὰ αὐτῶν γίγνεται. οἱ δὲ ὄρα
ὑπονοοῦντες, ὡς ἐκ τῶν ὄντων, δαμόνα πρὸς τὰ ὄρα οἰοῖσι. τὸς
μὲν οἷον ἀποσέβεννα δὲ δυομῶν ἀφᾶρας, φάσαι, τὰ εἰς σῶμα
κατὰ δυομῶν ὄρα ψυχῆς ὅρα νομίζε. τὸς δὲ ἀναλάμ-
πονταὶ πάλιν καὶ ἀναφαινομῶν κατὰ τὴν ἀχλὺ πῆνα καὶ ζο-
φον ὡς τὸν πηλὸν ἀποσειομῶν, τὰς ἐκ τῶν σωματῶν ἐπῶμα-
F πλεῖστας μὲν τὴν θάνατον. οἱ δὲ αἷον ἀφᾶφῆσαι δαμόνες
εἰσι τὸ νοῦ ἔχειν λεγόμενον αἰθερῶν. πειράθη δὲ καλ-
δεῖν ἐκαστοῦ τὸν σῶμα δέσμον ἢ τὴν ψυχὴν συμπεφυκε. ταῦτα
ἀκούσας αὐτὸς ἀκρίβετερον πρὸς ἔχειν καὶ πᾶσαι τῶν
ἀφᾶρων ἀποσφαλλόμεναι, τὸς μὲν ἡπῶν, τοῖς δὲ μάλλον
ddd ij

καὶ φιλοτιμωμένη πρὸς τὸ ἐκβασιῶν ἰδρῶτι πολλῶν αἰῶν παρῶν
 φέρηται, τὰ τῆς οἰκίῳ οὐνεμῶσά δαίμονα βοήθειν ὁ θεός,
 ἀλλ' ἀφίπτοι παρῶν μετὰ παρῶν μετὰ δι' ἄλλος ἄλ-
 λω αἰασώξιν ἐγκελθόμενος. ἡ δὲ στωαχθεὶς ἀφ' ὅ
 πλησιάζει, καὶ σάξεται· μὴ πειθομένη δὲ, ἀπολιπόντος τοῦ
 δαίμονος, ὅτε δὲ τυχεῖς ἀπαλλάσσει· τῶν εἰρημίων, ὁ Ἐ-
 παμινώδης ἀποβλέψας εἰς ἐμὲ, Σοὶ μὲν (εἶπεν) ὦ Κα-
 φεισία, σχεδὸν ὡρα βαδίζειν εἰς τὸ γυμνάσιον ἥδη, καὶ μὴ
 ἀπολείπειν τὸς στωήθεις· ἡμεῖς δ' ὁ θεός ἐπιμελησόμε-
 τα, ἀφ' ἡλυσάντες ὅταν δοκῇ τὸ στωοισίῳ. Καρῶν ἔφω,
 Γραῖστο μὲν ταῦτα. ἀλλὰ μικρὸν οἰμῶ π μετ' ἐμοῦ καὶ Γα-
 λαξιδώρου βούλεται σοὶ ἀφ' ἡλεθῶν οὐποσὶ ὁ θεός κείνος.
 Ἀγαθὴ τύχη, (εἶπε) ἀφ' ἡλεθῶν καὶ παρῶν αἰασῶν εἰς
 τὸ ἐπιπέμπειον τ' εἶπεν· καὶ ἡμεῖς παρῶντες αὐτὸν ἐπεχει-
 ροῦμεν τὸ ἀκαλεῖν ὅτι τὴν παρῶν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἡμέραν
 ἔφη πᾶν σαφῶς εἶδέναι τῆς κατὰ τοῦ τῆς Φυγάδων, καὶ στω-
 τετάξται μὲν Γοργίδου τὸς φίλους παρῶν τὸν καμρόν· ἀπο-
 κτενεῖν δὲ τῆς πολιτῆς ἀκρίβων ὁδῶνα, μὴ μὲν μεγάλης
 ἀνάγκης γυμνῶν. ἄλλως δὲ καὶ παρῶν τὸ πλῆθος ἀρμόζειν
 τὸ ὀρθῶν εἶναι πινὰς ἀναίτοις καὶ κατὰ τοῦ τῆς περῶν-
 γυμνῶν καὶ μᾶλλον ἐξοισιν αὐτοῦ τῶν δῆμον ὡς ἀπὸ τῆς
 βελτίστου παρῶν ὡς ἐδοκίμῃ ταῦτα ἡμῖν. καὶ κείνος μὲν αἰε-
 χόρησεν αὐτὸς ὡς τὸς παρῶν τῆς Σιμμίας· ἡμεῖς δ' ἡλεθῶν-
 τες εἰς τὸ γυμνάσιον ἐπετυγχόμενοι τοῖς φίλοις, καὶ ἀφ' ἡ-
 λαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπιτὰ συμπαλαίειν, τὰ μὲν ἐπιω-
 θάνετο, τὰ δ' ἔφραξε, καὶ στωετὰ πρὸς τὴν παρῶν.
 ἑώρα μὲν δὲ καὶ τὸς παρῶν Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον ἀληθιμῶ-
 νος ἀπίοντες ὅτι τὸ δειπνον. ὁ γὰρ Φυλίδας, δεδιώς μὴ τὸν
 Ἀμφίθεον παρῶν ἄλωσιν, δῆλός ἀπὸ τῆς Λυσαννοείδου παρῶ-
 πομπῆς τῆς Ἀρχίας δὲ δαίμονος, καὶ παρῶν τῆς γυμνασῆς ἥς ἐπι-
 θυμῶν ἐτύγχευεν εἰς ἐλπίδας ἐμβαλῶν, ὡς ἀφ' ἡλεθῶν εἰς
 τὸ πόν, ἐπέσειε παρῶν ῥαθυμίας καὶ αἰεσιν ῥαπείαται μὲν τῆς εἰω-
 θῶν αὐτὰ στωαχθεῖσαι. ὅψε δ' ἡδη τότε ψυχὸς ἐπέ-
 τεῖνε πνέματός γυμνῶν, καὶ ἀφ' ἡλεθῶν τῆς πολλῶν τάχιστον
 εἰς τῶν οἰκίας ἀνακεχωρηκότων, ἡμεῖς μὲν τοῖς παρῶν Δαμα-
 κλείδην καὶ Πελοπίδην καὶ Θεόπομπον ἐτυχεύοντες, αἰε-
 λαμβάνομεν, ἄλλοι δ' ἄλλοις. ἐχρίθησαν γὰρ δῆλός ἡλεθῶν
 βάλλοντες τῆς Κιθαίρωνα, καὶ παρῶν αἰετὸς ὁ χημῶν τὰ παρῶ-
 σωπα συκκαλυμμένοις ἀδεῶς διελεῖν τῆς πόλιν. οἰοῖς δ'
 ἐπιτῆρα φε δὲ δῆλόν αἰετὸν βροσῆς εἰσοῖσι ἀφ' ἡλεθῶν τῆς
 σημεῖον ἐδοκίμῃ καλὸν παρῶν ἀσφάλειαν, καὶ δῆλός, ὡς λαμ-
 παρῶν, ἀκινδύων δ' ἡλεθῶν παρῶν εἰσοῖσι αἰετὸν. ὡς οἷον ἀπὸ μ-
 τες ἐνδον ἡμῶν, πενήτην δὲ δυοῖν δέοντες, ἡδη τῆς Θεοκρίπυ
 κατ' ἑαυτὸν ἐπι οἰκίσκῳ ἡνὶ σφαγαζομένου πόλιν, ἡνὶ τῆς γυ-
 ρας ἀραγμῶς· καὶ μὲν μικρὸν ἡλεθῶν ἀγνήτων ἡλεθῶν
 τῆς Ἀρχίου δύο χεῖρην τὴν αἰετὸν, ἀπεγαλμῶν ἀπου-
 δῆ παρῶν Χάρων, καὶ κελθῶν αἰοίγειν· καὶ ἀγνήτων, ἡλεθῶν
 βροσῆς ἡλεθῶν ἀκουόντων. ἡλεθῶν οἷον ὁ Χάρων, ἐκείνοις
 μὲν δῆλός αἰοίγηται παρῶν ἐπέταξεν, αὐτὸς δὲ ἀπὸ μῆτος,
 ἔχων ἀφῶνον, ὡς τετυχεῖς καὶ πίνων, ἐπιωθάνετο τῆς ἡλεθῶν
 ρετῆς ὅ, ἡ βούλῆτο. λέγει δ' ἡλεθῶν, Ἀρχίας καὶ Φίλιπ-
 πος ἐπεμῆσαν ἡμᾶς κελθόντες ὡς τάχιστα ἡλεθῶν παρῶν αἰ-
 τοῖς. ἐρῶ μὲν δὲ τοῦ Χάρωνος τίς ἡ ἀπουδῆ τῆς πτωχῶντα μετὰ πέμψας αἰετὸς, καὶ μὴ πᾶς χημῶν, οὐδὲν
 ἴσμεν (ὁ ἡλεθῶν ἔφη) πλεόν· ἀλλὰ πᾶς λέγωμεν αἰετὸς· ὅτι τῆς Δία (εἶπεν ὁ Χάρων, θεὸς τὸν ἀφῶνον ἡδη, καὶ λα-
 βῶν τὸ ἱμάτιον) ἐπομῆ μὲν ἡμῶν γὰρ τῶν πτωχῶντα βαδίζων ἀφ' ἡλεθῶν ἡνὶ αἰετὸς, ὡς ἀγνήτων. οὕτως (ἔφησαν) ποῖται

A ad ipsum exitum laborat & periclitatur multo
 cum sudore enitens sursum: huic quin familiaris
 eius genius opituletur, non invidet deus, sed vo-
 lentem finit. studet autē alius aliam servare exhor-
 tando: & audit illa ob propinquitatem, ac servatur:
 non obtemperans autē, discedente genio, miserē
 agit. His ita dictis Epaminondas in me intuens, Ti-
 bi quidē, inquit, Caphisia tempus adest iam in gy-
 mnasium eundi, neq; destituendi familiares. nos
 Theanorē curabimus, & ubi visum fuerit conciliū
 demitemus. Tum ego: agentur, inquā, ista. sed pa-
 rum per me præsente & Galaxidoro tecū colloqui
 cupit hic noster Theocritus. Colloquatur, inquit,
 bona fortuna, simulq; surgēs ad anfractū porticus
 præcessit. nosq; circumfusi cepimus eum ad socie-
 tatem facinoris exhortari. Ille autem & probē sibi
 notū diem reditui exsulū destinatū aiebat, & cum
 Gorgida amicis esse ad opportunitatē vsurpandā
 omnia cōposita. se autem nolle quenquā civium
 indicta causa occidere, non graui vrgente necessi-
 tate: præterea etiam ad multitudinē Thebanorū
 esse hoc vtile, inueniri quosdā facinoris innocen-
 tes: qui eò facilius citra suspicionē persuadere o-
 ptima deinde possint. Hac sentētia probata, frater
 ad Simmiā se recepit. Nos in gymnasiū digressi a-
 micos cōuenimus * atq; cum vno post alterū con-
 certans, alia quæ fuit, alia cōposuit ad rem geren-
 dam pertinentia. Vidimus etiam Archiam & Phi-
 lippum vnctos ad cœnam abire. Metuens enim
 Phyllidas ne ante cœnam Amphitheū tyranni in-
 terficerent, statim atq; deducto Lyfanorida rediit,
 Archiam salutans, & de muliere quam is concu-
 piscebat spem iniiciens, eam isthuc venturā, per-
 suasit vt cum suarum libidinū fociis animo ocioso
 subsequeretur. Su b vesperā iam frigus se intendit
 vento oborto. ideoq; plerisq; maturius domum se
 cōferentibus, nos Damoclidā, Pelopidā, & Theo-
 pompum obuui facti ad nos recepimus, alii alios.
 nam statim traiecto Cithærone diuulserant sese, &
 tempestas hoc eis cōferebat, vt facie quisq; velata
 citrametū per urbē incederet. quibusdā etiam per
 portas intrantib. fulgur à dextra sine tonitru afful-
 sit: quod videbatur securitatē portendere, ac glo-
 riam & splendorem facinus illustre sine periculo
 confecturis. Cū omnes iam in domo Charonis
 essemus; numero duodequingenta, iam Theo-
 crito in quodam cōclauī seorsim hostiā maclante,
 fores vehementius concrepuerunt. venitq; mox
 quidam nunciāns duos Archiæ apparitores pulsare
 ostium, festinanter ad Charonē missos, qui aperiri
 iuberent, indignarenturq; id non esse actutum fa-
 ctum. Turbatus hæc Charon, aperiri illis statim
 iussit: ipse coronatus eis occurrens, tanquā qui sa-
 crificasset & potaret, quæ fuit ex apparitorib; quid
 vellent. alter eorū respondit, Missos se ab Archia &
 Philippo, ipsum quam celerrimē ad se venire iu-
 bentibus. cumq; interrogaret, cur ita serid ipsum
 hoc tempore accerferent: Nihil, inquit, apparitor,
 nobis præterea notum est. Sed quid renunciabi-
 mus eis? Nimirum, aiebat Charon, me posita coro-
 na & veste sumta vos subsecuturum. nam si nunc
 vobiscum eam, quosdam turbabo, qui me ca-
 ptum duci putabunt. Sic ergo, dicebant, facito,

nam & nos oportet custodibus urbis mandatum aliquod magistratus adferre. Cum hi abiissent, & ad nos Charon esset ingressus, hæc q; significasset: perterriti omnes sunt, indicium rei delatum esse putantes. & plerisque suspectus erat Hipposthenidas, quasi qui conatus reditū exsulum opera Chlidonis impedire, infecta hac re & periculi iam tempore imminente indicium conspirationis detulisset præ metu. atque hoc fiebat probabile, cum in Charonis domum se cum aliis non contulisset, totusq; videretur improbus & desertor. Nos tamen uniuersi Charonem censuimus ire debere, & vocantibus magistratibus obtemperare. Charon autem filium accersens, pulcerrimum ô Archedame Thebanorum, & in gymnasiis laborem studiosissimum, annos natum fere quindecim, sed æquali robore & magnitudine multo antecuntē: Hic, inquit, amici vnicus meus est filius, & quod nostris carus. hūc ego vobis trado, vosq; per deos omnes, omnes genios obtestor, siquid mala fide vobiscū agere me sentietis, vt eum nulla habita nostrūm ratione interficiatis. vos autem porrò aduersus euentum vosmet parate viri, neq; committite vt à pessimis hominib. corpora vestra interficiantur re parum vitiliter & sine decore gesta: sed vlciscimini hostes, inuictosq; animos patriæ seruate. Ista locuto Charone, magnitudinem quidem animi & probitatem hominis admirati sumus: sed q; suspectum se nobis putabat, iniquè tulimus, atq; abducere filium iussimus. omninò autem, dicebat Pelopidas, non bono vsus consilio vidēre nobis Charon, qui non aliam in domum transtuleris filium. quid enim attinet eum hæc vnà nobiscūm deprehensum periclitari? atq; ad eò etiam num ablegandus est, vt si quid nobis aduersi contingat, generosus vindex in tyrannos clam educetur. Minimè gentium, aiebat Charon, sed hūc manebit, & vnà vobiscūm in discrimine versabitur. nam ne hunc quidem expedit in potestatem hostium peruenire. Tu verò, fili, etiam ante etatem degusta certamina necessaria. & cum multis bonisq; ciuib. pro libertate & virtute periculum adi. Multum quidem adhuc spei superest, ac fortasse aliquis nos deus respicit decertantes pro iustitia. Hæc, Archedame, verba hominis lacrymas multis excusserunt. Ipse nihil lacrymans, nihil emollitus, tradito in manus Pelopidæ filio, per fores exhibat, dextram vniciq; nostrūm iniiciens, & cohortans ad fiducia. Magis etiam pueri ipsius admiratus fuisses alacritatem & confidentiam aduersus periculum, Neoptolemi æmulam. non enim expalluit, non pauit: sed gladiū Pelopidæ extraxit atq; contemplatus est. Interim ad nos venit Diotonus Cephisodori amicus gladiū gestans, & lorica ferream indutus. qui cum audiret Charonē ad Archiam esse vocatū, culpabat nostram cunctationē, instigabatq; vt ad eades iremus. fore enim, vt anteuerteteremus eos subitò irruētes: aut, si res secus eaderet, præstare sub dio congregi cum hostib. in eòpositis & palantibus, q̄ in domūcula inclusos manere, donec apū examinis instar ab hostibus eximeremur. Sed & Theocritus vates instabat, q; ei sacra salutaria, pulcra, & securitatem spondentia euenissent. Cum iam nos armaremus & cōponeremus, redit Charon hilari vultu, ac renidens, & in nos intuens, Bono, inquit, este animo: res periculo caret, & succedit probè. Archias enim & Philippus vt audiuerunt me vocatum adesse,

A καὶ γὰρ ἡμᾶς δὲ τίς ὑπὸ πόλιν φερευθεῖς κρημίσαι τὴν παρὰ τὸν ἄλκιμον ἄρχοντα. οὐκ οἶδ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος ἄλλος, τὸ δὲ Χαράωνος εἰσελθόντος παρὲς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα φερασάντος, ἐκπληξίς ἀπορῆς ἔσται. οἰομὲν οὖν μεμνημένους καὶ τὴν Ἰπποσθενίδην ὑποεῖν οἱ πλείστοι, καλῶσαι μὲν ὅτι χειρήσαντα τὸν κατόδον ἔχει τὸν χλιδῶνος, ἐπεὶ δὲ ἀπέτυχε, καὶ σιωπῆσαι τὰς χερσὶν ὁ δεινὸν, ἐξενέωσεν αὐτὸν πηδῶν ὄντα τὸν παρὰ τὸν δέουσι. καὶ γὰρ ἀφίκετο μὲν τῶν ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὅλως ἐδόκει πονηρὸς γενέσθαι καὶ παλίμυθος. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ τὸν γε Χάρωνα πρῶτον ἐφόμεθα χερσὶν βαδίζειν, καὶ ὑποαχρῆσαι τοῖς ἀρχαῖσι καλούμενον. ὃ καλῶσας τὸν υἱὸν ἐλθεῖν, ἀλλιστον οἶσα. Θεοκρίτου, ὃ Ἀρχεδάμει, παῖδα καὶ φιλοπονώτατον παρὰ τὰ γυμνάσια, πεπενηδέκα ἔτη μὲν γεννῶν, πολὺ δὲ ῥώμῃ καὶ μεγαλείῳ ἀφ' ἑσθ' ὁμηλικῶν, οὗτος (εἶπεν) ὃ ἄνδρες ἐμοὶ μόνος ἔστι, καὶ ἀγαπῆτος, ὡς ἄν ἴσῃ τὸν ὑμῖν παρὰ δίδωμι παρὲς θεῶν ἅπαντας, παρὲς δαίμονων ὁμοιωμάτων, εἰ φανείτω ἐγὼ πονηρὸς παρὲς ὑμᾶς, ἀποκτείνετε, μὴ φείσησθε ἡμῶν. ὃ δὲ λοιπὸν ὃ ἄνδρες ἀγαθοὶ παρὲς ὁ συμπόσιον ἀπιπάζεσθε, μὴ παρὲς τὰ σώματα ἀφ' ἑσθ' οἰσίν τοῖς ἀγῆστοις ἀνδράσιν καὶ ἀκρεῶσι, ἀλλ' ἀμυνάσθε, τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς πατρὸς φυλάττοντες. ταῦτα τὸν Χαράωνος λέγοντος, ὃ μὲν φερόμενος καὶ τὸν καλοκαγαθὸν ἐθαυμάζοντο, παρὲς δὲ ὑποψίασιν ἠδ' ἄμα καὶ τῶν καὶ ἀπάγειν ἐκελευσάμενος τὸν παῖδα. ὃ δὲ ὄλον (εἶπεν ὁ Πελοπίδης) ἔσθ' ὃ βεβηλῶσθ' δεκτικὸς ἡμῖν ὃ Χαράων, μὴ μετὰ σπῆσθ' εἰς οἰκίαν ἐτέραν τὸν υἱόν. τί γὰρ αὐτὸν δεῖ κινδυνώσθαι μὲν ἡμῶν ἐγκαταλαμβανόμενοι, καὶ νῦν ἐκπεμπέος, ἢ ἡμῖν, ἐδύπασθ' ἀνδρῶν, ἀγῆστος ὑποβέβηται ἡμῶν ὅτι τὸν τυραννοῦσι. οὐκ ἔστιν (εἶπεν ὁ Χαράων) ἀλλ' αὐτὸν παρὰ τὸν καλῶσας, καὶ κινδυνώσθαι μὲν ὑμῶν. ὃ δὲ γὰρ τὸν καλῶν ὑποχρῆστον γενέσθαι τοῖς ἐγγυρῶσι, ἀλλὰ τὸν παρὰ τὸν ἡλικίας ὃ παῖ, γενόμενος ἀθλῶν ἀνακρίων, καὶ κινδυνώσθαι μὲν πολλῶν καὶ ἀγαθῶν πολιτῶν ὑπὸ ἐλευθερίας καὶ εὐφροσύνης. πολλὴ δὲ ἐλπίς ἐπὶ λείπεται, καὶ ποῦ τίς ἐφορᾷ θεῶν ἡμᾶς ἀγωνίζομενοι παρὲς τὸν δίκαιον, δάκρυα πολλοῖς ἐπέληθεν, ὃ Ἀρχεδάμει, παρὲς τὸν λόγον τὸν ἀνδρῶν. ὃ δὲ ἄδακρυ καὶ ἀτεκέος, ἐγγυρῶσας Πελοπίδα τὸν υἱόν, ἐχρῆται ἀγαθῶν δόξιν, ἡμῶν ἐκαστὸν ἡμῶν καὶ τὸν παρὰ τὸν ῥῶν. ἐπὶ δὲ μάλλον δὲ ἠγάσθη τὸν παῖδα αὐτὸν τὸν φαιδρότητά καὶ ὃ ἄδακρυ παρὲς τὸν κινδυνῶν, ὡς ἄν τὸν Νεοπτολέμει, μῆτε ὡς ἐλεῖσθαι ἔσθαι, μῆτε ἐκπλαγῆτος, ἀλλ' ἐλκόντος ὃ ἔσθαι τὸν Πελοπίδου, καὶ κατὰ μὲν τὸν Κηφισοδώρῳ Διότονος εἰς τὴν φίλῳ παρὲς ἡμᾶς ἔσθαι ἔσθαι, καὶ θάλασσαν οὐκ ἔσθαι ὑποενδεδυμένους. καὶ πύθοντος τὸν Χαράωνος ὑπὸ Ἀρχίου μετὰ πεμψῆν, ἠτάτο τὸν μέλλον ἡμῶν, καὶ παρὲς ἔσθαι τὸν οἰκίας βαδίζειν. φησὶ δὲ τὸν γὰρ ἐμπεσόντας αὐτοῖς εἰ δὲ μὴ βέλῳν εἶ) παρὲς τὸν ἄνδρα, συμπλέκεσθαι παρὲς ἀλλήλους ἀσωτῶν καὶ ἀσπιδῶν, ἢ μὲν εἰς οἰκίας καὶ κρημίσαι αὐτὸν, ὡς ἄν σμῆνος ἐξαρνηθῶσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων. ὃ γὰρ ὃ καὶ ὁ μακρὸς Θεόκριτος, ὡς τὸν ἱερὰν σωτηρίων καὶ καλῶν, καὶ παρὲς ἀσφάλειαν ἐχρῆσθαι αὐτὰς γενόντων. ὃ πλῆθος ἡμῶν, καὶ σιωπῆσθαι αὐτοῖς, ἀφικνεῖται Χαράων ἰσχυρῶς παρὲς ὡς παρὲς καὶ μειδῶν καὶ παρὲς ὡς εἰς ἡμᾶς, παρὲς ἐκελευσθαι, ὡς δεινὸν μηδεῖος ὄντος, ἀλλὰ τῆς παρὲς ὡς ὡς βαδίζουσης. ὃ γὰρ Ἀρχίας (εἶπεν) καὶ ὁ Φίλιππος ὡς ἠχρῶσθαι ἡμῶν ἐμὲ κεκλήμενον,

ἤδη βαρεῖς ὑπὸ τῆς μέθης ὄντες, ἡσυχασμένοι τοῖς σώμασι καὶ ψυχαί, μόλις ἀφαισάντες, ἔξω παρῆλθον ἐπὶ τῆς θύρας. εἰπόντες δὲ τῷ Ἀρχίᾳ, Φυλάδα, ὦ Χαρῶν, ἀκούσθη μὲν ἐν τῇ πόλει κρύπτεσθαι παρεισελθόντας, οὐ μετρίως ἐγὼ ἀφαισάμενοι, Πούδῃ (εἶπον) εἶ) λέγονται, ἡ τίνες; Ἀγνοοῦμεν (ὁ Ἀρχίας εἶπε) καὶ σε τοῦτου χάριν ἐλθεῖν ἐκείνου, εἰ δὴ τὴν τυχεύουσι σαφέστερον ἀκηκώς. καὶ γὰρ μικρὸν, ὡς παρ' ἐκπλαγαίς, ἀναφέρων τὸν ἄρχειον, ἐλογίζομαι λέγειν εἶ) τὸ μύθου, οὐ βέβαιον, ὅθεν ὑπὸ τῶν σπειδῶν δὲ ἐκείνου τὸ πρῶτον ὁρᾷται (οὐ γὰρ ἀγνοεῖν τὴν οἰκίαν αὐτῆς εἰ τις εἰδώς ἀκεκώς ἐμύθου) ἄλλως δὲ ὑποψία ἢ λόγον ἀσπιμον ἐν τῇ πόλει παρ' ἐφερόμενον ἢ κειν εἰς ἐκείνους. εἶπον οὖν παρ' αὐτὸν ὅτι ζῶντος μὲν Ἀνδροκλείδου, πολλὰ κίς ἐπίσταται φήμας ποιαύτας βυβίστας ἀφαισάντες καὶ λόγους ψευδεῖς ἐνοχλήσαντας ἡμῖν. Νυνὶ δὲ (εἶπε) ὁρᾷται ἀκηκῶς ποιοῦτον ὦ Ἀρχία: σκέψομαι δὲ τὸν λόγον εἰ κελεύεις: κἀν πύθωμαι π. φροντίδος ἀξίον, οὐ λήσεται ὑμᾶς. Γαῖον μὲν οὖν ὁ Φυλλίδας (εἶπεν) μηδὲν ὦ Χαρῶν ἀδιερβόνητον μηδὲ ἀπίστον ὑπὸ τούτων ἀπολίπης. τί γὰρ καλύψει μηδὲν καὶ ἀφαισάνειν, ἀλλὰ πάντα φυλάττεσθαι, καὶ παρ' ἐξελθὼν καλὸν δὲ ἢ παρ' ἐνοία, ἡ δὲ ἀσφαλές. ἄμα δὲ τῷ Ἀρχίᾳ ὑπολαβῶν, ἀπήγει εἰς τὸ οἶκον ἐν ᾧ πίνοντες τυχεύουσι. Ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἀδρες, (εἶπε) παρ' ἐξελθόντες ὅπως τοῖς δέξομεν. ταῦτα τῷ Χάρωνος εἰπόντες, ἐχόμενα τοῖς θεοῖς, καὶ παρ' ἐκείνου ἀλλήλους. ὦρα μὲν οὖν ἕως καὶ ἕως αἰθροποι μάστιγα παρ' εἰπὸν εἰσι. ὅθεν πρῶτον μάλλον ἐπιτεῖνον ἤδη νυφτόν ὑπεκρίθη ψεῦδος λεπτὴ μεμύμενον ὥστε πολλὰ ἐρημίας εἶ) ἀφαισάντων διεξίωσιν. οἱ μὲν οὖν ἐπὶ Λεοντίδῃ καὶ τῷ Ὑπάτῳ παρ' ἐκείνους ἐγὼ δὲ ἀλλήλων οἰκιστῆς, ἐν ἡμαρτίᾳ δέξομεν, ἔχοντες ὁρᾷται ἔτερον τῶν ὄστων ἢ μάχουσαν ἕκαστος. ἐν δὲ τῶν καὶ Πελοπίδας, καὶ Δαμοκλείδας, καὶ Κηφισόδωρος. Χάρων δὲ καὶ Μέλων, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἐπιτεῖνον πῶς παρ' Ἀρχίας μέλλοντες, ἡμιθωρακία ἐκείνου, καὶ φαίους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάττης, οἱ δὲ πύθης, ἔνοι δὲ καὶ χιτῶνια τῶν γυναικῶν ἀμπερόμενοι, μεθύνονται ἀπομιμούμενοι κάμω χρωμῶν μετ' ἡμαρτίαν. ἢ δὲ χιτῶν, ὦ Ἀρχία, μετ' ἡμαρτίαν καὶ τῶν πολεμίων μαλακίας καὶ ἀγνοίας τῆς ἡμετέρας ἐπιρροῦσα πόλμου καὶ παρ' ἐκείνου, καὶ κατὰ παρ' δρᾶμα τῶν παρ' ἐκείνου ἡμῶν ἀπὸ ἀρχῆς ἀφαισάντων ἀκινδυνώδεσιν ἐπιρροῦσι εἰς αὐτὸ σπυδραμε δὲ ἔργον, ὅθεν ἐπιφύεσθαι, καὶ δεινὸν ἀελπίσου παρ' ἐκείνου ἀγῶνα. τῷ γὰρ Χάρωνος, ὡς ἐπέτεσε τοῖς παρ' Ἀρχίας καὶ Φίλιππον, ἀνακαρῆσαντος οἴκαδε, καὶ ἀφαισάντων ἡμᾶς ἐπὶ τῶν παρ' ἐκείνου, ἦκεν ἐπὶ τῶν παρ' ὑμῶν ἐπιρροῦσα παρ' Ἀρχίου πῶς ἰεραφαίτης παρ' Ἀρχίας ἐκείνον, ὅθεν φίλον αὐτῶν καὶ ξένον, (ὡς εἰσκειν) ἐξαγγέλουσθα τῶν κατὰ παρ' ἐκείνου καὶ τῶν ἐπιρροῦσθαι τῶν φυλάδων, καὶ τῶν οἰκίας εἰς ἡμᾶς παρ' ἐκείνου, καὶ τοῖς συμπαρ' ἐκείνου αὐτοῖς. ἤδη δὲ καὶ τῆς μέθης κατὰ κεκλασμένος ὁ Ἀρχίας, κἀν τῆς παρ' ἐκείνου τῶν γυναικῶν ἀπερροῦσθαι, ἐδίξασθαι μὲν τῶν ἐπιρροῦσθαι, πῶς δὲ παρ' ἐκείνου ἀφαισάντων. τὰ ἀφαισάντων πῶς εἰς αὐτοῖς, εἶπε. καὶ τῶν μὲν ἐπιρροῦσθαι ὑπὸ τῶν παρ' ἐκείνου ἀφαισάντων, ἀπὸ τῆς δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν, καὶ τὸν Φυλλίδῃ δέξομεν παρ' ἐκείνου ἀφαισάντων, παρ' ἐκείνου ἡμεῖς καὶ ἀφαισάντων οἰκίαν ὅθεν ὡσαύτως παρ' ἐκείνου ἀφαισάντων, μικρὸν ἐπὶ τῆς θύρας ἐστῆμεν, ἐφορῶντες τῶν κατὰ κεκλασμένων ἕκαστον.

A iam vino graues, & animis iuxta ac corporib. diffolutis, agrè surgentes foras ad ostium processerunt. Hæc cum dixisset Archias, Audimus ô Charon exsules in urbem subrepisse, inq; ea occultari: Ego non leuiter perturbatus, Vbinam, inquam, esse, & qui dicuntur? tum Archias, Ignoramus, ait, ideoq; te venire iussimus, si quid tu fortasse certius inaudiuisses. Ego parumper veluti consternatus animū recolligens, rumorē ratiocinatus sum esse hoc indicium, nihil certi, neq; rem ab vlllo consociorum elatam: non enim domum eos ignoraturos fuisse, si quis rem compertam detulisset: sed aliàs suspicionem aut obscurum rumorē urbem peruagatam ad eos peruenisse. Dixi ergo Archiæ. Viuente quidem Androclida sæpenumerò memini tales rumores inanes & falsos sermones nobis obturbasse. nunc autem nihil tale audiui Archia. tamen, si iubes, inquiram, ac si quid dignum cura comperero, non patiar id à vobis ignorari. Planè, aiebat Phyllidas, nihil ô Charon hac de re non vestigatum & inquisitum relinque. quid enim obstat, quin nihil contemnamus, sed omnia caueamus & obseruemus? expedit prudentes esse & tutos. simulq; Archiam apprehensum in conclaue vbi potabant reduxit. Proinde viri ne cessemus, sed deos comprecati exeamus. Hæc locuto Charone, diis vota fecimus, & inuicè nos cohortati sumus. Hora erat ea, qua maximè homines cœnæ vacant: & ventus sese intendens niuem tenuis pluuiæ guttulis permixtâ edebat: itaq; magna solitudo passim erat nobis per vicos euntibus. Qui in Leontidam & Hypatem (horum enim ædes erant vicinæ) mittebantur, tunicati ibant, nihil armorum præter gladios secum gerentes. erant in his Damoclidas, Pelopidas, & Cephisodorus. Charon autem, Melon, & qui cum iis adorturi Archiam erant, semithoraces induti, coronas gestabant densas, abiegnas alii, alii piceas, quidam & muliebrib. induti amiculis, & ebrios simulantes qui cum mulierib. comestatum irent. At enim Fortuna maligna, Archedame, hostiū molliciem & ignorantia nostræ exaquans audaciæ atq; industriæ, actionemq; nostram ludi in morē scenici iam inde ab initio periculosis varians accidentibus, in ipsum rei gerendæ articulum præcipitem & summo cum discrimine coniunctum nostro casum intulit. Cum enim Charon ab Archia & Philippo domū reuersus nos ad facinus instrueret: ecce tibi venit Athenis epistola ab Archia sacerdote ad Archiam tyrannum amicū (vt apparet) hospitemq; eius, reditū exsulum, & infidias, & domum quam subiissent, & nomina adiutorū nuncios. Sed Archias iam vino fractus, & mulierum expectatione dementatus, acceptam epistolam, cum tabellarius de reb. seriis scriptam diceret, In craftinum ergo seria inquiens, puluinari subiecit, poculumq; poposcit, & infundere iussit: crebrò interim Phyllidâ ad fores mittens speculatū an mulieres accederent. Hac spe conuiuū producente, superuenimus nos, & rectâ p famulos perrūpentes ad viroū conclaue accessimus, paululumq; ad fores substitimus, singulos accubentiū contēplantes.

Ceterum coronarum & vestium conspectus decipiens aduersarios, silentium fecit. Ut verò primus Melon per medium sese intulit manu capulo ensis admota: Cabirichus fabarum sorte archon (magistratus id genus) creatus, prættereuntē brachio apprehendit, & exclamauit, Nōne hic est Melon, Phyllida? Huius itaq; Melo excussit manum, strictoq; gladio in Archiam agrè assurgentē irruens, non ante finem ferendi fecit quàm necauit. Philippum Charon in collum vulnerauit: & poculis adiacentibus se defendere aggressum, Lysitheus à lecto in terram deturbans interfecit. Nos autem Cabirichum demitigabamus, orantes ne tyrannis vellet opitulari, sed patriæ liberandæ adiumento esse, homo sacer, & diis propter eam consecratus. cum autem ob merum non facile in mentem ei veniret quid vtile esset, & dubius animi surgeret perturbatusq;, atq; hastæ (quam pro more gerunt semper apud nos archontes) cuspidem obiiceret: ego mediâ arripui & supra caput eleuavi, clamans ut dimitteret, suæq; salutis consulere, aliàs percussum iri: Theopompus autem à dextra adstans, gladio cum ferit: & Haec, inquit, iace cum iis, quibus adulatus es. non enim tu liberatis Thebis coronam geres, neq; porro diis sacrificabis, à quibus patriæ sæpenuerò mala es imprecatus pro hostibus vota faciens. Occiso Cabiricho, Theocritus, qui vnâ nobiscum aderat, sacram hastam statim è cæde rapuit. famulorū paucos resistere aggressos nos interfecimus: eos qui se continebant, in conclave inclusimus, quòd nollemus eos dilapsos rē actam enunciare antequam sciremus an reliquis etiam focis res successisset. Ii verò sic egerūt. Pulfauere qui erant cum Pelopida ianuam Leontidæ, ad quam tacite accesserant: & famulo qui exaudiuerat eos, dixerunt, venire se Athenis, Leontidæ litteras à Callistrato adferentes. is vbi renunciauit, iussusq; aperire amouit repagulum, paululum que fores aperuit: confertim irruerunt, subuersoq; homine per aulam ad cubile accurrerunt. Leontidas verò confestim id quod res erat suspicatus, stricto pugione erupit ad vim profigandā: vir sanè iniustus & tyrānicus, sed animi corporisq; robore præditus. Nō tamen sensit sibi lucernā esse subuertendam, & per tenebras cum irruentib. depugnandū. itaq; in luce à nobis conspectus, simul atq; fores aperuit, Cephisodotū in ilia ferit, moxq; cum Pelopida cōgressus, seruos magno clamore inuocat. Hos autē Samidas & qui cum ipso erant represserunt, non ausos manū conferere cum nobilissimis & fortissimis ciuū. Digladiabatur in ianua cubilis cum Leontida Pelopidas acriter, quæ arcta erat, & iacebat in medio Cephisodorus animā agens, ita ut reliqui opem ferre Pelopidæ nō possent. tandem noster in caput accepto non magno vulnere, multis illatis deiecit Leontidā, supraq; calentē etiamnum Cephisodorum iugulauit. vidit enim cadere hostem Cephisodorus, & Pelopidæ dextrā iniicit, reliquisque consalutatis placidè simul exspirauit. Hoc confecto ad Hypaten contendunt, foribusque eodem ipsis pacto apertis, Hypaten per tetum quoddam ad vicinos fugientem obruncat.

τείν, τέλος δ' ὁ ἡμέτερος λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν οὐ μέγα βλάμμα, δούς ὅ πολλα, καὶ καταβαλὼν τὸν Λεοντίδην, ἐπέσφαξε θερμῶν Κηφισοδώρων. καὶ γὰρ εἶδε τί ποιεῖν τὸν ἔχθρον ὁ ἀνὴρ, καὶ τὰ Πελοπίδα τὴν δόξιν ἐπέβαλε καὶ τὸς ἄλλοις ἀσπασίαντος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε. γυμνοὶ δὲ ἀπὸ τούτων, ὅτι τὸν Ἰππίατιν βέπονται, καὶ τῶν θυρῶν ὁμοίως αὐτοῖς ἀνορθωσῶν φέρωνται. Ἰππίατιν ἄρ' ἔργον πῶς εἰς τὸς γείτωνας ἀποσφάττοισιν.

A ἢ μὲν οὖν τὴν φερόμεν καὶ τὴν ἀδῆτος ὅτις τὸν ἀλογοζοῦ μὴ τὴν ὀπίσθην ἡμῶν, σὺ μὲν ἐποίησεν ἐπεὶ ὁ ἀρχὸς ὁ Μέλων ὄρμησε ἀφ' ἐμέου, τὴν χεῖρα τῆς λαβῆς τῆς ἐξίφοις ἐπιθεσθῆναι, Καβίριχος ὁ κυάμιστος ἀρχὸν τῆς βραχίονος αὐτὸν τὸν ἀποβύοντον ἀπασπάσας, ἀνέβησεν, οὐ Μέλων ἐστὶ, τὴν Φυλλίδα. τὸν μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλίαν ἅμα ὁ ἐξίφος ἀνέλκων, ἀφαισάμενον ὃ χαλεπῶς τὸ Ἀρχιδῶν ἐπιδραμῶν ἐκ ἀνῆκε παίων, ἕως ἀπέκτεινε. τὸ δὲ Φίλιππον ἔβρωσε μὲν Χάρων τὸν τὸν βράχην, ἀμυώμενον δὲ τοῖς ἀφαισάμενοις ἐκπώμασιν, ὁ Λισίππος ἀπὸ τῆς

B κλίνης χαμῶν καταβαλὼν ἀνείλε. τὸ δὲ Καβίριχον ἡμεῖς κατεπεσάνομεν, ἀξιοῦντες μὴ τοῖς τυράννοις βοηθεῖν, ἀλλὰ τὴν πατρίδα σκελεθροῦν, ἵερὸν ὄντα, καὶ τοῖς θεοῖς καθωσιωμένον ἄρ' αὐτῆς. ὡς δὲ καὶ ἀφ' ὅτι οἶον ἐστὶν ἡμῶν ἀφαισάμενος τὰ λογισμῶν πρὸς τὸ συμφέρον, ἀλλὰ μετῴρους καὶ τετραγμένους ἀνίστατο, καὶ τὸ δόρυ παρεβάλλετο κατ' ἀχμῶν, (ὅσῳ δὲ ἔστιν αἰετοφροσίνον οἱ παρ' ἡμῶν ἀρχόντες) ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου ἀφαισάμενος τὸ δόρυ, καὶ μετῴρους ἄρ' κεφαλῆς, ἐβόων ἀφείμαι, καὶ σώζειν ἑαυτὸν, εἰ δὲ μὴ, πεπληξέσθαι. Θεόππος ὁ ἀφαισάμενος ἐκ δόξιν, καὶ

C τὸν ἐξίφει πατάσας αὐτὸν, Ἐνταῦθα (ἔφη) κείσομαι τῶν οὐδ' ἐκολακίαις, μὴ δ' ἐλθῶντος σεφδρωσάμο τὸν Θήκας, μὴ δὲ θύσεως ἐπὶ τοῖς θεοῖς, ἐφ' ὃν κατεπέσσω πολλὰ τῆς πατρίδι πολλάκις ἄρ' τὸν πολεμίων ἀχρῶντος. πεσόντες ὃ τὸν Καβίριχου, τὸ μὲν ἵερὸν δόρυ Θεόκριτος παρῶν ἀνῆρασεν ἐκ τῆς φόνου, τῶν δὲ τεραπόντων ὀλίγους, πολμήσαντας ἀμύασαι διεφθέραιμεν ἡμεῖς. τὸς δὲ ἡσυχίαν ἄρ' εἰς τὴν ἀνδράνα κατεκλείσαμεν, οὐ βουλόμενοι ἀφαισάμενος ἐξαγγεῖλαι τὰ πεπεσάνομενα, ὅτιν εἰδέναι καὶ τὰ τῶν ἑτέρων εἰ καλῶς κερῶρηκεν, ἐπεσάμενος ὃ κακίονα τῶν τῶν ἔσπον.

D ἐκψάνοι τῶν Πελοπίδου τῆς Λεοντίδου τὴν αὐλεῖον, ἡσυχῆν παρεπλήθοντες, καὶ πρὸς τὸν ἀσπασίαντα τῶν οἰκίτην, ἐφασαν ἡμῶν Ἀδμήτην γράμματ' ἀφαισάμενος τῶν Καλλιστράτου χυμίζοντες. ὡς ὃ ἀπαγγεῖλαι καὶ κελδοθεῖς ἀνοίξαι τὸν μοχλὸν ἀφείλε, καὶ μικρὸν ἐπέδωκε τὴν θύραν, ἐμπεσόντες, ἀδελφοί, καὶ ἀναβέβησαν τὸν ἀδελφον, ἵεντο δρόμῳ ἀφ' ὅτις αὐλῆς ἐπὶ τὸν τῶν λαμῶν. ὃ δὲ δῖος ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἐξενεθρεῖς τῆς ἡσυχίας, καὶ ἀσπασίαντος τὸν χειρὶ εἰδέν, ὄρμησε πρὸς ἀμύαδην, ἀδικῶς μὲν ἀνὴρ καὶ τυραννικῶς, ἀρῶτος ὃ τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς χεῖρας ῥωμαλέος. οὐ μὲν

E ἔγνω γὰρ τὸν λύχρον καταβαλεῖν, καὶ ἀφ' ὅτις συμμίξαι τοῖς ἐπιφερομένοις, ἀλλ' ἐπὶ φωτὶ καθωσιωμένους ἄρ' τῶν τῶν ἀμα τὴν θύρας ἀνορθωμένους, παῖει τὸν Κηφισοδώρον εἰς τὸν λαγῶνα καὶ δόξιν τῶν Πελοπίδα συμπεσῶν, μέγα βοῶν ἀνεκαλείτο τὸς τεραπόντας. ἀλλ' ἐκείνοις μὲν οἱ τῶν τῶν Σαμίδου ἀειρήν' ἐφαισάμενος εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀνδράν' ἐπιφαισάτοισι τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν ἀλκίῶν ἀφαισάμενος. ἀγῶν ὃ μὲν τῶν Πελοπίδα πρὸς τὸν Λεοντίδην, καὶ ἀφαισάμενος ἐπὶ ταῖς θύραις τῶν τῶν λαμῶν φεναῖς οὐσας, καὶ τῶν Κηφισοδώρου πεσῶντος ἐπὶ μέσσις αὐτοῖς, καὶ θησῶντος, ὥστε μὴ δυνάσθαι τοῖς ἄλλοις παρεσθῶν.

εἰκέν δὲ πρὸς ἡμᾶς ἠπειρήθη, καὶ συμβάλλουσιν ἡμῖν
 ἔξωθεν τῶν πολέων. ἀπασάμφοροι δὲ ἄλληλοι,
 καὶ συλλαλήσαντες, ἐξωσόμεθα ἢ τὸ δεσποτικόν. ἐκ-
 καλέσας ἑπι τῆς
 εἰρκτῆς ὁ Φυλλίδας, Ἀρχίας (ἔφη) καὶ Φίλιππος κελύσου-
 σί τε παχέως ἀγνέειν αὐτοῖς Ἀμφίθεον. ὃ δὲ ὄραν καὶ τῆς ἀ-
 ραῖς πῶς ἀποπῖαν, καὶ ὃ μὴ κατεστηκῶτα λαλεῖν αὐτῶν τὸν
 Φυλλίδην, ἀλλὰ θερμὸν ὄντα τὰ ἀγῶνι καὶ μετέωρον, ἔπει-
 δόμενος δὲ πάλαισμα, Γόττε (ἔλεγε) ὡς Φυλλίδα τιμωρεῖ-
 ται μετεπέμψαντο δεσμώτων οἱ πολέμοι; πότε δὲ ἀφ᾽
 σοῦ; ἢ ὅτι χρομίζεις τῶν ἀσπίων; ἀμα δὲ τὰ λόγῳ ἐξυπὸν ἰππι-
 κῶν ἔχων διήκε τῶν πλοῦτων, καὶ κατέβαλε ποιεῖν αἰθερ-
 πον, ὃ καὶ μὴ ἡμέραν ἐπενέβησαν καὶ πρὸς ἑσπέρην ἐκ
 ὀλίγα γυναικας. ἡμεῖς δὲ τὰς θυρας τῆς εἰρκτῆς κατέσχε-
 σαντες ἐκαλεσαμεν ὀνομασί, πρὸς τὸν μὲν τὸν Ἀμφίθεον, εἶ-
 τα τῶν ἄλλων πρὸς ὃν ἕκαστος ἐπιτηδείως εἶχεν. οἱ δὲ πῶς
 φωνῶν γινώσκοντες ἀπεπήδων ἐκ τῶν χαμηλῶν ἀσπίων
 τὰς ἀλύσεις ἐφέλκοντες. οἱ δὲ τῆς πόδας ἐν τῶν ξύλων
 δεδεμένοι τὰ χεῖρας ὀρέγοντες ἐβόων, δόμενοι μὴ ἀπολει-
 φθῶναι λυομένων δὲ τῶν, ἢ ἢ πολλοὶ πρὸς πρὸς ἐβόων τῶν
 ἐγγύς οἰκιστῶν, ἀσπίων ἀσπίων πρὸς τὸν ἄσπίον καὶ χεῖρας. C
 αἱ δὲ γυναῖκες, ὡς ἐκάστη πρὸς τῶν πρὸς ἑσπέρην ἤκουσεν, ἐκ
 ἐμυθίου τοῖς Βοιωτῶν ἤλθον, ὅτε ἐβόων πρὸς ἀλλήλας,
 καὶ διεπυθάνοντο τῶν ἀπυθάντων. αἱ δὲ ἀσπίων
 πατέρας ἢ ἀδρας αὐτῶν, ἤκουσεν. ὅσοι δὲ ἐκώλυε
 ῥοπή γὰρ ἡμεῖς πρὸς τῶν ἐπιτηδείων, ὁ παρ᾽ αὐτῶν
 ἔλεος, καὶ δάκρυα καὶ δέησις σωφρονῶν γυναικῶν. ἐν δὲ
 τῶν πρὸς ἀσπίων ὄντων, πρὸς τὸν Ἐπαμεινών-
 δην ἐγὼ καὶ τὸν Γαργίδη ἢ ἢ μὲν τῶν φίλων σωμαδεσί-
 ζεσθαι πρὸς τὸν Ἀμφίθεον, ἐπὶ τὸν ἄσπίον πρὸς αὐτοῖς.
 ἦσαν δὲ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν πολιτῶν ὁμοῦ, καὶ σωεῖν
 αἰεὶ πλείονες. ὡς δὲ ἀπήγειλα καὶ ἕκαστον αὐτοῖς τὰ πε-
 πρηγμένα, καὶ πρὸς ἀσπίων βοηθεῖν ἐλθόντας εἰς πῶς ἀ-
 γρῶν, ἀμα πρῶτες διῆς ἔπει πῶς ἐλθόντων ἐκέρυτον
 τῶν πολιτῶν. τοῖς δὲ τότε ὄχλοις τῶν στωικῶν ὄπλα
 πρὸς ἀσπίων αἱ ἐστὶν πλήρεις οὐσιν πρὸς ἀσπίων λαφύρων,
 καὶ τὰ τῶν ἐγγύς οἰκιστῶν ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν. ἦκε
 δὲ καὶ Ἰπποδαιμόνας μὲν τῶν φίλων καὶ οἰκετῶν τῶν ἐπι-
 δεδημηκότας καὶ τῶν πρὸς τὰ Ἡράκλεια σαλπικτῶν
 πρὸς ἀσπίων. ἀγῶν δὲ, οἱ μὲν ἔπει τῆς ἀγρῶν ἐση-
 μνον, οἱ δὲ κατ᾽ ἄλλοις τόποις, πρὸς ἀσπίων ἐκέρυτον
 τῶν πρὸς ἀσπίων, ὡς πρῶτων ἀφεσῶτων, οἱ μὲν καὶ
 καπνίζοντες πῶς Κασμείας
 ἐφῶν ἔπει ἀπασάμφοροι καὶ τῶν κρείττοις λεγόμενοι, εἰ-
 ῥότας δὲ πρὸς τῶν ἀσπίων, καὶ τῶν νυκτερέων. οἱ δὲ αἰώ,
 τῶν μὲν ἀτάκτως καὶ τεθορυβημένως ἐπιχεομένων, ἡ-
 μάς δὲ πρὸς τῶν ἀγρῶν ἀφορῶντες ὁδοῦς μέρους ἰσι-
 χάζοντες, ἀλλὰ πρὸς ἀσπίων ἴσως καὶ θορύβων ἀσπίων
 μὲν, κατέβαινον μὲν οὐ διανοοῦντο, καὶ πρὸς πρὸς πρὸς ἀσπίων
 ἴσως, ἀλλὰ πρὸς ἀσπίων ἴσως ἀσπίων. πρὸς ἀσπίων γὰρ
 ἐκείνης. διὸ καὶ πρὸς μὲν ἴσως (ὡς πρὸς ἀσπίων) γρημασιν ἀπέκτειναν διῆς ἐν Κορίνθῳ λαβόντες, πῶς δὲ
 Κασμείας πρὸς ἀσπίων ἴσως ἡμῖν, ἀπὸ ἀσπίων μὲν τῶν πρὸς ἀσπίων.

A Inde ad nos properant, forisque apud Polystylum
 conueniunt. Hic mutuò dicta salute de rebus col-
 locuti, ad carcerem contendimus. Tum Phyllidas
 carceris præfectū euocans, Archias, inquit, & Phi-
 lippus iubent te continuo Amphitheum ad ipsos
 ducere. Ille verò & temporis absurditatē confide-
 rans, & Phyllidam parum cōpositè loqui animad-
 uertens, utpote adhuc calentē à certamine & astu-
 antem, suspicatus fraudē: Quando, inquit, ὁ Phyl-
 lida polemarchi hoc temporis ad se captiuū voca-
 uerunt? quando per te? quam adfers tesseram? Lo-
 quentis adhuc latus Phyllidas conto equestri, quē
 gerebat, traiecit, improbumq; hominē prostrauit:
 B quem etiam interdū calcauerunt & conspuerunt
 haud pauca mulieres. Nos forib. carceris diffusis
 nominatim euocauimus, primū Amphitheū, de-
 inde reliquos, ut quisq; cuiq; notus aut necessarius
 erat, captiuos. qui voce agnita læti è stratis in quib.
 humi procumbebāt se proripuerunt, catenas secum
 trahentes. quib. verò pedes in ligno erant inclusi,
 ii manus intendentes obsecrabāt ne relinqueren-
 tur. His solutis, iam multi in vicinia habitantiū ac-
 currebant, sentientes quid actum esset, & gauden-
 tes. Mulieres quoq; ut quæq; è suis audiuit, nō ser-
 uato Bœotico more vnā ad aliam excurrerunt, &
 quid rei esset ex obuiis quæsiuerunt: aliæ patres aut
 C maritos suos reperientes, secutæ sunt. Neq; prohi-
 bebatur quisquam. magnum enim apud obuios mo-
 mentū faciebat earū misericordia, lacrymæ, & ob-
 secrationes castarum mulierum. Hoc modo rebus
 habentibus, ego audiens Epaminondam & Gorgi-
 dam iam cum amicis congregari ad Mineræ, ad
 eos me contuli. Veniebant autem multi cōfertim
 & boni ciues, ac subinde plures confluebant. Itaq;
 cum illis ordine singula uti gesta erāt narraui, hor-
 tatusq; sum ut in forum progressi patriæ opitularē-
 tur: simul omnes ciues ad libertatē publico præco-
 D nio vocauimus. Turbæ cōiuncti arma suppedita-
 bant cum ædes omnis generis spoliatorū plenæ,
 tum tabernæ fabrorum gladiatorū vicinæ. Venit
 etiam Hippothenidas cum amicis & seruis, adsci-
 tis qui tum Fortè ad Herculis festum aduenerant,
 Thebas tubicinib⁹. Statim verò alii è foro signum
 cecinerunt, alii aliunde, vndiq; aduersariis terro-
 rem obiicentes. ita ut omnibus desistentibus, alii
 etiam fumum edentes * ad Cadmiam fugerunt,
 secum trahentes etiam hos qui meliores dicuntur,
 solitos circa arcem & * pernoctare. Qui arcem
 tenebant, his incompositè & trepidè accurrenti-
 bus, cum nos in foro viderent nullibi quiescere,
 E vndiq; tumultus & strepitus edi: de descendendo
 nullum iniuerunt consilium, quanquam erant nu-
 mero ad 100. sed metu periculi se continentes,
 Lyfanoridam prætexebant. Manere enim * illius
 diei. Itaq; hunc Spartani postea, ut rem comper-
 runt, pecunia multauerunt. * Corinthi adepti sta-
 tim interfecerunt. Cadmiam autem nobis certo
 pacto inuito reddiderunt, & præsidium abduxerūt.

his
 ut na
 pien
 etun
 ter au
 adhu
 Qui
 vna n
 lame
 nos:
 conc
 res ip
 mon
 Ni
 nimis
 gare,
 cum
 dolen
 vnde
 oner
 At
 pler
 est, fi
 trinf
 lia, ig
 tonas
 vt nob
 in ipso
 mode
 cilia to
 dire lie
 Qui
 respon
 Eit
 Sed co
 dixer
 O m
 Run
 Al
 Qu
 Ita ear
 damn
 dicun
 Atqui
 palatu
 dum
 quod
 ctu m
 yim